CAT WEATHERILL

MAGIE DEZLĂNȚUITĂ

Cat Weatherill

MAGIE DEZLĂNŢUITĂ

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

rao international publishing company
2010

Pentru Daniel Morden, cu mulţumiri

Partea întâi

CAPITOLUL UNU

Marianna se simţea nemaipomenit. Îşi pierduse boneta de dantelă şi rochia i se lipea de spate, dar nu-i păsa. Era fericită. Capul i se învârtea de atâtea culori. Iar muzica – ooo! Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Era foarte simplă – aceleaşi note cântate la nesfârşit la un fluier de argint –, dar o făcea să se gândească la raze de soare şi păşuni, şi băi prelungi şi leneşe într-un râu rece şi albastru.

O făcea să danseze. O făcea să îşi ridice poalele rochiei şi să bată din călcâie. Să bată din palme. Să le zâmbească străinilor. Să se învârtă şi să se zbenguie ca o frunză în vânt – şi totul din cauza Cântăreţului din Fluier.

Adulţii îi spuneau „Prinzătorul de Şobolani“, dar nu şi Marianna. Era mult prea exotic pentru asta. Mai văzuse nenumăraţi prinzători de şobolani – oameni mărunței şi mizerabili, cu feţele la fel de rele şi boţite ca şi prada lor. Umblau pe străzi cu nişte căţei agitaţi sau făceau paradă prin piaţa oraşului, cu şobolani morţi atârnaţi de centuri.

Cântăreţul din Fluier nu făcuse asta. Da, scăpase oraşul Hamelin de şobolani, dar nu cu ajutorul capcanelor şi momelilor. Îndrăznise să fie diferit. Într-o lume tristă şi banală de gri şi negru, el venise strălucind în turcoaz şi verde jad. Sclipitor ca o libelulă. Cântase la fluier şi şobolanii îl urmaseră dansând, până s-au înecat în apa rapidă şi murdară a râului. Au trebuit să îl urmeze. N-au putut rezista muzicii lui. Iar Marianna nu-i putea rezista acum. Era divină. Voia să danseze. Voia să viseze. Voia să îl urmeze pe Cântăreţul din Fluier.

Şi Marianna nu era singură. Străzile erau înţesate de copii. Fiecare băiat, fiecare fetiţă din Hamelin părea să fie acolo, dansând cu toţii.

Cu excepţia unuia.

Un băiat. Care privea de pe marginea drumului. Avea nouă ani, era cam ponosit şi se sprijinea cu toată greutatea de o cârjă de lemn. Un trup diform. Picioare subţiri, slăbite. Un băiat care nu era făcut pentru dans. Dar ochii îi jucau, aprinşi precum cărbunii, fără să piardă un lucru.

— Jakob! a strigat Marianna, ţopăind către el. Nu dansezi!

— Ba da, spuse el. Aici, înăuntru. Îşi duse mâna liberă la inimă. Vai, Mari, ai mai auzit vreodată aşa ceva?

Marianna scutură din cap.

— Nu, n-am mai auzit. E nemaipomenit. Îmi vine să dansez pe acoperişuri! Parcă m-am spălat pe ochi cu picături de ploaie! Totul e aşa de luminos şi de frumos astăzi! Cerul este frumos. Soarele este frumos. *Tu* eşti frumos!

Îl sărută pe fratele ei pe frunte, iar acesta se ruşină de plăcere.

— Poţi să vezi lucruri, Mari? întrebă Jakob. Pentru că eu pot. Când închid ochii, văd o lume minunată. Sunt câmpii întinse şi râuri sclipitoare. Livezi pline de cireşi în floare. Cerul e plin de rândunele şi râurile mişună de somoni.

— Văd o pajişte, spuse Marianna visătoare. E plină de ponei. Ponei sălbatici, cu coame şi cozi lungi şi aurii. Sunt flori pe care nu le-am mai văzut niciodată şi fluturi fabuloşi. E incredibil de frumos. Nu-mi vine să cred că acolo ne duce Cântăreţul din Fluier! Suntem atât de norocoşi!

Jakob dădu din cap.

— Ne duce în paradis, Mari. Şi ştii care e cel mai bun lucru în asta?

Marianna scutură din cap.

— În paradis voi fi vindecat. Voi avea un trup nou! Picioare lungi ca ale unui pui de căprioară şi

un spate drept. Voi fi mai înalt, Mari! Mult mai înalt! Şi nu voi mai avea nevoie de asta. Îşi scutură cârja. Voi fi în stare să alerg ca un lup. Mai repede decât oricine altcineva de aici.

Marianna îi ciufuli părul.

— Asta ar fi un miracol.

— Se va întâmpla, spuse Jakob. Imediat ce ajungem acolo.

Marianna nu mai avu timp să răspundă. Un băieţel cerşetor care trecea pe acolo o apucă de mână. O trase mai aproape şi îşi trecu braţul pe după talia ei. Marianna îşi pierdu răsuflarea. El râse. Ea râse. Au dansat în sus pe stradă, în timp ce adulţii îi priveau.

Mulţimi numeroase de oameni furioşi mărgineau străzile, strigând la Cântăreţul din Fluier, în vreme ce acesta îi conducea pe copii prin oraş. Măcelarul şi brutarul, tăbăcarul şi croitorul, pescarul, cizmarul, morarul şi hoţul – fiecare om din Hamelin părea să fie acolo, venit direct de la lucru. Niciunul nu se obosise să se spele. Marianna nu mai văzuse niciodată o asemenea expoziţie de feţe jegoase. Nici femeile nu erau mai curate. Şi ce comportament aveau! Îşi trăgeau copiii din parada în mişcare. Îi scuturau. Îi pălmuiau. Ţipau la chipurile lor nedumerite.

„De ce? se gândi Marianna. Nu fac nimic rău. Nu fură – dansează! De ce nu pot părinţii lor să fie fericiţi pentru ei? De ce nu dansează şi ei?“

Băiatul cerşetor o învârti pe Marianna încă o dată şi încă o dată. Începea să se simtă obosită. Mâine o vor durea picioarele! Dar nu voia să se oprească. Voia să îl urmeze pe Cântăreţul din Fluier – pe străzi, afară din oraş şi în paradis. Cine *nu voia* să îl urmeze pe Cântăreţ? Lumina soarelui juca în aer pentru a-l atinge. Părea poleit cu aur, glorios, irezistibil.

Marianna se mai învârti o dată cu băiatul cerşetor, apoi se trase deoparte.

— Am un cârcel, spuse ea. Am nevoie doar de un minut.

— Eu nu! râse băiatul.

Făcu o plecăciune şi dansă mai departe.

Marianna ieşi din valul de dansatori şi se sprijini de un perete, aşteptând să îi treacă astfel cârcelul. O, iată că vin problemele! Primarul, cu faţa rotundă şi roşie, îşi croia drum cu forţa prin grămada de copii. Acolo era şi fiul lui, Karl, care dansa cu cei mai buni. Primarul avea o curea de piele cu care şfichiuia de parcă era un bici. Spatele lui Karl va fi vânăt tot dacă tatăl lui pune mâna pe el. Primarul avea un temperament îngrozitor.

Dar Karl era departe, ţopăind pe stradă ca un iepure de câmp. Tatăl lui nu-l va prinde niciodată. Primarul nu avea un fizic atletic. Picioarele îi erau prea scurte şi burta – prea mare.

Marianna privi la feţele înfierbântate şi agitate care veneau spre ea. Îl recunoscu pe unul dintre dansatori. Era Johann, băiatul măcelarului. „Vai, se gândi ea obosită. Sper că nu vrea şi el să danseze cu mine!“

Apoi, Marianna văzu pe cineva în spatele lui Johann. O femeie cu ochii ieşiţi din orbite, fără suflare, fornăind ca un măgar. Îl prinse pe Johann de talie.

Johann se scutură să se elibereze şi se răsuci.

— Mamă! Dansează cu mine!

O înşfacă pe femeie şi începu s-o învârtă. Marianna râse. Mama lui Johann era tare mărunţică, iar el o arunca prin aer ca pe o legăturică de rufe.

— *Nu!* icni ea. Îl apucă pe Johann de coate şi îl forţă să stea pe loc. Johann! Ce faci?

— Dansez, replică el, de parcă era cea mai stupidă întrebare care i se pusese vreodată.

— Ascultă-mă! strigă mama lui. Aceasta este o vrajă. Un farmec. Nu gândeşti corect. Trebuie să încetezi!

Johann o sărută pe obraz. Ea îl scutură ca pe o păpuşă de cârpe.

— Uită de Cântăreţul din Fluier! îl rugă ea. Adu-ţi aminte de şobolani, Johann! I-a dus la râu, ţii minte? I-a înecat, Johann. I-a *înecat* în râu. Johann, vă duce la râu! Nu trebuie să te duci cu el. *Nu trebuie să te duci cu el!* Nu-i asculta muzica, Johann! E diabolic.

Johann nu spuse nimic, pur şi simplu începu să râdă. Disperată, femeia se întoarse şi apelă la Marianna.

— Te rog, zise ea. Marianna, spune-i! Tu eşti fată deşteaptă. Pe tine te va asculta. Spune-i că e diabolic.

— Nu, rosti Marianna. Nu-i voi spune. Pentru că nu e adevărat. Cântăreţul din Fluier nu e diabolic. E cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată acestui oraş. Niciodată, dar niciodată nu m-am simţit atât de bine. În toată viaţa mea. Tu eşti bătrână. Nu înţelegi. Noi vrem să dansăm. Noi vom dansa! Nu ne poţi opri.

Acestea fiind spuse, Marianna l-a luat pe Johann de mână şi au dispărut împreună în mulţimea de copii dansatori.

— *Nu-u-u-u-u!* se jelui femeia, dar era prea târziu.

Dispăruseră.

CAPITOLUL DOI

Jakob şchiopătă după ceilalţi copii, întrebându-se unde era Marianna. Se oprea la câteva minute, se ridica pe cârjă şi căuta un cap cu bucle arămii săltăreţe, dar nu îl găsi.

Cântăreţul îi conduse pe copii de-a lungul Străzii de Est, îndreptându-i către Poarta de Est. Jakob se uită la feţele disperate care treceau pe lângă el. Toată lumea părea să privească parada, nu doar părinţii. Jakob îl remarcă pe morar – grăsun şi plin de fainã, strigând la fel de tare ca de obicei. Nici măcar nu *avea* copii, aşa că de ce protesta? Nu era treaba lui, deşi asta nu-l oprise niciodată în trecut. Iată-l şi pe primar cu o gaşcă întreagă de consilieri – şi călugării de la mănăstire. Asta chiar era o surpriză! De obicei, se ţineau la distanţă de problemele oraşului. Dar iată că erau acolo, cu feţele rotunde şi palide ca lumina lunii. Mai era acolo şi Steneken, cerşetorul care stătea întotdeauna în faţa bisericii din piaţă, şi, în spatele lui, un cârd de neveste de pescari din josul râului. Da, toată lumea era acolo!

Doar singurul care conta nu era. Jakob cercetă feţele de ambele părţi ale drumului, dar nu-l văzu pe tatăl lui. Unde era? Era miezul zilei. Doar nu era la cârciumă aşa de devreme? Jakob scutură din cap cu disperare. „Poate că este mai bine dacă e acolo, se gândi el. Dacă ar fi fost aici, mi-ar fi ţinut o teorie. Deşi nu ştiu de ce. Sunt sigur că s-ar bucura să ne vadă plecaţi pe mine şi pe Marianna.“

Dar unde *era* Marianna? Jakob încercă să se uite peste capetele dansatorilor. Era un fel de agitaţie în faţă. Procesiunea ajunsese la Poarta de Est şi încă

părea să avanseze. Dar aerul era plin de ţipete. Ţipete disperate, sălbatice, îngrozite, de parcă oraşul întreg se prăbuşea în iad şi îi lua şi pe locuitorii acestuia cu el.

Apoi, Jakob văzu motivul panicii. Era o bulă. O sferă uriaşă, argintie, aşezată chiar în mijlocul drumul şi care bloca poarta deschisă. Cântăreţul îi conducea pe copii drept în ea. Dar adulţii nu puteau intra. Femeile se aruncau în ea, dar ricoşau. Bărbaţii încercau să o taie cu cuţite şi cârlige de carne, dar nu se întâmpla nimic. Bula nu exploda şi nu putea fi tăiată. Părea la fel de dură ca pielea netăbăcită.

— Mai e încă una care blochează Poarta de Vest! strigă un bărbat din mulţime. Tocmai am văzut-o. Suntem prinşi ca şobolanii!

Auzind asta, mulţimea o luă razna. Părinţii îşi înșfăcară copiii din mulţime şi încercară să îi târască de acolo. Dar copiii nu puteau fi opriţi. Mâinile şi hainele lor păreau alunecoase. Nimeni nu putea să îi apuce bine. Copiii se scuturau din mâinile lor şi se reîntorceau la dans.

Jakob ajunse la poartă. Bula se legăna în faţa lui: ciudată, luminoasă, albă-argintie. Strălucind ca o perlă. Se întinse şi o pipăi. Era incredibil de delicată la atingere, ca pânza de păianjen. Zâmbi şi păşi înăuntru. Instantaneu, zgomotul mulţimii dispăru. Jakob simţi că a intrat într-o altă lume. Un tărâm magic al liniştii şi al luminii irizate. Apoi ieşi pe partea cealaltă şi auzi mulţimea din nou. Un zgomot ascuţit, spart ca sticla sfărâmată.

Dar asta era în spatele lui. În faţă se afla drumul către paradis şi doar asta conta. Deşi trebuia să recunoască totuşi că era puţin dezamăgit. Credea că bula îl va conduce către un minunat drum auriu – nu cărarea prăfuită şi plină de gropi care pleca de la est de Hamelin. Închise ochii, ca să îşi amintească unde merge. A, da! Paradisul era tot acolo şi arăta mai bine ca niciodată. Câmpii pline de gălbenele. O cascadă cu un iaz adânc sub ea. O

pădure de culoarea smaraldului şi căprioare cu pasul moale.

Jakob râse şi deschise ochii. Nu-i părea rău că pleacă din Hamelin. Marianna era undeva în faţă, aşa că nu mai avea pe nimeni aici în afară de tatăl lui – şi el nu merita să rămână acolo.

Continuă să meargă, regretând brusc minutul pe care îl petrecuse visând cu ochii deschişi. Când ajunsese la poartă, era înconjurat de foarte mulţi copii, dar acum se rătăcise. Şi unde era Marianna? De ce nu îl căuta, aşa cum făcea de obicei?

„Trebuie să fie cu prietenii ei, se gândi el. E aşa de încântată, că a uitat de mine. Nu contează! O prind eu din urmă acuşi.“

Dar oare o va prinde? Cântăreţul stabilise un pas atât de iute, încât numai copiii puternici puteau să se ţină după el. Ceilalţi se înşirau într-o linie alandala, cu cei mai mici şi mai slabi la coadă. Jakob era acolo, prins la mijloc între un copil de trei ani şi o fetiţă care fusese bolnavă la pat. Dar, după jumătate de oră, până şi aceştia i-au luat-o înainte.

— O să ţin pasul, îşi spuse în sinea lui. O să reuşesc. Scrâşni din dinţi şi se forţă să meargă înainte. Se gândi la trupul nou pe care i-l promisese Cântăreţul din Fluier. Nu putea să fie lăsat în urmă. Nu *putea.* Nu acum. Avea mult prea multe de pierdut.

CAPITOLUL TREI

Marianna se opri şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Pfui! Ce treabă grea! Să mergi la deal într-o zi toridă, fără nimic de băut şi fără să ai timp de odihnă. Se întoarse să vadă cât de departe mersese. Destul de mult! Afară din oraş şi de-a lungul drumului estic… Acum erau la jumătatea dealului Hamelin. În zare, putea vedea drumul pe care merseseră. Nu era nimeni pe el. Oare bula mai funcţiona? Bine! Nu voia să îi strice nimeni o zi ca asta.

Îşi duse mâna la ochi, ca să se protejeze de soare, şi se uită după Jakob. Iată-l! Chiar la coada şirului. Un pic în spatele celorlalţi, dar nu prea departe. Se întrebă dacă să se întoarcă să îl ajute. Asta era treaba ei. Tatăl lor nu-l ajuta niciodată, prostănac inutil ce era! Nu, Marianna era întotdeauna aceea care se asigura că Jakob are o haină pe umeri şi mâncare în stomac. Se baza pe ea pentru orice şi ştia că o caută acum. Că se întreabă unde e.

Dar ce putea să facă, dacă se întorcea după el? Nu-l putea face să meargă mai repede. Şi chiar voia să îl părăsească pe Cântăreţ? Nu! Voia să fie mai aproape de el. Nu-l mai văzuse aşa de aproape şi era atât de chipeş! Of, Jakob se va descurca! Era un soldăţel curajos. Nu va rămâne în urmă.

Şi urcuşul nu era chiar atât de dificil. Dealul nu era foarte înclinat, exista o cărare şi Cântăreţul părea că ştie încotro merge. De fapt, se părea că ajunseseră la destinaţie.

Stătea lângă un arbust pipernicit. Deasupra lui, dealul se ridica abrupt într-un perete solid de

piatră. Încă mai cânta la fluier.

Dar Marianna observă că melodia se schimbase. Nu mai era o melodie dansantă. Era ceva mai blând, mai dulce. Auzind-o, visa la piersici şi pere, şi carafe cu smântână. Păreau atât de reale, aproape că le putea simţi pe vârful limbii: gustul perfect al verii.

Şi se mai întâmpla ceva magic. Vedea o lumină albastră strălucitoare venind din interiorul dealului Hamelin. Tăia prin piatră ca un cuţit prin brânză, formând o uşă. Şi, în timp ce privea, uşa se deschise şi Cântăreţul intră înăuntru.

Copiii începură să îl urmeze, cu Marianna printre ei. Dar, când ajunse la uşă, ezită. Părea întuneric şi frig în interiorul dealului. Oare acesta era paradisul? Unde erau lumina soarelui, pajiştea, poneii?

Şi unde era Jakob? Se întoarse să îl caute, dar se ciocni de un băiat zdrenţăros.

— Ai grijă! îi spuse băiatul furios. Blochezi intrarea! O întoarse cu forţa înapoi şi o împinse pe uşă, chiar dacă voia sau nu să intre. Ceilalţi copii se îngrămădeau în spatele ei. Marianna nu se putea mişca. Era conştientă că uşa se închidea în spatele ei.

Jakob! Unde era Jakob?

Isterică de-acum, îşi croi drum cu forţa printre copiii vrăjiţi. Uşa se închisese aproape de tot. Mai rămăsese doar o fâşie de lumină: o rază de soare de vară. Dar îl putea vedea pe Jakob afară. Se chinuia cu disperare să ajungă la ea. Picioarele i se încovoiau sub el. Corpul îi cădea într-o parte şi cârja în cealaltă. Şi, cu o privire de profundă disperare pe faţă, se prăbuşi la pământ şi rămase acolo, mototolit ca o cârpă de vase.

— Jakob! strigă Marianna. JAKOB!

Dar el nu o putea auzi.

Uşa se închisese.

CAPITOLUL PATRU

Negru. Negru dens, precum cerneala. Marianna îşi ridică mâna în dreptul ochilor, dar nu o putea vedea. Şi era frig. Atât de frig! Când s-a închis uşa, vara a fost lăsată afară. Aici, înăuntru, era iarnă. Marianna simţi un vânt rece bătându-i în faţă. Auzea apa curgând pe undeva. Muzica se oprise şi cu ea dispăruse şi orice sentiment fericit. Încercă să meargă mai în faţă, dar ceilalţi copii îi blocau drumul. Începuseră să se panicheze. Se înghesuiau unul în altul ca oile atacate de lupi.

Apoi, auzi un sunet – sfrrrrrr – ca un cârnat care sfârâie într-o tigaie. Deodată, spaţiul s-a umplut de lumină. O strălucire caldă, aurie care ilumina pereţii şi tavanul tunelului în care se aflau. Privind peste capetele copiilor mai mici, Marianna îl văzu pe Cântăreţ. Îşi ţinea fluierul în aer, iar acesta strălucea ca o torţă.

Cântăreţul se întoarse spre copii şi zâmbi – un zâmbet ciudat, trecător, care nu îi încălzi ochii.

— Veniţi! spuse el.

Marianna nu voia să se ducă nicăieri. Voia să iasă afară, înapoi la Jakob. Dar Cântăreţul îşi puse fluierul încă strălucitor la buze şi, instantaneu, Jakob a fost uitat, dus departe de o rafală de note care dansau în aer ca un stol de libelule. Şi când Cântăreţul a început să meargă, Marianna l-a urmat fără ezitare. Toţi l-au urmat. Cântăreţul zâmbise. Aceasta era o aventură! O călătorie fermecată, alături de cel mai grozav om din lume.

Au mers înainte. Tunelul era îngust şi, cu atâţia copii luptându-se pentru spaţiu, coatele se juleau de pereţii zgrunţuroşi. Din tavan picura apă, iar pe

jos erau băltoace. Marianna simţea cum umezeala i se urcă pe fustă. Jupa începea să i se plesnească de picioare.

— Câh! exclamă Karl, fiul primarului. Sunt ud până la piele.

Alunecase pe o bucată foarte udă şi acum toată partea din spate era muiată. Dar nimănui nu păru să îi pese.

— Sunt ud până la piele, spuse el, mai tare de data asta.

— Toţi suntem uzi, zise un băiat de lângă el. Nu mai face atâta gălăgie! Distrează-te!

Karl se uită urât şi merse mai departe.

Marianna simţi o mânuţă strecurându-se într-a ei. Privind în jos, o văzu pe Greta, fiica brutarului. Nu avea mai mult de şase ani şi chipul îi era la fel de dulce ca un boboc de floare.

— Eşti singurică? o întrebă Marianna. Fratele tău nu e cu tine?

Greta dădu din umeri.

— Nu ştiu, spuse ea. Eram la brutărie. A venit muzica şi Fred a fugit. L-am văzut dansând în piaţa oraşului. Şi eu am dansat. A fost amuzant, nu-i aşa, Mari?

— O, da, spuse Marianna zâmbind. Deci, crezi că Fredrik e pe aici pe undeva?

Greta dădu din cap şi îşi strânse şi mai tare la piept păpuşa de cârpe.

— O să-l găsim până la urmă, zise Marianna, strângând-o delicat de mânuţă. Nu-ţi face griji! Uită-te la astea.

Arătă spre tavanul tunelului.

— Ţurţuri! spuse Greta.

Marianna zâmbi.

— Aşa par, dar se numesc stalactite. Vezi cum picură apa din tavan? Aşa picură de sute şi mii de ani, pic, pic, pic, exact în acelaşi loc. Fiecare picătură lasă o particulă minusculă în urmă. Aşa se formează.

Greta se opri şi admiră formaţiunile delicate.

— Seamănă cu dinţii de balaur, spuse ea într-un final. Sunt reci?

— Totul e rece aici, râse Marianna. Haide!

Marianna se grăbi, trăgând-o pe Greta după ea. Nu voia să îl piardă din vedere pe Cântăreţ. Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Era înalt şi zvelt. Graţios ca o pisică. Avea mâini frumoase cu degete lungi şi subţiri, şi cel mai negru şi mai divin păr. Îi ajungea până în talie, drept şi neted precum coama unui cal. Iar acum, în strălucirea fluierului magic, Marianna putea vedea că avea irizări aurii.

Deodată, Cântăreţul dispăru din vedere. Tunelul cotea brusc la stânga. Marianna auzi murmur de voci. Se întâmpla ceva acolo, în faţă. O apucă pe Greta de mână şi îşi croi drum.

— Oo!

Marianna se opri atât de brusc, încât băiatul din spate intră direct în ea. Dar niciunul nu se plânse. Priveliştea din fata lor era uimitoare. Tunelul se deschisese în ceva mult mai mare. Acum, tavanul era mai înalt decât o casă orăşenească din Hamelin. Cărarea era de trei ori mai largă. Un pârâu întunecos curgea de-a lungul ei. Întunericul pierise. Acest nou tunel avea propria strălucire sălbatică, de basm.

— Fred, strigă Greta.

Se desprinse brusc şi alergă spre fratele ei.

Marianna păşi înainte, profitând de avantajul spaţiului şi de luminozitate, pentru a vedea exact cine era în mulţime. Nu putea fi sigură, dar se părea că toţii copiii din oraş erau adunaţi acolo. Toţi cei pe care îi ştia păreau să fie acolo – cu excepţia lui Jakob. Of, de ce nu spusese ceva? Cântăreţul nu-l observase pe Jakob rămânând în urmă. L-ar fi aşteptat dacă ar fi ştiut, nu?

Marianna simţi o împunsătură de vină, dureroasă ca o înţepătură de albină. Îşi îndreptă atenţia către ceilalţi şi încercă s-o ignore.

Oare era cea mai mare din grup? Nu. Vedea flăcăi mari şi puternici de treisprezece sau paisprezece ani. Cine era cel mai mic? Erau copilaşi de trei sau patru ani, cu ochii mari, agăţaţi de fraţii sau surorile lor. Dar fiecare mergea pe picioarele lui. Nimeni nu era dus în braţe.

Marianna se întrebă de ce Cântăreţul nu luase şi bebeluşi. De ce îi *luase* pe ceilalţi? Ce plănuia să facă cu ei?

Marianna tremură şi nu era doar din cauza frigului. Dar, privind împrejur, păru să fie singura care devenea agitată. Ceilalţi copii erau nebuni de încântare. Întindeau braţele şi arătau către forme ciudate în stânci: un înger cu aripile arcuite, un şarpe cu capul ridicat. Apoi, unul dintre băieţi găsi ceva care arăta verde şi jegos.

— Câh! spuse el. Mucii minerului!

Toată lumea râse. Erau cu toţii euforici de fericire. Până şi Greta părea mai veselă. Nu mai strângea la piept păpuşa de cârpe. Acum, îi arăta stalactitele.

Cântăreţul îi conduse mai departe, iarăşi într-un tunel întortocheat şi îngust, apoi pe un şir de trepte alunecoase. Marianna auzea sunetul unei ape curgătoare, care devenea din ce în ce mai tare – şi, în curând, descoperi de ce. Au ajuns într-o peşteră imensă, uriaşă ca o catedrală, nu cu una, ci cu *două* cascade prăvălindu-se din tavan.

Marianna rămase cu gura căscată. Era atât de frumos, încât îţi tăia respiraţia. Cel mai fermecător lucru pe care îl văzuse în toţi cei unsprezece ani ai ei. Şi tocmai când Marianna credea că viaţa n-ar putea fi niciodată, dar niciodată, mai frumoasă de atât, Cântăreţul făcu momentul şi mai deosebit.

Îi conduse *printre* cascade. Mai întâi, au trebuit să meargă de-a lungul unei creste înguste de stâncă – alunecând şi patinând, străduindu-se să nu cadă –, apoi peste un podeţ jos de lemn, care se întindea între pereţii gemeni de apă.

Marianna se opri în timp ce traversa podeţul. Deasupra ei se ridicau cascadele: torenţi impunători de apă care curgeau la nesfârşit din înalt. Chiar sub picioarele ei era un lac adânc. Vuia şi se învolbura, trimiţând în sus vârtejuri de nori umezi, ce rămâneau în aer precum fantomele şi care îşi treceau degetele fantomatice peste faţa Mariannei, îi udau hainele, îi înecau părul, dar ea ţipă de plăcere. Acesta era, cu siguranţă, paradisul.

Când copiii ajunseră la celălalt capăt al podului, Cântăreţul îi conduse în sus pe un alt şir de scări către o platformă stâncoasă. Şi acolo, în timp ce toţi admirau peştera măreaţă ca o catedrală, Fredrik, fratele Gretei, dădu glas gândurilor din minţile tuturor:

— Ei bine! Ce poveste nemaipomenită o să le spunem celor de-acasă!

Deodată, aerul păru să se spargă în jurul lor, de parcă cineva ar fi scăpat un diamant. Cântăreţul *râdea.* Un râs ciudat, sinistru, care se izbea de pereţii peşterii şi reverbera ca ploaia de iarnă.

— Dragul meu băiat, spuse Cântăreţul. Nu vei spune nimănui *nimic.* Nu vă mai întoarceţi acasă.

CAPITOLUL CINCI

— Cum adică nu ne mai întoarcem acasă?

Marianna a fost cea care vorbise. Fredrik, ca toţi ceilalţi copii, era prea şocat, ca să mai scoată vreun cuvânt. Dar Marianna era destul de calmă. Ea nu fusese foarte surprinsă de cuvintele Cântăreţului. Simţea că undeva, adânc în sufletul ei, ştiuse asta de la început.

— Exact asta vreau să spun, zise Cântăreţul. Nu vă mai întoarceţi acasă.

— Ia, ascultă aici *la mine,* rosti o voce furioasă. Karl, fiul primarului, se mişca prin mulţime ca o cârtiţă iritată. Tu ne-ai adus aici – tu poţi să ne şi scoţi!

Ochii Cântăreţului se îngustară în timp ce îi cercetau chipul lui Karl. Îl ştia pe acest băiat. Nu, îl ştia pe tatăl băiatului. Gurile rele se moşteneau, din câte vedea el.

— Scoate-ne de aici! strigă Karl din nou.

— Aa, dar nu pot, vezi tu, spuse Cântăreţul. Îţi aminteşti de uşa care s-a deschis? Nu mai poate fi redeschisă decât peste o sută de ani. Asta nu înseamnă nimic pentru mine. Dar pentru voi… ei bine, veţi fi morţi până se deschide din nou.

O linişte apăsătoare inundă peştera ca o catedrală. Deodată se făcu şi mai frig. Cei mai mici nu înţeleseseră ce spusese Cântăreţul, dar simţeau că ceva e în neregulă. Unii începură să plângă.

Copiii mai mari se uitară unul la altul cu groază, în timp ce asimilau cele auzite. Apoi, se auzi un bubuit care deveni tot mai tare şi mai tare:

— Diavol rău şi înşelător ce eşti!

Iar Karl se aruncă asupra Cântăreţului, cu pumnii strânşi, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu dinţii încleştaţi.

Bum! Un fulger orbitor de lumină – un zgomot teribil – şi Karl zbură prin aer înapoi, la fel de repede ca o săgeată. Buf! Se izbi de peretele peşterii şi alunecă în băltoaca de dedesubt, ca o grămăjoară moale de cârpe.

— Doamne Sfinte! strigă Marianna. L-ai ucis!

Voia să alerge la Karl. Să îl scoată din apa îngheţată. Să îl salveze. Dar nu putea. Picioarele ei nu voiau să se mişte. Ca toţi ceilalţi, era îngheţată de frică.

— Nu cred, spuse Cântăreţul. Nu am nicio dorinţă să îl ucid. Pur şi simplu, mă protejez. Veniţi! Călătoria noastră continuă. Se întoarse cu spatele la ea, îşi duse fluierul la buze şi începu să cânte.

Imediat, peştera se umplu de o melodie dulce, hipnotizantă, care îi făcu pe toţi să se gândească la vară. Zile fierbinţi, când albinele zumzăie pe câmpii şi peştii lenevesc în apele râurilor. Nopţi calde sub ceruri înstelate, cu cârnaţi care se prăjesc la focuri de tabără şi poveşti spuse înainte de culcare. Marianna simţi cum o cuprinde încântarea. Îşi acoperi urechile cu mâinile. Nu voia să îl urmeze pe Cântăreţ – nu acum. Voia să îl ajute pe Karl şi apoi voia să se ducă acasă.

Dar nu o ajută cu nimic. Muzica magică îşi croia drum printre degetele ei. I se cuibărea în ureche şi îi cânta inimii ei. Marianna simţi cum ochii i se acoperă de ceaţă, aşa cum gheaţa acoperă iarna un iaz. Picioarele începură să se mişte în ritmul muzicii. Nu voia să facă asta, dar nu se putea lupta cu Cântăreţul. Voinţa lui era prea puternică. Trebuia să îl urmeze.

Marianna privi spre Karl. Era încă leşinat, jumătate în baltă şi jumătate pe-afară. Simţi cum dorinţa de a-l ajuta dispare încetul cu încetul. Ceilalţi copii treceau pe lângă ea, dansând în şirul

care arăta ca o omidă şerpuitoare. Deodată, Marianna se temu că va fi lăsată în urmă. Începu să se panicheze. Mâinile îi căzură pe lângă corp şi auzi melodia Cântăreţului răsunând în peştera ca o catedrală. Zâmbi şi începu să danseze. Şi, când ultimul copil trecu de ea, se aşeză la coada şirului şi uită de Karl, care rămase în urmă ca o jucărie stricată.

CAPITOLUL ŞASE

Trecu o oră, poate mai mult, şi Cântăreţul continua să îi conducă pe copii. Dar Marianna observă că se lumina şi se încălzea. O lumină albastră selenară se juca pe pereţii tunelului din faţă. Aerul era uşor parfumat.

Şi, în curând, Marianna se trezi afară, holbându-se la un peisaj fabulos. Cântăreţul se oprise. Se aflau pe o cărare abruptă pe coasta unui deal.

Marianna privi lumea extraordinară care se întindea înaintea ei. O lună maiestuoasă atârna jos pe cer, iluminând un pământ luxuriant şi fertil, complet izolat între munţi. Cea mai mare parte era acoperită de păduri, dar ici şi colo se mai afla câte o aşezare în care luminile străluceau ca nişte stele. Părea domestic şi liniştit. Nimic nu se mişca, cu excepţia bufniţelor care zburau cu aripi fantomatice pe deasupra vârfurilor copacilor, căutându-şi prada.

— Unde ne aflăm?

Marianna simţi o mână caldă alunecând într-a ei. Era tot Greta.

— Suntem de cealaltă parte a dealului Hamelin?

— Da, spuse Marianna, cred că da. Dar nu cred că mai suntem în lumea noastră.

— Nu, zise Greta. Acesta este paradisul.

Marianna zâmbi, apoi privi către Cântăreţ. Acesta se uita la luna plină. Şi nu era sigură, dar i se păru că vede o expresie nouă pe faţa lui. Una pe care nu o mai zărise. Părea *neliniştit.*

— Veniţi, rosti Cântăreţul şi Marianna percepu o insistenţă nouă şi ciudată în vocea lui. Veniţi!

Începu să coboare cărarea, fără a se mai deranja să cânte la fluier, încrezător că toţi copiii îl vor urma. Oriunde se ducea, se grăbea foarte tare. Nu mai aveau timp de dansat acum.

Îi conduse pe copii în josul cărării abrupte, mai repede şi mai repede, fără a se opri să îşi tragă răsuflarea. După ce au ajuns la bază, au luat-o pe un drum de munte până au întâlnit o cărare. Aici, Cântăreţul a grăbit pasul până când alergau cu toţii după el. Apoi, a virat brusc la stânga, pe o potecuţă care traversa câmpiile şi Marianna zări încotro se îndreptau.

Era o dală de piatră, aşezată la înălţime pe o movilă de pământ, lângă un râu repede. Piatra strălucea în lumina lunii şi, pe măsură ce se apropiau, Marianna văzu că era sculptată cu simboluri ciudate. Cântăreţul începu să urce pe movilă, dar era mai abruptă decât păruse. Începu să facă eforturi pentru a înainta.

Marianna era în spatele lui. Îl văzu apucându-se de picior chiar deasupra coapsei, de parcă îl deranja. Apoi acesta blestemă şi se întoarse, şi ea observă că faţa lui era schimonosită de durere. Dar se stăpâni şi, într-un final, ajunse în vârf.

Marianna îl urmă pe Cântăreţ, care era mai agitat ca niciodată. Se plimba încoace şi încolo. Se uita la lună. Îi îndemna pe copii să se grăbească. Şi, în tot acest timp, ochii lui negri străluceau ca solzii de peşte.

Apoi, apăru un mănunchi de pene aurii ca focul şi un şoim veni din umbre şi ateriză pe umărul Cântăreţului. I-a şoptit cumva ceva în ureche? Marianna nu era sigură şi i se păru o idee prostească. Dar, cu siguranţă, îl auzi pe Cântăreţ vorbind.

— Aproape am reuşit, murmură el.

Şoimul păru că dă din cap.

În sfârşit, a urcat şi ultimul copil. Se auzi un cor de tusete şi gâfâieli, căci toată lumea încerca să-şi

tragă sufletul. Cântăreţul îşi ridică mâna să facă linişte, apoi vocea lui melodioasă răsună în noapte.

— Copii din Hamelin, spuse el. Acesta este un moment foarte special. Totul este special. Momentul… locul… piatra. Își flutură braţul cu eleganţă; umbra lui trecu peste piatră ca un şarpe. Dar cel mai special lucru de aici nu este tare şi rece ca această stâncă. Bătu piatra cu mâna. Cel mai special lucru este o creatură vie, care respiră. În acest moment, nu ştie cât de specială este. Dar eu ştiu. Şi este foarte, *foarte* specială, credeţi-mă!

Cântăreţul zâmbi ca un om care ştie ce spune şi continuă:

— V-aţi întrebat vreodată de ce au venit şobolanii în oraşul vostru? Vă spun eu de ce. Nu are nicio legătură cu vremea sau cu senzaţia recoltei, sau cu ghinionul. Nu! Venirea lor a fost un semn. Au venit pentru că au trebuit să vină. Au venit pentru că cineva din acest oraş este *special.* Cineva are o putere magică absolut extraordinară, dar nu ştie asta. Puterea din interiorul acestei persoane a fost ascunsă, îngropată, aşteptând în întuneric ca un balaur adormit. Dar acum se trezeşte. Magia se mişcă, se agită. Şobolanii îi simţeau energia, se hrăneau cu ea. Dar cine, vă întrebaţi voi, cine este acea persoană specială din oraşul Hamelin? Cine are această putere magică nemaivăzută?

Cântăreţul făcu o pauză teatrală şi ridică o sprânceană. Dădu din umeri.

— Mărturisesc că nu ştiu cine este. Dar *ştiu* că el – sau ea – este cu noi acum.

Toată lumea inspiră adânc. Ochii se căscară. Capetele se întoarseră. Gurile se deschiseră.

— Şi, spuse Cântăreţul, suntem pe punctul de a afla cine este.

CAPITOLUL ŞAPTE

Cântăreţul privi luna şi îşi puse mâna întinsă pe Dala de Piatră.

— Pământul pe care îl vedeţi în jurul vostru se numeşte Valea Spiriduşilor, spuse el. Este plin de magia spiriduşilor, oriunde v-aţi duce. Dar sunt anumite puncte pe acest pământ unde puterea este mult mai intensă. Asemenea puncte sunt marcate cu ajutorul dalelor de piatră, ca aceasta. Şi, când este nevoie de o magie serioasă, spiriduşii – la fel ca mine – vor alege un asemenea loc să o facă. Şi acum, vreau să faceţi următorul lucru. Vreau să veniţi în faţă şi să atingeţi dala de piatră.

— Ce se va întâmpla? întrebă Johann, fiul măcelarului.

— Nimic, spuse Cântăreţul, dacă nu eşti Cel Ales. Zâmbi şi îi făcu semn lui Johann să se apropie. Atinge-o şi vei vedea.

Johann se uită la prietenii lui. Aceştia dădură din cap încurajator. Cineva îl înghionti în spate, împingându-l înainte.

Johann îşi înghiţi frica. Întinse mâna. Atinse piatra.

Nu se întâmplă nimic.

— Următorul, rosti Cântăreţul, împingându-l pe Johann deoparte. Mai repede acum!

O fată păşi în faţă. Marianna o cunoştea. Era Birgit, o fată vagaboandă care cerşea lângă abaţie.

Birgit atinse piatra. Nimic.

— Următorul, spuse Cântăreţul.

Un alt copil se apropie, apoi altul. Zeci de mâini se întinseră, atingând piatra. Cântăreţul începu din nou să se plimbe încoace şi încolo. Şoimul zbură

de pe umărul lui şi se aşează pe piatră, urmărind procesiunea cu ochii întunecaţi. Nu se întâmpla nimic.

Cântăreţul se opri şi se uită la copiii rămaşi. Doisprezece… unsprezece… zece… Cine era? *Cine era?*

Marianna era ultima din şirul care se micşora, simţind că îi vine rău de la stomac.

— Nu ştiu de ce am emoţii, murmură în sinea ei. Nu eu sunt cea pe care o caută. Nu e nimic special la mine.

Mai erau doi copii în faţa ei. Marianna simţi cum i se umezesc palmele.

Unul.

— Nu sunt eu, îşi spuse ea. Nu am nimic special. Nu?

Deodată, nu mai fu atât de sigură.

— Vino aici.

Cântăreţul era chiar lângă piatră, făcându-i semn să vină spre el.

— Atinge-o! îi simţea tensiunea din voce. *Atinge-o!*

Marianna se apropie încet. Atât de aproape, că putea vedea culoarea ochilor Cântăreţului. Se întrebase dacă erau căprui sau verzi. Acum ştia. Erau violet.

— Ce se va întâmpla cu mine? scânci ea.

— Nimic rău, spuse Cântăreţul. Atinge-o!

Începea să fie furios.

Marianna păşi mai aproape. Închise ochii. Întinse mâna. Atinse piatra.

Nu se întâmplă nimic.

Îndrăzni să deschidă ochii. Cântăreţul se uită la ea ciudat. Părea uimit, confuz, nesigur. Marianna începu să dea înapoi. Dar el se repezi spre ea, o apucă de încheietură şi îi apăsă cu forţă mâna pe piatră.

Tot nu se întâmplă nimic.

— NU! Cântăreţul o împinse pe Marianna într-o parte şi începu din nou să meargă încoace şi

încolo. Acum, era ca un tigru în cuşcă – furios, captiv, disperat – mârâind în sinea lui, nervos din pricina acestei situaţii. Apoi, se opri brusc şi se uită la mulţimea de copii. La cei mici, cu feţele lor proaspete precum cireaşa şi gurile umede. La fete cu codiţe şi panglici, şi ochi adorabili. La băieţii cu cămăşile murdare şi cizmele scâlciate. Bogaţi şi săraci, înalţi şi scunzi, obosiţi şi nerăbdători.

Atât de tineri. Atât de dornici. Atât de inutili.

Duse mâna la buzunar, scoase fluierul şi începu să cânte. O melodie nouă – moale precum catifeaua, grea ca prunele, cu note vişinii care cântau de somn şi vise, şi tărâmuri îndepărtate. De dragoste şi dor, şi dorinţa de a zbura.

Micuţa Greta, uitându-se în sus la el, simţi cum i se mişcă ceva sub rochie. Pene. Pene albe ca zăpada. Ieşeau din pielea ei, sfâşiindu-i rochia în bucăţi. Iar acum se chircea, se modela, se transforma – deşi nu era nicio durere, doar bucurie. Atât de multă bucurie, încât simţea că îi va exploda inima. Apoi, Greta îşi întinse aripile ei noi şi frumoase, şi, sub formă de bufniţă, zbură spre cerul luminat de lună, dădu roată copacilor şi dispăru în noapte.

Fratele ei, Fredrik, se ghemuia în sine însuşi. Nasul i se lungea într-un rât, cu un nas umed şi negru şi mustăţi noi şi drepte. Ochii i se micşorau devenind nişte perle negre şi strălucitoare. Faţa i se acoperea cu blană. Mâinile şi picioarele i se alungeau şi îi creşteau gheare. O armură de ţepi îi ieşea din corp. Adânc în stomacul lui de arici, simţi o poftă bruscă de viermi şi plecă, amuşinând printre ierburi în căutarea cinei.

Johann, fiul măcelarului, nu avea poftă de viermi. Simţea nevoia să înoate. Se afla lângă râu acum, privind apa care curgea la vale şi strălucea la picioarele lui. Ochii îi străluceau argintii în lumina lunii. Pielea i se întindea, strălucea de solzi. Picioarele i se uneau pentru a forma o coadă puternică cu irizări de stele. Îi creşteau aripioare.

Şi apoi, transformat în somon, Johann sări de pe piatră şi dispăru în râu.

Birgit, fetiţa cerşetoare, îşi dorise întotdeauna să alerge mai repede. Mai repede decât băieţii care o tachinau. Mai repede decât câinii din livada contelui. Mai repede decât vânzătorii la tarabă care o strigau: „Hoaţă!“ în timp ce o fugăreau prin piaţă. Iar acum putea. Picioarele îi erau lungi şi puternice. Urechile îi erau ciulite şi asculta. Blana îi era la fel de moale ca puful de gâscă. Birgit era un iepure, cea mai magică dintre creaturi. Ţopăi departe în umbre.

Iar Marianna? Marianna simţi cum cade înainte. Îşi întinse mâinile, ca să se salveze, aşa că nu se izbi de pământ. Căzu în cele patru membre şi rămase aşa. Urechile i se întinseră, drepte ca triunghiurile. Nasul i se întinse devenind un bot. Ochii i se întunecară, i se ascuţiră. Mâinile şi picioarele i se transformară în labe. Avea o coadă cu vârful alb. Corpul i se acoperi cu o blană bogată, cafenie. Marianna deveni o vulpe: rapidă şi vicleană, vânător şi vânat. Alergă în umbrele de la baza movilei, apoi se întoarse şi se aşeză pe labele din spate. Calmă şi curioasă, privi în jurul ei.

Noaptea se umpluse de aripi fluturânde şi de dinţi ascuţiţi, de cozi mişcătoare şi picioare alergânde. Copiii din Hamelin zburau, se târau, se zvârcoleau, mişunau, săpau, săreau, se căţărau şi alergau. Vidre strălucitoare. Bursuci cu feţele ca nişte măşti negre. Veveriţe care făceau tumbe. Iepuri care se împrăştiau care încotro. De la cerb la păianjen, de la şoarece la molie – unul câte unul, fură cu toţii transformaţi şi Cântăreţul continuă să cânte.

Abia când ultima creatură a dispărut din vedere, şi-a luat fluierul de la buze. Vulpea Marianna îl privi din umbre. Văzu o expresie ciudată pe faţa lui: un amestec teribil de furie şi disperare amară. Apoi capul îi căzu şi umerii i se lăsară. Doar nu plângea, nu?

Marianna continuă să îl privească. Deodată, Cântăreţul se îndreptă. Îşi înălţă capul şi Marianna văzu că nu avea lacrimi în ochi. Privirea îi scânteia de încântare la gândul pe care tocmai îl avuse.

— Celălalt băiat! strigă el bucuros. Cel din peşteră! Fiul primarului! El este Cel Ales!

După ce rosti acele cuvinte, Cântăreţul coborî de pe movilă şi dispăru în noapte.

CAPITOLUL OPT

Marianna stătu în linişte un minut, hotărându-se cum se simte în postura de vulpe. Se ridică, se întinse şi se scutură, încercă să meargă. Începu să alerge. În scurt timp, alerga în jurul movilei ca o vulpiţă înnăscută.

Se opri brusc, îşi trase sufletul, apoi începu să îşi adune gândurile. Primul lucru care o izbi fu cât de natural îşi simţea noul corp. Se mişca precum o vulpe adultă. Nu se rostogolea ca un pui care abia învaţă cum să-şi folosească picioarele. Nu, era iute şi sigură pe picioarele ei. Corpul i se potrivea. Se simţea încrezătoare în el. Putea chiar să îşi controleze coada mare şi stufoasă, care se legăna în aer ca o cârmă, ajutând-o să schimbe direcţia în goană. Era grea, dar nu o dezechilibra.

Doar un singur lucru era straniu: nu avea conştiinţa unei vulpi. Încă mai gândea ca Marianna. Încă avea aceleaşi speranţe şi temeri şi dorinţe – cel puţin, credea că le are. Nu simţea o nevoie copleşitoare de a vâna şi de a jefui pentru hrană. Gândurile ei se reîntorceau la Cântăreţ. Unde se dusese? Înapoi la Karl? Şi de ce păruse atât de disperat? Atât de furios?

Marianna zâmbi. Observase deodată că îşi ţinea capul pe o parte, exact ca o vulpe adevărată. Deci aşa vor sta lucrurile! Gândurile ei conştiente vor rămâne aceleaşi, dar, inconştient, se va purta ca o vulpe. Corpul ei va face orice va fi necesar ca să supravieţuiască în această lume nouă şi bizară.

Aşa că acum capul ei era aplecat într-o parte, ajutându-i urechile să localizeze sunete importante. Ochii îi erau strălucitori şi mari, şi asimilau lumina

lunii pentru a o ajuta să vadă în întuneric. Nasul ei identifica mirosurile: regina-nopţii, luminiţa-de-seară. Pielea ei simţea o şoaptă de vânt în ciuda blănii groase. Muşchii îi erau tensionaţi, gata să alerge dacă trebuie.

Marianna realiză brusc că nu mai fusese niciodată afară noaptea. *Cu adevărat* afară, în sălbăticie. Locuise toată viaţa ei între zidurile oraşului Hamelin. Aşa că, să fie singură, afară în natură, era o experienţă complet nouă. Şi totuşi, corpul ei ştia exact ce să facă. Asta era cu adevărat uimitor.

Şi, da, îi era teamă, şi se simţea pierdută, şi era disperată, dar, cel mai mult, se simţea vie. Bucuros, sălbatic şi periculos de *vie*, pentru prima oară în viaţa ei. Era un sentiment fantastic.

Dar apoi îşi aminti de Karl şi de privirea maniacă de pe faţa Cântăreţului atunci când dispăruse în noapte. Păruse cu adevărat sălbatic. Ca un lup. Înfometat. Nerăbdător. Şi felul în care sărise! Era groaznic. Păruse atât de hotărât! De puternic! În timp ce Karl… ei bine… Ultima oară când Marianna îl văzuse, zăcea inconştient într-o baltă de apă.

Pentru a doua oară în acea zi, Marianna simţi o împunsătură de vină chiar între coaste. „De ce nu l-am ajutat? se întrebă ea. De ce n-am făcut mai mult?“

Apoi îşi aminti de ce. Cântăreţul cântase la fluier. Iar ea stătuse acolo, ezitând, dorind să îl ajute, apoi vraja o cuprinsese cu totul, luându-i voinţa şi făcând-o să îl urmeze.

Dar acum nu mai era sub acţiunea vrăjii. Ei bine, era. Era vulpe şi clar asta era o vrajă. Dar nu mai era ameţită. Gândurile îi erau destul de clare. Ştia exact ce are de făcut. Trebuie să îl avertizeze pe Karl.

CAPITOLUL NOUĂ

Marianna îşi puse nasul delicat la pământ şi începu să adulmece: *fff-fff-fff!* Încerca să găsească mirosul Cântăreţului. Asta era tot ce îi trecea prin minte să facă. Poate că va fi în stare să refacă drumul înapoi către peşteră, dar oare Karl mai era acolo? Cântăreţul nu păruse să creadă asta. O luase într-o complet altă direcţie.

Oare Karl chiar avea nevoie de avertizare? Ce îi va face Cântăreţul? Îl va face să atingă Dala de Piatră? Asta nu păruse periculos, deşi Marianna îşi amintea că ea nu voise s-o facă. Fusese ceva pe faţa Cântăreţului… expresia lui arăta că ceva e foarte în neregulă.

Marianna găsi mirosul Cântăreţului şi îi luă urma în pădurea deasă. Era un miros ciudat, surprinzător de dulceag şi de greu, ca parfumul de crini. Dar mai era şi un vag miros animalic. O urmă de mosc, care îi aminti Mariannei de un câine pe care îl avusese cândva. Era ciudat că Marianna deosebea acel miros în calea Cântăreţului, dar era acolo cu siguranţă. Fără nicio îndoială.

Marianna alergă prin pădure, bucurându-se de senzaţia de a fi vulpe. Simţea iarba înaltă atingându-i burta, udând-o de rouă. Auzea şobolanii zgâriind şi cârtiţele săpând; iepurii alergând şi păianjenii ţesând. Vedea luna plină deasupra copacilor, atârnând ca o platoşă pe marele zid al cerului. Ajunsese în cel mai înalt punct al călătoriei ei pe bolta cerească, iar acum părea să lâncezească, privind lumea de dedesubt.

Câh! Un nou miros o lovi atât de puternic, încât avu senzaţia că a lovit-o cineva peste bot. Era un miros puternic şi intens de animal care îi injectă nările, îi alunecă pe gât şi îi aduse lacrimi în ochi.

Auuu! Marianna trebui să încetinească. Mirosul îi tăia răsuflarea şi devenea tot mai puternic cu fiecare secundă. Ceva duhnea! Orice ar fi fost era aproape.

Apoi auzi sunetul.

Un icnet adânc şi dureros, care părea să vină din fundul pământului. Animal? Om? Spiriduş? Marianna nu-şi putea da seama, chiar cu urechile ei perfecte de vulpe. Era ceva viu, o creatură undeva în faţa ei, care se lupta să răsufle. Care răgea. Care gemea.

Marianna încetini şi începu să se târască. Se uită printre copaci şi se furişă înainte, cu fiecare simţ alertat pentru depistarea vreunui pericol. Vedea o poiană în faţă, luminată de lună. Găsi o tufă de ferigi, se strecură înăuntru şi se uită, încercând să descopere sursa mirosului şi a gemetelor neomeneşti.

Ceea ce văzu aproape că îi opri inima în loc.

Era Cântăreţul.

Îşi smulgea hainele. Trăgea de nasturi. Îşi scotea cizmele, îşi desfăcea cureaua. Îşi dezbrăca vesta. Se chinuia să iasă din cămaşă.

Iar dedesubt nu era piele.

Era blană.

Blană lungă, aspră şi roşie. Pe tot corpul, dar mai ales în jurul gâtului, unde forma o coamă imensă şi dezlânată.

Cântăreţul nu părea să mai fie în posesia propriului corp. Nu-l putea controla. Era aruncat încoace şi încolo. Un cot forţa aici, un genunchi îşi făcea loc dincolo. Fu trântit la pământ, dar convulsiile continuară. O sută de pumni păreau că îl lovesc din interior. Marianna vedea cum carnea de pe corpul lui se umflă şi se dezumflă în timp ce muşchii îşi schimbau forma şi se încordau. Apoi se

auzi un zgomot teribil, ca şi cum cineva zdrobea cărăbuşi sub talpă. Dar nu carcase de cărăbuşi se crăpau. Erau oase. Cântăreţul gemu şi urlă, dar tortura continuă.

Acum, i se schimba faţa. Se întindea, se întindea, tot mai lungă şi mai lungă. Gemetele deveniră aproape de nesuportat şi Marianna nu se putu abţine să nu se întrebe de ce trebuia să sufere aşa. Când ea se transformase în vulpe, nu fusese nicio durere, doar o furnicătură ciudată. Dar Cântăreţul era în agonie – oricine putea vedea asta – şi îi putea simţi frica în duhoarea care continua să emane din corpul lui. Venea peste ea în valuri şi, pentru un moment îngrozitor, Marianna crezu că îi va veni rău. Cântăreţul o va auzi şi va şti că e acolo. Dar de ce ar conta asta? De ce i-ar păsa de o vulpe din tufişuri? Avea lucruri mai importante de care să se îngrijoreze.

Marianna înghiţi greu şi senzaţia trecu. Inspiră adânc şi începu să se calmeze, iar când se uită din nou, şi Cântăreţul părea mai calm. Nu mai rămăsese nimic din forma lui de spiriduş. Era o fiară: cu picioare zvelte ca de lup, dar cu un corp masiv ca al unui mistreţ sălbatic. Botul îi era alungit şi conic, plin de colţi ca de lup. Dar avea colţi de mistreţ, ascuţiţi şi mortali, pe fiecare parte. Ochii îi erau rotunzi şi aurii. Corpul i se termina cu o coadă care mătura pe jos, iar picioarele, aşa subţiri cum erau, păreau că pot fugi ca vântul.

Luând în consideraţie toate aspectele, Marianna decise că animalul semăna mai mult cu un lup decât cu un porc mistreţ. Dar apoi, Fiara se ridică pe picioarele din spate într-un mod în care niciun lup n-ar fi putut. Stătu acolo încovoiată, dar în picioare, apoi îşi ridică capul flocos şi urlă la lună: hauuuuu! Marianna simţi cum i se ridică blana pe spate, într-o creastă terifiată pe şira spinării până la coadă. Se lăsă şi mai jos, se făcu şi mai mică şi speră că n-o va vedea.

N-a văzut-o. Era ocupată să adulmece vântul: *fff-fff-fff!* Şi în curând găsi ceva. Un miros surprinzător de aproape şi îndelung dorit. Ochii ei mari şi aurii începură să lucească precum două felinare.

Marianna adulmecă şi ea vântul. Nu putea prinde mirosul, dar putea ghici al cui e după strălucirea din ochii aurii ai bestiei.

Era mirosul unui om. Al unui băiat. Karl.

Înainte ca ea să realizeze ce înseamnă asta, Fiara dispăru în pădure, alergând printre copaci cu viteza unei duzini de vulpi. Marianna ştia că nu o va putea ajunge, darămite s-o depăşească. Trebuia să uite de planul ei şi să înfrunte adevărul.

Fiara îl va vâna pe Karl. Nu putea face nimic ca să îl salveze.

CAPITOLUL ZECE

Marianna oftă şi îşi odihni capul pe labe. Acum, că agitaţia trecuse, se simţi brusc incredibil de obosită. Astăzi, nu făcuse nimic altceva decât să meargă şi să alerge, de la prânz până în miez de noapte. O dureau picioarele, avea tălpile umflate şi începea să îi fie foame. Nu voia să se gândească la asta, dar ştia că va trebui s-o facă într-un final.

Închise ochii. Ce zi fusese şi asta! Şi mâine? Ce Dumnezeu va mai aduce şi ziua de mâine? Erau prea multe lucruri la care să se gândească. „Voi trage un pui de somn, îşi spuse ea. Lucrurile par întotdeauna mai bune după un pui de somn.“ Marianna se încolăci, devenind o minge compactă, cu coada înfăşurată în jurul ei ca un fular. Se simţea în siguranţă, la căldură, în ciuda pădurii care o înconjura. Simţi cum respiraţia îi devine tot mai grea şi mai domoală… In curând, adormi buştean.

Fff-fff-fff! Se trezi speriată. Cât timp dormise? *Fff-fff-fff!* Nasul îi adulmeca involuntar. *Fff-fff-fff!* Simţea mirosul frunzelor umede, al turbei de pădure, al acelor de pin… şi duhoarea scârboasă a Fiarei. Se întorcea.

Marianna simţi cum i se zburleşte părul pe gât. Cercetă pădurea, aşteptă şi privi. În curând auzi plânsete şi ţipete. Fiara îl târa pe Karl prin copaci. Băiatul o implora să aibă milă. Se ruga pentru viaţa lui. Marianna îi auzea teama din voce şi disperarea din ţipete.

Fiara pătrunse în poiană, mergând drept, cu Karl aruncat pe umăr ca un sac de cartofi. Marianna se ghemui şi mai mult în ferigi. Se rugă să nu fie

observată. Din fericire, Fiara trecu pe lângă ea. Dar îi văzu faţa lui Karl: era cenuşie de frică, cu ochii precum cărbunele, cu gura udă de rugăminţi.

Marianna era atât de înspăimântată, încât nu putea gândi limpede. Jumătate voia să fugă, dar jumătate voia să urmărească Fiara. Voia să vadă lucrurile până la sfârşit, oricât de groaznice ar fi fost.

Deodată, pădurea păru foarte întunecoasă, apăsând-o din toate părţile. Nu se auzea niciun sunet. Nicio bufniţă, niciun iepure – nimic. Nu mai auzea nici Fiara măcar. Dar o mirosea. Duhoarea ei lâncezea în aer ca un blestem. Şi, chiar şi fără miros, ştia unde îl ducea pe Karl.

La Dala de Piatră.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Până ce Marianna a ajuns Fiara din urmă, aceasta urca movila către Dala de Piatră. Când a ajuns în vârf, l-a apucat pe Karl cu labele din faţă şi l-a trântit la pământ.

Uuuf! Marianna auzi răsuflarea lui Karl părăsindu-i corpul. Rămase ascunsă în umbre, neîndrăznind să se mişte, aşteptând să vadă ce se va întâmpla după aceea.

N-a durat mult. Într-o furie de blană şi colţi, Fiara s-a aruncat asupra lui Karl şi l-a muşcat. Karl n-a ţipat; nu se aşteptase la asta. Într-o clipă, Fiara era deasupra lui, acoperind luna de pe fundal, iar în secunda următoare – era mort.

Marianna îşi muşcă limba. Îşi impuse să nu scoată un sunet, deşi ce voia cu adevărat era să urle ca un demon. Voia să închidă ochii, dar aceştia rămaseră deschişi. Parcă era din nou vrăjită. Nu-şi putea întoarce capul. Trebuia să privească. Ştia că nu va fi în stare să uite ceea ce vedea. Oribila imagine i se va impregna în memorie şi o va marca pe viaţă. Dar totuşi, continuă să privească.

Pentru un groaznic moment, Marianna crezu că Fiara se va purta ca un câine sălbatic şi că îl va scutura pe Karl ca pe o păpuşă de cârpe, până îl va dezmembra şi apoi îl va devora. Dar în loc de aşa ceva, Fiara era calmă, controlată. După ce l-a muşcat, s-a îndepărtat de corp, s-a aşezat pe labele din spate şi şi-a îndreptat privirea către stele.

Şi, deodată, Marianna nu se putu abţine să nu simtă că se află în prezenţa a ceva magnific. Fiara, conturată pe fundalul lunii pline, părea princiară şi puternică. Nobilă şi demnă – şi totuşi ciudat de

umilă. În ciuda dimensiunilor ei enorme, părea mică şi insignifiantă, aşa cum stătea acolo, sub cerul vast şi înstelat. Marianna simţi cum i se înmoaie inima, înduioşată de creatură – nu se putea abţine –, deşi sentimentul o dezgusta.

Dar acest moment magic nu a durat mult. Fiara deveni agitată. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe înainte şi înapoi, exact cum făcuse Cântăreţul mai devreme, înainte ca lucrurile s-o ia razna. Oare Fiara aştepta ceva? Orice ar fi fost nu părea să se întâmple.

Fiara începu să se lovească pe sine însăşi, bătându-se în piept şi pe picioare. Se întoarse către lună, îşi pierdu cumpătul şi urlă ceva în limba ei animalică. Alergă înapoi la corpul lui Karl, îl înghionti şi îl mirosi. Dar tot nu se întâmplă nimic.

Şi, în acel moment, ceva explodă în interiorul Fiarei. Se înălţă cât era de mare, îşi azvârli capul pe spate şi scoase un urlet atât de deznădăjduit, încât Marianna crezu că i se va frânge inima, aşa cum sigur i se frângea inima Fiarei, acolo pe movila luminată de lună, în umbra Dalei de Piatră.

Urletul se stinse. Se lăsă o linişte care acoperi întreaga scenă, ca o ceaţă. Şoimul veni în zbor, spărgând tăcerea ca o lamă de cuţit. Fiara privi către el şi Marianna văzu că strălucirea aurie din ochii ei dispăruse. Şi, cu o scuturare a capului ei mare, Fiara sări de pe movilă şi dispăru din nou în noapte.

Partea a doua

CAPITOLUL DOISPREZECE

Sus pe dealul Hamelin se afla casa Cântăreţului. Era un complex de peşteri tăiate direct în peretele dealului, cu o terasă largă, semicirculară, ieşită în afară. Dedesubt, nu se afla nimic doar un hău abrupt şi mortal. Iar în unele dimineţi, Finn (aşa cum era cunoscut Cântăreţul în lumea lui) ieşea pe această terasă şi îi venea să se arunce în hău, terminând o dală pentru totdeauna cu viaţa aceasta mizerabilă.

Astăzi era una dintre acele dimineţi. Îl durea tot corpul, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când Fiara îl invada în timpul nopţii. Capul îi pulsa de energia sălbatică ce îi cursese prin vene şi urechile îi bubuiau. Totul îl durea. Se simţea rănit şi julit, deşi nu avea niciun semn pe corp. Niciodată nu avea. Pielea Fiarei era mai dură decât orice altceva.

Nu, această oboseală nu era ceva neobişnuit. Noaptea trecută fusese la fel ca întotdeauna. O goană nebună, frenetică prin Valea Spiriduşilor, vânând şi alergând. Întotdeauna, întotdeauna vâna şi alerga. Apoi, întoarcerea în poiană şi la hainele lui. O aşteptare fără sfârşit în timp ce soarele se juca la orizont, nesigur dacă să îşi arate faţa în lume sau nu. O altă transformare, de la blană la carne – din fericire, nu la fel de dureroasă ca transformarea inversă. Şi apoi, în sfârşit, drumul lung către casă, oprindu-se doar ca să facă baie în cel mai apropiat iaz. Asta era esenţial – ritualul curăţării de murdărie şi ruşine.

Seara trecută a fost ca întotdeauna. Doar că nu mâncase. Asta *era* neobişnuit. Nu ucisese nimic –

cel puţin nu în sensul obişnuit. De asta îi era acum incredibil de foame.

Nu ucisese… Finn nu voia să se gândească la Karl. Fiara nu mai omorâse niciodată vreun spiriduş sau vreun om. *Niciodată.* Era singurul lucru cu care Finn se mândrea în toată povestea asta blestemată. Acum, până şi acea fărâmă de demnitate îi fusese smulsă.

Finn se întoarse de pe terasă şi intră în peşteră. Fiecare încăpere era bogat mobilată, cu blănuri pe podele şi tapiserii pe pereţi. Canapele, pernuţe, cristale şi lumânări. Instrumente muzicale, cărţi magice – totul era foarte civilizat. Cu siguranţă, nu semăna cu bârlogul unui animal sălbatic. Finn nu venea niciodată acasă cât timp era în corpul Fiarei. Unele lucruri trebuiau să rămână sacre. Casa lui era unul dintre acestea.

Finn îşi pregăti micul dejun. Nuci şi fructe de pădure în lapte de capră. Ouă de fazan fierte tari. Fără carne. Asta îi aparţinea Fiarei. Ori de câte ori Finn se reîntorcea la forma de spiriduş, găsea resturi de carne printre dinţi. Avea gust de moarte pe limbă: un gust dezgustător, ruginit, a sânge vechi.

Îl simţea acum. Sânge de băiat. Fiul primarului. Venea să îl bântuie.

Finn oftă şi îşi turnă o ceaşcă cu ceai de muşeţel. Îşi tăie o felie de cozonac şi o unse cu unt, apoi o tăie în patru pătrate elegante. Se concentră asupra acestei acţiuni, găsind alinare în precizie. Se reasigură că Fiara dispăruse complet. Totul era aşa cum trebuia să fie.

Doar că nu era. Capul i se învârtea de întrebări.

— De ce? rosti el. De ce totul mersese prost?

Cuţitul îi zdrăngăni pe masă. Dădu farfuria deoparte. Îşi lăsă capul în mâini. Începu să vorbească, deşi nu-l asculta nimeni:

– Astăzi ar trebui să fie sărbătoare. Blestemul – dispărut. Fiara – dispărută. Durerea şi ruşinea –

dispărute, dispărute, *dispărute!* Două sute cincizeci de ani… Nu am suferit destul?

Se ridică de la masă, se întoarse pe terasă şi privi peisajul din faţa lui. Toată Valea Spiriduşilor se întindea sub ochii săi, verde, strălucind în lumina zorilor de zi. Câţiva nori rătăciți aruncau umbre pe pământ, trecând peste vale ca urmele unor picioare de uriaşi îndreptându-se către casă, spre dealurile din nord.

Vedea fum ridicându-se din hornurile caselor. Peste vale, spiridușii erau ocupaţi cu micul dejun. Bucătăriile se umpleau de râsete şi lumină, gătit şi conversaţii. Părinţi, parteneri, copii, prieteni… Erau cu toţii acolo, adunaţi în jurul vetrelor încinse.

Finn îşi întoarse melancolic privirea către sud, către Munţii Morvern. Oare familia lui mai era acolo? Nu ştia. Trecuse atâta timp de când nu-i mai văzuse! Familiile se schimbă.

Dar unele lucruri nu.

Finn îşi simţi privirea rătăcind. Încercă s-o oprească, dar nu putu. Ochii îi fură atraşi, ca întotdeauna, către munţi, în jos, spre pata imensă şi verde de dedesubt. Un loc de magie îngrozitoare, neatinsă de timp.

Pădurea Şoptitoare. Locul unde a început totul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Pădurea Şoptitoare era un loc întunecos, sălbatic şi neexplorat. Hectare întregi de copaci, înalţi şi ameninţători, şoptindu-şi secretele odată cu trecerea secolelor.

Spiriduşii nu intrau niciodată în Pădurea Şoptitoare. Era interzis. Nimeni nu îşi mai amintea motivul, dar încă mai respectau interdicţia. Ştiau că pot călători de-a lungul şi de-a latul Văii Spiriduşilor. Se puteau căţăra pe orice munte, puteau înota în orice râu, urma orice cărare, explora orice peşteră. Dar nu puteau intra în Pădurea Şoptitoare. Chiar dacă îşi pierdeau o săgeată şi o puteau vedea pe jos printre copaci, nu puteau intra s-o recupereze. Era pierdută pentru totdeauna. Şi lucrul cel mai ciudat era că, dacă se întorceau a doua zi, săgeata nu mai era acolo. Şi niciodată nu descopereau cine o luase.

Oricare ar fi fost motivul, nu conta foarte mult. Valea Spiriduşilor avea păduri care erau cu adevărat frumoase, pline de ferigi şi pârâiaşe, şi poieni luminate blând de soare. Dar Pădurea Şoptitoare arăta întunecată şi umbroasă chiar şi în cele mai însorite zile. De ce ar alege cineva să meargă într-un loc atât de neatrăgător?

Şi de ce ar alege cineva să sfideze o lege a spiriduşilor? Nu erau atât de multe. Spiriduşii preţuiau libertatea şi dreptul la liberă trecere. Dar erau o societate civilizată şi civilizaţia se bazează pe legi şi respectarea acestora. Să încalci o lege era un act de sfidare. Era ca şi cum ai spune: „Nu-mi pasă de voi şi de viziunea voastră asupra lumii“.

Spiriduşii nu erau aşa.

Dar Finn nu era un spiriduş pursânge. Era pe jumătate om. Şi sângele uman din el era cel care îl făcea nebunatic şi rebel. Sângele uman l-a făcut să intre călare în Pădurea Şoptitoare când toţi tovarăşii lui renunţaseră la vânat. Cel puţin asta îşi spunea sie însuşi după aceea, când era prea târziu ca să mai schimbe ceva.

Se întâmplase într-o zi însorită de toamnă. Finn ieşise la vânătoare cu prietenii lui. Calul lui, Aspen, gonea sub el, ţinând pasul cu ceilalţi armăsari ai spiriduşilor. Câinii de vânătoare alergau înaintea lor: douăzeci la număr, cu blăni negre şi lucioase, urechi roşii şi limbile pe afară. Alergau pe un câmp, urmărind un vânat – un pui de căprioară – când aceasta a dispărut într-un crâng mic de copaci.

Câinii s-au luat după el. Finn a auzit un cor de chelălăieli încântate, apoi căprioara a ieşit şi a fugit mai departe. Doar că nu era aceeaşi căprioară. În primul rând, nu mai era căprioară. Era un cerb cu nişte coarne spectaculoase. Şi nu era roşu – era alb. De un alb imaculat, cu o strălucire argintie, ca bruma într-o dimineaţă geroasă. Nu era un cerb obişnuit. Era un produs viu al magiei. A ţâşnit peste câmp mai repede decât ţi-ai fi imaginat şi, într-o frenezie de lătrături şi scheunături, câinii au ieşit din crâng şi s-au luat pe urmele lui.

— Zburaţi, băieţi, zburaţi, a strigat Perlal, cel mai bun dintre călăreţi.

Aproape se ridicase din şa de nerăbdare, dar nu risca să cadă. Era un călăreţ mult prea bun pentru asta.

Finn a râs. Nu ştia dacă Perlal striga la câini sau la ceilalţi călăreţi, dar nu conta. Erau cu toţii implicaţi în asta: o urmărire rapidă, glorioasă a unei frumuseţi perfecte.

Finn s-a aplecat şi i-a şoptit calului la ureche:

— Fugi, Aspen! Fugi ca vântul!

Calul a nechezat şi l-a ascultat. Vântul şuiera la urechile lui Finn. Ochii îi străluceau de lacrimi din cauza vitezei. Părul îi flutura în spate, mai lung decât coada lui Aspen. Mai fusese oare vreodată o goană ca aceasta?

Cerbul a sărit un şanţ despărţitor şi s-a îndreptat spre o cărare: un tunel umbros şi verde, mărginit pe ambele părţi de copaci. Nu se vedea nicio scăpare, dar cerbul era mai rapid decât câinii şi o ştia. Continuă să alerge mai repede şi mai repede pe cărare şi apoi într-o poiană.

Dincolo de poiană se afla Pădurea Şoptitoare.

Cerbul a mugit cu impertinenţă şi a dispărut în îmbrăţişarea ei răcoroasă şi întunecată. Câinii s-au luat după el. În momentul în care Finn şi Perlal au ieşit de pe cărare, nu se mai vedeau decât cozile câinilor rămaşi în urmă, fluturând printre copaci.

Perlal şi-a strunit calul şi s-a întins după cornul de vânătoare.

— Nu! a strigat Finn. Ce faci?

— Chem câinii înapoi, a spus Perlal. S-a terminat. Nu intrăm acolo.

Şi-a pus cornul la buze şi a suflat.

— Dar suntem atât de aproape! a protestat Finn.

Cerbul obosea. Câinii aproape îl ajunseseră.

— Nu cred! râse Perlal. O creatură ca aceea aleargă până îşi dă sufletul. Lasă-l să plece, prietene!

Perlal suflă din nou din corn. Câinii începură să apară din umbrele pădurii dând din cozi, cu limbile scoase. Ceilalţi călăreţi au sosit şi ei, râzând şi glumind în timp ce retrăiau agitaţia vânătorii.

Dar Finn nu i-a salutat. Era pierdut în gânduri, uitându-se fix la pădure. Călări până la marginea codrului şi privi în întuneric.

— Finn! a strigat Perlal. Lasă-l în pace! Vânătoarea s-a terminat. E timpul să petrecem! Să ne veselim!

Râse zgomotos.

Finn s-a întors în şa şi s-a uitat urât la el. Perlal a fost şocat. Finn era într-o dispoziţie cumplită. Se încrunta atât de tare, că sprâncenele i se întâlneau la mijloc. Ochii de sub ele erau fioroşi şi duri. Mai reci decât peşterile de sub dealul Hamelin.

— Finn, a spus Perlal, serios de-acum, vino! Ştii că nu poţi intra în pădure.

Finn nu a răspuns, ci a continuat să se încrunte la copaci.

Perlal s-a întors spre ceilalţi călăreţi pentru a căuta sprijin. Imediat, aceştia i s-au alăturat.

— Finn! Acesta era Fennon, cel mai în vârstă din grup. Vino! Pădurea este interzisă. Nici măcar regele spiriduşilor nu intră acolo.

Finn îl întoarse pe Aspen cu faţa spre ei.

— Nu intră sau *nu are curajul* s-o facă?

— Nu intră, a replicat Fennon. Se supune legilor spiriduşilor de pe acest tărâm şi aşa trebuie să faci şi tu.

— Ptiu! a scuipat Finn. Cât de vechi sunt aceste legi? Vremurile se schimbă.

Dar pădurile nu, i-a spus Fennon sumbru. Vorbeşti prostii, Finn! Suntem prietenii tăi, dar niciunul dintre noi nu ţi se va alătura dacă intri în pădure. Poartă-te cu înţelepciune, prietene!

— Mă ţineţi pe loc, a spus Finn. Cu fiecare cuvânt, cerbul dispare tot mai adânc în pădure şi trebuie să îl prind. Rămas-bun tuturor!

După ce a rostit aceste cuvinte, l-a întors pe Aspen şi s-a năpustit în Pădurea Şoptitoare.

— Finn!

Perlal şi-a îndemnat calul înainte, dar s-a oprit la marginea pădurii. Nu avea de gând să meargă mai departe.

— Perlal, a strigat Fennon după el. Lasă-l! Am pierdut deja un prieten astăzi. Să nu mai pierdem încă unul.

— Chiar crezi că e pierdut pentru noi? a întrebat Perlal, întorcându-se.

— Cine ştie? a spus Fennon. Poate se va întoarce cu poveşti despre comori ascunse. Balauri. Aur. Minuni pe care nici nu ni le putem închipui.

— Sau poate va muri, a zis Perlal.

— Poate, a răspuns Fennon. Dar nu cred. Privi către pădure, cu copacii ei şoptitori şi secretele ei ascunse. Cred că Finn va trăi să îşi blesteme zilele.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Finn călări tot mai adânc în pădure, căutând orice urmă a cerbului care le scăpase. Pădurea nu era atât de întunecoasă și de lipsită de viaţă cum părea din afară. Lumina soarelui se filtra prin coroanele de frunze, scânteind pe copaci şi pe pământ în stropi aurii. Veveriţele se strecurau pe sub frunzele căzute. O ciocănitoare de culoarea smaraldului ciocănea într-un buştean. Dar nu era nici urmă de cerb.

Apoi un fazan a zburat din tufişuri protestând zgomotos şi Finn a observat o scânteie bruscă de argint printre copaci. Cu un zâmbet pe buze, a apucat frâiele mai strâns şi l-a îndemnat pe Aspen să gonească spre ea.

După scurt timp, a văzut cerbul. Ţâşnea prin pădure, ocolind fără efort orice obstacol. Dar, indiferent cât de repede gonea cerbul, Aspen ţinea ritmul. Finn urlă de încântare. Ştia că aleargă nebuneşte, punându-şi în pericol atât viaţa lui, cât și pe cea a lui Aspen. Un singur pas greşit şi îşi puteau rupe gâturile. Dar nu-i păsa. Se simţea sălbatic, liber, incredibil de puternic – şi trebuia să prindă cerbul. *Trebuia* să îl prindă.

Cerbul continuă să alerge, fără să facă vreo pauză. Ştia pădurea foarte bine, nu trebuia să se gândească încotro merge. Dar, deodată, un copac îi blocă drumul. Un platan imens, recent căzut la pământ. Cerbul a fost forţat să îşi schimbe direcţia. Acum alerga printre copaci necunoscuţi. Cerbul se răsucea şi cotea, dar calul se apropia de el. Sărea în sus şi în jos, dar calul se apropia. Gâfâia şi se încorda, dar calul se apropia.

Şi apoi, spre groaza lui, cerbul descoperi că alergase până la o prăpastie – un hău stâncos. Nu mai avea scăpare. Nu putea sări spre libertate. Dedesubt, nu se afla decât un gol periculos.

Se auzi un tunet de copite. Cerbul se întoarse cu faţa, să îşi înfrunte ucigaşul.

Era un spiriduş. Cel mai frumos spiriduş pe care îl văzuse vreodată. Cu părul la fel de negru ca pana corbului. Cu ochii de culoarea toporaşilor. Dar ochii îi erau reci. Acest spiriduş nu-i va arăta milă sau compasiune.

Finn se întinse după o săgeată, o puse în arc şi trase: *vâjjjjjjjj*.

Săgeata zbură prin aer şi lovi cerbul. Acesta căzu la pământ, lovit de moarte. Dar, în mod ciudat, săgeata ricoşă, zbură înapoi prin aer şi îl lovi pe Finn în coapsă. Acesta căzu de pe cal, iar cei doi – vânător şi vânat – rămaseră acolo, uniţi în sânge.

Şi apoi, cu lumina scurgându-i-se din ochi, cerbul se întoarse spre Finn şi îl blestemă:

— Fie ca niciodată să nu te vindeci! Fie ca rana din coapsa ta să se întoarcă în fiecare lună, să jelească timp de trei zile şi trei nopţi şi să se sfârşească într-o noapte cu lună plină. Şi, în acea noapte, să te transformi într-o fiară. Şi să vânezi, iar şi iar, şi iar, aşa cum m-ai vânat pe mine. Să fii bântuit de dorinţa ta oribilă de a ucide, mânat de setea ta sălbatică de sânge. Să nu-ţi găseşti niciodată liniştea – doar durere şi chin nesfârşit pentru eternitate.

Cerbul căzu pe spate la pământ, iar Finn auzi horcăiala morţii în răsuflarea lui.

— Aşteaptă, strigă el. Nu e niciun leac? N-o să mă pot vindeca niciodată? N-am vrut să se întâmple asta. M-am pierdut în vârtejul vânătorii. Mi se înfierbântase sângele. Nu gândeam.

Cerbul a oftat, prelung şi adânc. Ochii i se închiseră.

— Te rog! a spus Finn. Trebuie să ştiu! Există vreun leac?

— Nu, şopti cerbul. Nu există. Dar există speranţă. Întotdeauna există speranţă.

— Ce vrei să spui? spuse Finn. Începu să se târască pe pământul jilav, disperat să audă ultimele cuvinte ale cerbului. Unde există speranţă?

Cerbul deschise ochii pentru ultima oară.

— Într-o zi, poate, vei putea transfera blestemul asupra altuia. Prin muşcătura Fiarei.

— Şi cine va fi acela? Finn cuprinse capul cerbului în braţe. Un străin? Un duşman?

— Un pui de om. Unul care va fi aşa cum ai fost tu odată. Din lumea aceasta şi totuşi nu din ea.

— Cum voi recunoaşte acest copil! întrebă Finn. Va fi vreun semn?

Cerbul tremură în braţele lui Finn. Abia dacă mai respira.

— *Va fi vreun semn?*

Cerbul privi în ochii lui Finn. De ce să mai spună ceva? De ce să dezlege un blestem pe care îl ţesuse cu atâta măiestrie? N-ar trebuie ca Finn să sufere pe vecie? Nu. Nimic nu ar trebui să sufere pe vecie.

— *Te rog!* îl imploră Finn.

Cerbul se luptă, adunându-şi cu durere ultimele puteri.

— Şobolani, şopti el. *O invazie de şobolani.*

Apoi, răsuflarea îi părăsi corpul şi dispăru. Dispăru cu adevărat. Se evaporă pur şi simplu în neant. Nu mai rămase nimic care să arate că fusese vreodată acolo.

Cu excepţia rănii lui Finn. Rana era reală şi sângele era real. Finn se lăsă pe spate pe pământul umed, gemând pe măsură ce durerea i se infiltra în trup. Îi era ba cald, ba frig. Se simţea ameţit. Închise ochii. Faţa i se acoperi de o peliculă de sudoare. Îşi muşcă buza, hotărât să nu urle, şi îşi dădu seama că trebuie să facă ceva.

Aşa că îşi sfâşie o bucată de cârpă din cămaşă şi îşi legă rana cât putu de bine. Apoi, îşi strigă calul, se urcă în şa şi îi şopti un singur cuvânt:

— Acasă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Finn se trezi în propriul pat, fără să îşi amintească de drumul spre casă. Rana îi era pansată. Hainele îi fuseseră schimbate. Capul i se odihnea pe un teanc de perne. Corpul îi era acoperit de o cuvertură bogată de satin. Simţea mirosul de trandafiri şi iasomie venind din grădina de afară. O auzea pe sora lui văzându-şi de treburile casnice.

Uşa se deschise.

— Finn! Tatăl lui îl strigă cu braţele deschise. Ai revenit printre noi!

Finn se ridică mai sus în pat.

— Cât timp…

— Cât timp ai dormit? Trei zile. Ai avut febră puternică.

— Nu, spuse Finn, clătinând vag din cap. Cât timp… mai e până la următoarea lună plină?

Tatăl lui se încruntă, apoi începu să râdă.

— Fiule! spuse el. Creierul tău e în ceaţă. Săptămâna aceasta, cealaltă – nu contează.

— Pentru mine contează, urlă Finn. Se întinse după braţul tatălui său şi îl apucă atât de tare, încât bătrânul spiriduş simţi că i se formează o vânătaie. Contează. Spune-mi! Când?

— Zece zile? Douăsprezece? Nu sunt sigur, spuse tatăl lui, destul de uimit. De ce contează? Fiule? De ce contează?

Dar Finn nu a mai răspuns, s-a lăsat pur şi simplu pe spate pe perne şi a închis ochii. Tatăl lui avea dreptate într-un fel. Zece zile, douăsprezece zile – nu mai conta. Se apropia. Asta era de ajuns.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Finn începu să împacheteze chiar a doua zi. Îi spuse surorii lui, Beren, că se mută în nord. Era tânără, amuzantă, foarte curioasă.

— De ce? îl întrebă ea.

— Să studiez magia.

— Nu poţi să faci asta aici?

— Nu.

— Ai o fată acolo, în nord?

— Nu.

— Îl iei pe Aspen?

— Da.

— Îl iei pe Flyte?

Finn privi pe fereastră. Şoimul lui era afară, pe terasă, aranjându-şi penele aurii în lumina caldă a soarelui.

— Da, îl iau şi pe el.

— Of!

Beren oftă atât de drăguţ, că Finn nu se putu abţine să nu zâmbească. Beren îl adorase întotdeauna pe Aspen; era evident că visase să fie al ei. Dar trebuia să îşi imagineze că Finn nu va pleca niciodată fără el. Cal şi spiriduş – erau legaţi pe vecie.

Cât despre Flyte – ei bine! Finn nu-şi putea imagina viaţa fără el. Găsise pasărea într-o dimineaţă de primăvară: o legăturică umedă de pene care căzuse dintr-un cuib. Îl crescuse şi îl dresase. Îl privise transformându-se în cel mai frumos şoim pe care îl văzuse vreodată. Şi apoi, într-o zi, Flyte îi mulţumise.

Finn era copil pe atunci. Stătuse acolo, cu gura căscată, în timp ce pasărea vorbea de grijă şi

blândeţe. „Visez, îşi spusese el. Nu mi se întâmplă asta.“ Dar apoi Flyte îl ciupise dureros şi îl asigurase că totul era real.

Finn îşi aminti că îl întrebase: „Eşti magic?“ Şoimul chicotise. „Nu, spusese el. Dar tu eşti.“

Şi aşa a început trezirea puterilor magice ale lui Finn. Pe măsură ce treceau săptămânile, învăţase că talentele lui erau mai deosebite decât ale celorlalţi spiriduşi. Faptul că înţelegea limba păsărilor era doar începutul. Descoperi că putea să respire sub apă, să facă pomii să înflorească, să stârnească o furtună. Şi, mai presus de orice, putea să ia un obiect obişnuit şi să îl facă magic.

A început cu fluierul lui. Era doar un flaut simplu de argint, dar Finn l-a transformat în ceva special. Exersa zilnic, învăţând noi melodii. După scurt timp, putea să farmece orice creatură vie cu muzica lui. Şi, în tot acest timp, în călătoria iniţiatică a lui Finn, Flyte fusese alături de el.

Dacă îl lua pe Flyte? Desigur că îl lua! Şoimul se cocoţase deja în căruţă, cu penele aurii ca focul strălucindu-i în soarele de dimineaţă.

— Ştii exact unde mergi? îl întrebă Beren.

— Nu.

— Când te întorci?

Tăcu.

— În curând.

— Iuhuu!

Beren bătu din palme şi alergă să caute cadouri. Mărunţişuri, desene… lucruri drăguţe care să îi amintească fratelui ei de casă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

A trecut o zi. Două. Trei. Finn împachetase tot ce dorise. Umpluse o căruţă – nu se aşteptase la asta. Dar gândul că nu se va mai întoarce niciodată îl făcea să împacheteze tot mai multe lucruri de care nu avea nevoie, precum sabia de lemn cu care se jucase când era copil. Tatăl lui a observat, dar nu a făcut niciun comentariu.

Patru zile. Cinci. Vremea trecea. Finn trăgea de timp. Doar el ştia de ce.

Rana se vindecase. Pielea se strânsese şi coaja căzuse. Nu mai rămăsese nimic, decât o cicatrice argintie ca urma unui melc. Dar apoi, într-o dimineaţă, Finn se trezi şi simţi sânge proaspăt şi umed pe picior şi ştiu că a venit timpul să plece.

Când a sosit groaznicul moment, familia lui îl aştepta lângă căruţa la care era înhămată o iapă gri. Beren, care nu suspecta nimic, le împodobise pe amândouă cu flori. Imediat ce Finn şi-a făcut apariţia, sora lui i-a ieşit înainte să îl întâmpine. Finn a făcut un pas înapoi, speriat. Semăna atât de mult cu mama lor. Părul negru… zâmbetul ştrengăresc. Într-o zi va fi o adevărată frumuseţe, dar el nu va fi aici s-o vadă. Beren îl sărută; el închise ochii. Nu trebuia să verse lacrimi azi.

Apoi a venit rândul tatălui său să îşi ia la revedere. Bătrânul spiriduş l-a luat deoparte, şi-a pus mâinile pe umerii lui şi a spus:

— Fiule, uită-te la mine!

Finn şi-a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii tatălui său. Şi a văzut acolo atât de multă dragoste şi îngrijorare, încât şi-a dorit să îi poată spune totul. Dar nu a făcut-o.

— Finn, îi spuse tatăl lui, nu trebuie să fie aşa. Te iert pentru orice ai fi făcut. Nu trebuie să pleci.

— Ba da, zise Finn.

— Ba nu! Asta încerc să îţi spun. Orice ar fi, poţi să trăieşti nici, cu noi.

— Nu pot să trăiesc cu mine însumi, spuse Finn. Se trase de lângă tatăl lui şi o privi pe Beren care împletea panglici în coama lui Aspen. Nu mai sunt demn de încredere.

Tatăl lui îi urmă privirea şi deodată simţi cum frica i se răsuceşte în suflet ca un cuţit.

— Nu mi-ai spus toată povestea, nu? întrebă el încet. Pădurea unde te-ai rănit… e Pădurea Şoptitoare?

Finn nu a răspuns, dar răsuflarea i s-a accelerat.

— Cerbul pe care l-ai vânat… era un animal magic? Aţi… vorbit?

Nici de această dată, Finn nu a răspuns. Dar nu trebuia s-o facă. Privirea de pe faţa lui îi spuse tatălui său tot ce voia să ştie.

— Finn, spuse el într-un sfârşit, mi se rupe inima să te văd plecând, dar nu te voi opri. Eşti adult de-acum. Trebuie să iei propriile decizii şi unele dintre ele vor fi dificile.

Un suspin i se ridică în gât. Se opri. Închise ochii. Se luptă să se controleze – iar Finn, privindu-l, văzu brusc în viitor. Îlvăzu pe tatăl lui îmbătrânit şi istovit. Grija şi durerea de a-şi fi pierdut singurul fiu îl doborâseră şi era în întregime vina lui. Intrase în pădure singur, dar amândoi vor suferi din cauza asta.

Viziunea dispăru.

Tatăl lui oftă.

— Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, rosti el, dar mă bucur că mama ta nu a trăit să apuce ziua asta. Te-a iubit mai presus de viaţa ei.

Finn se clătină ca lovit. De ce trebuia tatăl lui să spună asta? Nu era suficient că i se rupea inima? Tatăl lui voia să i-o şi smulgă din piept? Pentru că exact aşa se simţea.

Dar tatăl lui Finn nu îl chinuia în mod intenţionat. Pur şi simplu, era pierdut în propria durere.

— Nu vreau să mă vadă Beren aşa, spuse el, ştergându-şi faţa cu degetele. Ea crede că te îndrepţi spre idile şi aventuri, şi nu vreau să îi stric visurile. Îşi aruncă braţul în jurul umerilor lui Finn. Vino! Vom zâmbi de dragul ei.

Îl conduse pe Finn înapoi prin curte, oprindu-se doar ca să îi şoptească un ultim mesaj la ureche.

— Aceasta va fi întotdeauna casa ta, Finn, şi eu voi întotdeauna aici. Ţine minte asta!

Finn dădu din cap. Ochii îi străluceau de lacrimi şi nu se simţea în stare să vorbească. Îl îmbrăţişă pe tatăl lui, îl ţinu la piept, îl sărută fugitiv pe obraz, apoi se urcă în căruţă.

— Sănătate amândurora! strigă el, făcându-le cu mâna. Tată, îţi voi trimite iapa gri acasă imediat ce găsesc un loc unde să mă instalez.

— Nu-i nicio grabă, răspunse tatăl lui, făcându-i şi el cu mâna. Păstreaz-o dacă vrei. Aspen ţine mult la ea!

Cu cel mai larg zâmbet pe care îl putu afişa, Finn trase de hăţuri şi căruţa porni la drum. Aspen îl urmă. Şoimul dădea rotocoale pe deasupra. În faţa lui nu se afla nimic altceva decât un viitor neguros, înspăimântător şi plin de singurătate.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Finn se îndreptă către nord, direcţia în care o lua fiindu-i indiferentă. În prima noapte, dormi într-un hambar. În a doua, îşi făcu tabăra sub cerul liber. Şi, în tot acest timp, rana lui supura şi luna creştea fără îndurare. Şi apoi, prea curând, veni şi a treia noapte.

Lună plină.

Finn conduse căruţa în afara drumului, pe o cărare plină de hârtoape. Ducea printr-o pădure către o poiană, iar acolo se opri, sări jos şi deshămă iapa gri. Privi spre cer. Luna plină se ridica, urca pe cer ca o buburuză mare şi rotundă. Finn simţi ca îi este cald. Că are febră. Rana pulsa. Prin pansament curgea sânge care îi lipea pantalonii de coapsă.

— *Aspen,* strigă el încet. Armăsarul se apropie de el. Trebuie să mă laşi singur acum. Ia-o pe Grey cu tine. Întoarceţi-vă dimineaţa când mă auziţi că vă strig. Mângâie urechile armăsarului, trecându-le printre degete ca şi cum ai cerne nisipul. Mergi cu bine, prietene!

Armăsarul îşi lăsă capul în jos şi se întoarse, nechezând la iapa gri. Dispărură amândoi în pădure.

Finn se aşeză pe iarbă cu spatele sprijinit de roata căruţei. Privi luna din nou. Se ridicase deasupra vârfurilor copacilor, îndreptându-se către cel mai înalt punct din ceruri. Începu să îşi ronţăie unghia de la degetul mare. Era o noapte atât de liniştită, încât îşi putea auzi propria inimă bătând. Propria respiraţie.

Bătând din aripi, Flyte zbură de pe căruţă pe un stejar din apropiere. Rămase acolo. Îşi aranjă o pană zburlită. Îl privi pe Finn cu ochi întunecaţi.

— Curând?

Finn pusese întrebarea, dar şoimul nu îi răspunse. Ştia că Finn vorbeşte de fapt cu sine însuşi.

— Cum va fi, Flyte? Rapid? Încet? Mă va… durea?

Răsuflarea lui Finn se accelera de acum. Era mai rapidă şi mai superficială. Privi luna. Nu se mişcase deloc de când o privise ultima oară.

În poiană, totul era încremenit. Niciun sunet nu spărgea liniştea. Nici vântul nu adia printre copaci. Nicio bufniţă nu-şi făcea zborul de noapte. Nimic.

Apoi se auzi un foşnet şi – *zvrrr!* – Flyte se lansă în întuneric. Câteva secunde mai târziu era înapoi pe creangă, sfâşiind bucăţi din şoarecele mort pe care îl ţinea în gheare.

Finn scutură din cap. În timp ce el aştepta să se întâmple cel mai groaznic lucru din viaţa lui, tovarăşul său se gândea numai la mâncare. Dar aşa se poartă animalele, nu? Le este foame, omoară şi devorează. Nu gândesc. Nu simt vina.

În curând, va înţelege asta.

Timpul trecea. Luna se ridica tot mai sus. Finn o privi şi îşi aminti de acea vânătoare. Îşi aminti cum urmărise cerbul argintiu în timp ce ţâşnea printre copaci ca o lună printre nori.

— De ce l-am urmărit? se întrebă pentru a nenumărata oară. Ce spirit a pus stăpânire pe mine? Perlal, Fennon, ceilalţi – toţi au încercat să mă avertizeze. De ce nu i-am ascultat? Nu mă pot gândi decât la un singur motiv: sângele meu omenesc. Sângele mamei, fierbinte şi gros în venele mele. Ce altceva ar putea fi? Ceilalţi au respectat legea. Numai eu am călărit singur în locul acela interzis. Am fost fermecat – de asta sunt sigur. Pădurea a aruncat asupra mea o vrajă misterioasă şi n-am putut rezista. Nu, nu e

adevărat. Partea *umană* din mine n-a putut rezista. În schimb, l-am îndemnat pe Aspen să meargă înainte. O, cum mi-aş dori să întorc timpul înapoi! I-aş urma pe prietenii mei şi aş petrece la castel. Cerbul ar alerga liber şi în ziua de azi. Şi eu nu aş fi împovărat cu un asemenea blestem.

Finn se opri să îşi tragă sufletul şi atunci deveni conştient de miros. Un miros ciudat, dulce, care te îngreţoşa. Mirosul putreziciunii.

Îşi desfăcu pantalonii şi îi trase de sub el. Rana supura. Carnea putrezea pe os.

— O! Lui Finn i se făcu rău doar uitându-se. Începu să gâfâie. Mirosul devenea tot mai puternic. Părea să emane din pielea lui. De pe tot corpul. Aşa o putoare!

Privi către lună. Ajunsese la zenit: cel mai înalt punct din călătoria ei. Nu va urca mai sus în seara asta.

— Nu, gemu Finn. Nu. Nu acum. Nu aici. Nu am vrut niciodată să se întâmple asta. Te rog! Fac orice. Orice vrei de la mine în afară de asta. Nu asta… *auu!*

Cuvintele i-au fost curmate. Finn căzu la pământ când îl lovi primul val de durere. Îi sfâşie pieptul, ca şi cum o mână i s-ar fi întins pe gât şi i-ar fi smuls intestinele. Se zvârcoli pe pământul din pădure. Corpul îl mânca peste tot. Voia să se scarpine. *Trebuia* să se scarpine. Privi în jos la picioarele goale şi văzu blana. Îi ieşea din piele, groasă şi sârmoasă. Roşie ca rugina.

Finn încercă să ţipe, dar limba nu îl lăsă. Nu era decât un mârâit prins undeva în fundul gâtului. Scutură din cap, încercând să scape de el, dar îi ieşi un răcnet – atât de neaşteptat, atât de tare încât i se făcu frică. Frică: numai atât ştia acum. Frică şi durere luptându-se înăuntrul lui ca nişte câini sălbatici. Corpul lui era un câmp de bătălie, spiriduş contra Fiară, şi Fiara câştiga.

Corpul lui Finn era lovit şi pocnit, întins şi tras. Fiecare muşchi, fiecare fibră, fiecare os din corpul

lui era realiniat. Grăsimile şi lichidele erau stoarse din spaţiile vechi şi turnate în spaţii noi. Finn nu vedea nimic decât o ceaţă roşie; nu auzea nimic decât un zgomot alb. Era pierdut, încarcerat într-un vârtej de transformări. Şi cel mai ciudat gând îi trecu prin creier: „Nu mă atacaţi acum. Nu mă pot apăra“. În câteva minute, va fi cea mai puternică creatură din ţară. Dar, până atunci, era la fel de fragil ca un şoarece.

Şi tocmai când Finn credea că lucrurile nu se pot înrăutăţi – deveniră cumplite. Ceaţa dinaintea ochilor începu să i se disperseze, membrele lungi să se aşeze, îşi recăpătă echilibrul… dar simţi cum conştiinţa i se scurge din creier. Fiara prelua controlul. Finn se simţea de parcă alunecă pe o pantă uleioasă şi se agaţă cu degetele de la mâini şi de la picioare, disperat să se ţină… dar, în tot acest timp, alunecă în jos, tot mai jos, într-un puţ negru de nimic.

„Nu! strigă el. Nu!“ Dar era numai în capul lui. Din gâtul său nu ieşi decât un mârâit îngrozitor.

Înnebunit de groază, privi împrejur şi văzu pădurea aşa cum nu o mai văzuse niciodată: luminoasă, aprigă, fără ascunzişuri. Apoi, botul lui mare se ridică spre lună, gâtul i se încordă şi urlă: un urlet bestial, ca un geamăt, care îţi îngheţa sângele în vene şi îţi dădea fiori pe şira spinării. Nasul lui umed şi negru inspiră aer până-şi umplu plămânii şi îl filtră în căutarea unui miros. Sânge. Apoi Finn scoase un ultim oftat, cedă noilor instincte şi se pierdu în întuneric.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Rece. Umed. Luminos.

Finn nu îndrăzni să îşi deschidă ochii. Unde era? Ce era?

Îşi verifică celelalte simţuri. Zăcea pe iarbă: o simţea înțepându-i corpul dezgolit. Umezeala era rouă. Lumina venea de la soare. O mierlă cânta. Venise dimineaţa. Se terminase.

Deschise ochii şi văzu căruţa.

— Nu, spuse el, ameţit. N-am visat. Chiar s-a întâmplat.

Încercă să se ridice, dar corpul îl durea atât de tare încât nu reuşi. În cele din urmă, se rostogoli pe burtă şi se ridică puţin. Privi împrejur. Erau urme de animal lângă el. Mai era şi sânge, deşi nu era al lui. Rana se vindecase. Nu mai rămăsese nimic decât cicatricea argintie. Atunci de unde era sângele?

Se ridică în picioare, folosind căruţa drept sprijin. „Au!“ Nu fusese vis. Picioarele lui alergaseră toată noaptea.

Cercetă poiana, observă un nor de muşte şi se împletici într-acolo. Găsi ceea ce căuta. O căprioară moartă, pe jumătate mâncată, zăcea în iarba înaltă de sub copaci. Finn simţea în gură gustul rânced şi ruginit al sângelui. Îşi trecu limba peste dinţi. Era ceva prins acolo. Scoase acel lucru. Era păr de căprioară.

Finn oftă şi îşi frecă fata cu mâini obosite. Apă. De asta avea nevoie. Avea nevoie să fie curat. Avea nevoie să spele duhoarea şi ruşinea.

Sub copaci curgea un pârâu. Finn îşi frecă pielea şi îşi spălă părul. Îşi curăţă mizeria şi sângele de

sub unghii, îşi scoase dintre dinţi fiecare fărâmă de carne şi mestecă mentă sălbatică să îşi îndulcească respiraţia. Apoi, se întoarse la căruţă, se îmbrăcă în haine curate, scoase oala de gătit şi începu să îşi pregătească un mic dejun civilizat.

— Deci, îşi spuse sieşi, aşa va fi. Ei bine, cel puţin am fost avertizat. Şi am avut inspiraţia să mă întorc aici. Asta e bine.

Adună hainele zdrenţuite şi le aruncă pe foc, făcând o notă mentală să se dezbrace data viitoare imediat ce va începe transformarea. Apoi, îşi aminti de cai.

— Aspen! strigă el. Grey!

Nu primi niciun răspuns. Finn începu să se panicheze. Dacă atacase şi altceva în afară de căprioare seara trecută?

— ASPEN!

Drept răspuns, un nechezat se auzi dintre copaci. Finn simţi un val de uşurare cuprinzându-l şi, când caii reapărură, îi dădură pur şi simplu lacrimile. Era atât de fericit să îi vadă nevătămaţi!

În curând, micul dejun era gata. Finn se aşeză în lumina soarelui cu un castron de terci de ovăz şi o cană cu ceai de mentă lângă el. Privi caii care păşteau mulţumiţi pe iarba bogată şi la Flyte care îşi aranja penele pe vârful căruţei. „Cât de perfectă pare scena asta? se gândi el. Dacă un călător ar trece pe aici şi ne-ar vedea acum, n-ar bănui niciodată cât de diferite erau lucrurile seara trecută! Ar vedea doar lumina soarelui şi liniştea.“

Şi, în acel moment, Finn se decise că va încerca să fie precum călătorul imaginar. Va vedea lumina soarelui, şi nu umbrele. Va uita panica şi se va bucura de pace. Şi va încerca să nu se gândească la celălalt eu al său – Fiara care îl va târî înapoi în întuneric peste exact o lună.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Şi aşa Finn începu o nouă viaţă. După câteva săptămâni de rătăcire prin Valea Spiriduşilor, îşi găsi o casă: peşterile tăiate sus în dealul Hamelin. Dar nu rămase acolo în permanenţă. Călători departe în lumea muritorilor, căutând orice veşti despre o invazie de şobolani. Şi erau destule. Cu speranţă în suflet, călătorea spre un alt oraş infestat de şobolani, şi, de fiecare dată, era dezamăgit.

Exista întotdeauna o explicaţie simplă pentru creşterea numărului de şobolani. O recoltă foarte bună. O iarnă extrem de proastă. Uneori, era pur şi simplu mizeria din oraş. Oamenii erau înghesuiţi în case mici. Casele erau îngrămădite pe străzi înguste. Străzile erau aglomerate în oraşe, înconjurate de ziduri şi râuri. Aleile lăturalnice erau înguste, întunecoase şi împuţite, pline de gunoiul pe care orăşenii îl aruncau pe geam. Legume în stare de putrefacţie, excremente, animale moarte… Era raiul şobolanilor. Se hrăneau şi se înmulţeau acolo până când deveneau atât de mulţi că era aproape o invazie.

Aproape o invazie. Dar nu chiar.

Iar şi iar, Finn umbla pe străzi necunoscute cu inima strânsă de dezamăgire pentru că putea să numere şobolanii. Dacă ar fi fost cu adevărat o invazie, n-ar fi putut să facă asta. Ar fi fost prea mulţi. S-ar fi împiedicat de ei pe stradă. I-ar fi găsit pe scaunul lui, în pat, pe masă, furându-i din farfurie.

Finn stătea doar o noapte, apoi pleca mai departe. Uneori călătorea spre alt oraş. Alteori, se întorcea în Valea Spiriduşilor, intrând printr-una

dintre uşile antice din dealul Hamelin. Aspen era mereu acolo să îl întâmpine, deşi Flyte era deseori plecat, călătorind prin lumea muritorilor în căutarea zvonurilor.

Dar, oriunde se ducea Finn, Fiara mergea cu el: o amintire, o umbră, o formă care aştepta să capete conţinut. În fiecare lună rana lui se deschidea. În fiecare lună, Fiara venea şi se vărsa sânge sub luna plină.

Trecu timpul. O sută de ani… două sute… două sute cincizeci… şi blestemul continua. Finn aproape că îşi pierduse speranţa. Începu să creadă că este blestemat pentru totdeauna; era convins că cerbul îl minţise. Promisiunea lui despre copilul special nu fusese decât un truc. Un ultim element de suspans al poveştii.

Şi apoi, într-o frumoasă zi de vară, speranţa a revenit, căzând din cer pe aripi aurii ca focul.

Finn era acasă, în picioare la marginea peşterii, privind către Pădurea Şoptitoare, pierdut în cele mai negre gânduri, când a sosit Flyte.

Şoimul căzu prin vălul de nori într-un plonjon de vânătoare – cu aripile pe spate şi ochii pe ţintă şi ateriză greu pe umărul stăpânului său.

Finn se împletici câţiva paşi înapoi, îşi recăpătă echilibrul şi râse zgomotos.

— Flyte! strigă el. Vrei să mă arunci în prăpastie? Ai grijă, prietene, te rog!

Şoimul se scutură şi tuşi.

— I-am văzut.

Finn se alertă instantaneu. Ceva din energia păsării îl surprinse. Flyte nu era de obicei atât de agitat.

— Şobolani?

Şoimul dădu din cap.

— Mii de şobolani.

Finn simţi cum i se taie răsuflarea. După atâta timp, când crezuse că nu mai era nicio speranţă! Încercă să rămână calm, dar simţea cum se entuziasmează, ca un băieţel la un ospăţ.

— Mii? Unde?

— Aproape, spuse Flyte. Atât de aproape!

Finn îşi ridică mâna. Şoimul se căţără ascultător pe ea şi Finn îl aduse în faţa lui.

— *Unde?*

— În Hamelin! spuse Flyte, ţopăind în sus şi în jos ca un papagal. În oraşul Hamelin!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Finn intră în oraş prin vest şi se opri pe pod, să cerceteze malurile râului. Erau negre de şobolani. Sute – mii – mai mulţi decât putea număra. O invazie!

Finn încă mai râdea când intră pe Poarta de Vest. Merse în oraş, înconjurând Abaţia Sfântul Bonifacius cu zidurile ei solemne şi umbrele lungi. Sus pe Aleea Brutarilor, către piaţă. Şi oriunde se ducea, vedea şobolani. Căzând de pe pragurile uşilor. Agăţându-se de pervazurile ferestrelor. Mişunând înăuntrul şi în afara acoperişurilor, ospătându-se din materialele din care erau făcute casele: paie, lut, cherestea. Finn îi auzea scârţâind şi zgâriind, mestecând şi apucând.

Finn traversă piaţa şi găsi un zid scund lângă biserică. Perfect! Se aşeză şi începu să studieze oamenii. Dar abia începuse, când a fost întrerupt.

— Ai venit pentru şobolani?

Finn se întoarse. Alături de el stătea un bărbat cu aspect de nevăstuică şi ochii strălucitori, şi o faţă care nu văzuse apa de săptămâni.

— Eşti vrăjitor, nu? spuse bărbatul, arătând spre fluierul de argint care ieşea din desaga lui Finn. Din est. Nu eşti de prin părţile astea. Îmi dau seama după haine. Eşti colorat ca o gaiţă, aşa eşti! Colorat ca o gaiţă! Şi ce păr ai! Nicio doamnă din oraşul ăsta n-are păr ca al tău!

Finn zâmbi politicos şi îşi întoarse atenţia către orăşeni. Bărbatul avea dreptate. Erau o gloată uniformă, îmbrăcaţi doar în maro, gri şi crem. El purta o vestă turcoaz şi pantaloni verde jad cu o curea de un galben aprins şi o elegantă pălărie

roşie. Niciunul din bărbaţii pe care îi vedea nu avea părul până în talie.

— Şi ce plănuieşti să faci, prinzătorule de şobolani? spuse bărbatul. Te întreb pentru că au venit deja vreo şase prinzători de şobolani în oraş şi au plecat înfrânţi cu toţii. Au încercat toate metodele. Otravă, capcane, câini. Dar n-a funcţionat nimic. Sunt prea mulţi, vezi tu? Se înmulţesc ca muştele pe vreme caldă.

Finn asculta doar pe jumătate. Un prinzător de şobolani? Oare chiar aşa arăta? Ei bine, dacă aşa voiau să creadă, lasă-i! Ar fi o deghizare bună. Putea să rătăcească pe străzi oriunde şi oricând voia. Nimeni nu-i va pune întrebări şi nu se va lua de el din cauza aspectului neobişnuit. Având libertatea asta prin oraş, cu siguranţă va găsi copilul special.

— Doar să te asiguri că te plăteşte îndeajuns, continuă omul cu aspect de nevăstuică. Primarul ăsta al nostru va încerca să te înşele. Nu există om mai rău pe planeta asta, pe cuvântul meu. Să te asiguri că te plăteşte. În aur.

Aur! Finn zâmbi. Nu avea nevoie de aşa ceva. Avea un cufăr plin de aur fermecat acasă şi la ce-i folosea? Nicio sumă de bani nu-i va cumpăra eliberarea de blestem. Dar va fi amuzant să îşi ia o slujbă. Nu mai avusese niciodată una.

— Deci, spuse omul, scuturându-l nerăbdător pe Finn de braţ, ce plănuieşti să faci?

— Aşteaptă şi vei vedea, zise Finn, bătându-se uşor pe nas. Răbdare, prietene!

— Răbdare? Am avut destulă! Vrem rezultate! Nu-i aşa, morare?

Morarul trecea pe acolo, îndreptându-se spre cârciumă unde trebuia să se întâlnească cu măcelarul.

— Ce spui acolo?

— Spun că avem nevoie de rezultate, morare, să scăpăm de şobolanii ăştia blestemaţi. Tânărul ăsta

e prinzător de şobolani. Vine din est cu fluierul lui, vezi?

— Văd! rosti morarul. Şi mă întreb de ce stă aici şi nu face nimic. Vino încoace!

Îl apucă pe Finn de braţ şi îl ridică în picioare.

— Bunule domn! protestă Finn. Eliberează-mă! Se scutură din strânsoarea morarului. Avea urme de degete murdare de făină acolo unde îl apucase morarul. Care-ţi sunt intenţiile?

— Sunt toţi acolo, spuse morarul, arătând spre o fereastră de la primărie. Primarul, consilierii – toată gloata aia bună de nimic. Tocmai i-am văzut intrând. Aşa că haide! Cu cât mai repede baţi palma cu ei, cu atât mai repede te poţi apuca de treabă. Dacă mai ține mult treaba asta, rămân fără bob de grâu în moară.

Deodată, Finn se trezi împins către primărie. Nu putea să scape; mulţimea din jurul lui devenea tot mai numeroasă şi mai gălăgioasă, cu fiecare minut ce trecea. Vestea se întindea precum ciuma. „Un tânăr… atât de chipeş! Spune că poate să scape oraşul de şobolani astăzi. Ura! Azi! Până la ultimul!“ Cu morarul de-o parte şi un negustor de cealaltă, Finn nici măcar nu avea nevoie să meargă. Era purtat de cei doi, în timp ce picioarele îi atârnau în aer.

Şi aşa a fost dus la primărie. Mulţimea trecu de paznici – în ciuda protestelor lor revoltate – şi intră cu forţa în camera de consiliu, fără să bată la uşă, să spună: „Te rog“ sau „mulţumesc“.

— CE ÎNSEAMNĂ TOATE ACESTEA? răcni primarul.

Era un om scund, foarte îndesat, cu fața roşie şi ochii neobişnuit de mici.

Finn se gândi că arată ca o ciupercă otrăvitoare.

— E un prinzător de şobolani, spuse morarul, şi vrem să îl angajăm.

— Serios? spuse primarul, zburlindu-se la ideea că cineva îi spune ce să facă. Şi cu ce se

deosebeşte acesta de toţi ceilalţi pe care i-am încercat?

— Spune că poate s-o facă! strigă o voce.

Finn nu zisese nimic de acest gen, dar ştia că poate dacă va fi nevoie, aşa că nu scoase niciun cuvânt.

— Toţi au pretins asta, spuse primarul. Jumătate din ei au promis miracole. Oricum, lasă omul să vorbească singur.

Primarul se ridică de pe scaunul lui. Era aşezat sus pe podium, aşa cum se cuvenea pentru poziţia lui importantă din consiliu. De aici, avea o privelişte de ansamblu asupra tuturor lucrurilor care se întâmplau dedesubt şi îi oferea posibilitatea să ţină discursuri foarte teatrale. Primarul văzu bucuros o asemenea oportunitate acum. Coborî maiestuos treptele podiumului. Dar se opri când ajunse la ultima. Nu va coborî la nivelul prinzătorului de şobolani. O, nu! Până aici era de ajuns. Se uită la Finn peste vârful nasului.

— Deci, spuse el. Poţi să scapi oraşul de şobolani?

Finn ridică privirea şi primarul se trezi uitându-se într-o pereche de ochi atât de extraordinar de frumoşi, încât aproape că uită să respire. Şi când Finn răspunse afirmativ, primarul îl crezu. Absolut. În acel moment, ar fi crezut orice.

— Dar va trebui să mă plăteşti, adăugă Finn.

— Desigur! răspunse primarul. Spune-ţi preţul.

— O mie de monede de aur.

A fost prima cifră care îi venise în minte lui Finn.

— O mie? se bâlbâi primarul. Asta e o sumă enormă de bani.

Finn era amuzat să îl vadă pe primar supărându-se atât din cauza a ceva care pentru el nu însemna nimic. Zâmbi, se întoarse cu spatele la consilieri şi se îndreptă spre uşă.

În acea clipă, camera de consiliu erupse.

— Plăteşte-l! strigau oamenii. Fii de acord! E singura noastră speranţă!

Oamenii se împingeau şi strigau injurii. Paznicii încercară să reinstaureze liniştea, dar erau depăşiţi cu mult ca număr. Consilierii începură să se teamă pentru siguranţa lor, în ciuda faptului că mulţi dintre ei erau de acord cu preţul. Deja şi primarul era atacat fizic. O bătrână îl pocnea zdravăn peste genunchi cu bastonul ei.

— AŞTEAPTĂ! strigă primarul când Finn ajunse la uşă. Aşteaptă, bunule domn! Suntem de acord cu preţul tău. Ai cuvântul meu. Te rog, scapă oraşul de şobolani! Apoi, întoarce-te aici şi vei fi plătit.

Finn zâmbi cu amabilitate şi se întoarse. Cu o plecăciune elegantă, scutură mâna grăsună a primarului şi înţelegerea a fost pecetluită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Finn ieşi din primărie, sperând să găsească puţină linişte. Era obosit şi înfometat. Voia să se odihnească înainte să îşi înceapă căutarea.

Dar mulţimea nu avea de gând să îl lase să scape. Încă mai strigau şi trăgeau de el, şi îl împingeau. O femeie îşi băgă mâna în desaga lui şi scoase fluierul de argint.

— Prinzătorule de şobolani! strigă ea. Hai! Cântă din ăsta! Farmecă-i să plece!

— La ce se referă? întrebă un băiat din mulţime, trăgând-o pe mama lui de şorţ.

— Vrea ca el să cânte din fluier, îi explică mama lui. Sunt nişte oameni în est… oameni puternici, care pot fermeca şerpii şi păsările cu muzica lor. El trebuie să fie unul dintre aceia.

— El e magic? întrebă băiatul.

— Nu! râse mama lui. E doar un bărbat. Deşi e un pic special, aş zice. Şi e atât de chipeş!

Se îmbujoră şi speră că nu a observat-o cineva.

Nimeni nu o observase. Toată lumea îl privea pe Finn. Luase fluierul de la femeie şi încurajările să cânte erau atât de asurzitoare, că se temea că îi vor exploda urechile. Ridică mâna şi duse fluierul la buze. Mulţimea tăcu instantaneu. Apoi, începu să cânte.

Notele alunecară ca fumul din fluierul lui. Se încolăciră în aer vagi şi delicate. Locuitorii oraşului abia le puteau auzi.

Dar şobolanii le auzeau.

Scârţâitul şi zgâriatul încetară. Mestecatul şi apucatul se potoliră. Mii de capete se ridicară. Ochii se îngustară. Urechile se ciuliră. Mustăţile

fremătară de parcă ar fi putut absorbi muzica din vânt. Şi, undeva adânc în corpurile lor calde, încolţi o promisiune.

O promisiune de mâncare şi căldură – multă, tot mai multă. Soare etern, ospeţe nesfârşite. Munţi de pâine. Peşteri de brânză. Lapte. Miere. Carne. Ouă.

Unde?

„Aproape, spunea muzica. La îndemână. Veniţi.“

Şobolanii veniră. Din case şi din biserică… din magazine, din mori, din fierării… din primărie şi din abaţie… din gheretele portarilor şi din turnurile înalte de piatră. Se împleticeau şi săreau, şi se luptau între ei, încercând să se apropie mai mult de muzică şi de omul care o cânta.

Oamenii din oraş ţipau. Nu era loc pe stradă pentru toţi. Atât de mulţi şobolani! Se căţărau pe picioarele doamnelor şi se ascundeau în fustele lor. Căzdeau de la ferestre pe peruci şi pălării. Muşcau şi molfăiau, tuşeau şi scuipau.

Finn începu să meargă, cu parada blănoasă după el: afară din piaţa oraşului, în jos pe Aleea Pescarului şi tot înainte către râul Weser. Şi, aici, şobolanilor din oraş li s-au alăturat şobolanii de pe malurile râului, până când s-a format o asemenea masă fierbinte de corpuri, încât locuitorii din oraş nu se mai putură apropia. Deja unii dintre ei se desprindeau din mulţime şi se îndreptau spre pod, ca să vadă mai bine.

Finn continuă să cânte, menţinând vraja pe când cerceta malul râului. Observă un mic debarcader de lemn cu o barcă cu vâsle legată de el. Perfect! Merse către ea – cumva nesigur. Erau atât de mulţi şobolani, încât parcă mergea printr-o zăpadă adâncă şi neagră. Le simţea cozile scârţâind sub cizmele lui cu talpă subţire. Erau atât de multe corpuri, că nu avea cum să nu calce pe ei.

În cele din urmă, ajunse la barcă şi păşi în ea. Hmm! O problemă! Trebuia să dezlege frânghia, dar nu voia să se oprească din cântat. Privi

împrejur. Nu era nimeni îndeajuns de aproape, ca să vadă ce face. Locuitorii din oraş nu ajunseseră încă la pod.

Luă fluierul de la buze, murmură ceva, apoi continuă să cânte. Încet, frânghia începu să se dezlege singură, ca un şarpe care se întinde în căldura soarelui. Apoi, barca alunecă de la dana de acostare şi începu să plutească spre mijlocul râului Weser.

Panică! Panică nebună, isterică! Şobolanii pierdeau paradisul promis! Mâncarea, căldura, soarele etern – tot ce îşi doreau dispărea cu Cântăreţul. Şobolanii trebuiau să îl urmeze. Trebuiau.

Începură să se arunce de pe debarcader şi de pe malurile râului. Începură să înoate, urmărind barca, Cântăreţul, visul. Dar erau atât de mulţi! Atât de mulţi! Nu aveau loc să dea din picioare şi să respire. Unii începură să se scufunde. Imediat ce se duceau la fund, alţii le luau locul. Acum, cei care se scufundaseră nu mai puteau să revină la suprafaţă pentru aer.

Apa începu să se învolbureze. Aerul se umplu de chiţcăieli şi de ţipete. Şobolanii se înecau şi nu puteau face nimic să se salveze. Muzica era irezistibilă. Nu putea fi ignorată. Mii de corpuri pluteau pe râu, dar ei tot mai veneau: un şuvoi nesfârşit de şobolani dansând către moarte.

Oraşul se golea. Acolo unde fuseseră înainte şobolanii, acum nu era decât linişte. O linişte ciudată, profundă şi sunetul depărtat al unui fluier plutind pe râu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Cu oraşul eliberat de şobolani, Finn era în sfârșit în stare să își înceapă căutarea. În fiecare zi, hoinărea pe străzi şi se aşeza în piaţa oraşului, căutând copilul special. Cum îl va recunoaşte? Finn nu era sigur. „Cerbul spusese atât de puţin! Un pui de om. Unul care va fi aşa cum ai fost tu odată. Din lumea aceasta şi totuşi nu din ea.“ Ce însemna asta? Presupuse că însemna un băiat cu părinţi amestecaţi – unul muritor, celălalt spiriduş. Dar se putea înşela. Putea fi o fată. Una care avea puteri magice, dar nu o ştia. El fusese aşa odată. Când era tânăr şi se întâmplau lucruri ciudate, le punea pe seama destinului sau a norocului. Poate că la asta se referea cerbul.

Finn putea doar să spere că acel copil are o aură specială. Toată lumea are o aură: un nor de culoare care îi înconjoară corpul. Aurele sunt invizibile pentru majoritatea ochilor omeneşti, dar el le putea vedea dacă dorea. Spunea uimitor de multe despre oameni. Dacă cineva era bolnav, se vedea în aura lui. Deci, dacă cineva era diferit – înzestrat –, cu siguranţă se va vedea şi în aura lui, nu? Spera că da. Altfel va trebui să îl prindă pe acel copil *făcând* ceva magic şi asta era cam greu având în vedere că el sau ea nu ştia că are puteri magice.

Căutarea lui Finn nu era deloc uşurată de faptul că locuitorii din oraş voiau să îi mulţumească tot timpul. Se aşeza lângă biserica din piaţă, încercând să privească trecătorii, când venea cineva să îi strângă mâna sau să îi dea un cadou în semn de recunoştinţă. Nu era niciodată nepoliticos, dar îl

deranja. În timp ce el era amabil, copilul putea trece neobservat.

Trecu o săptămână. Finn studiase aure nenumărate, dar tot nu-l găsise pe Cel Ales. Începea să intre în panică. Părea calm, dar capul îi era plin de întrebări care îl rodeau. Dacă nu exista un copil special? Dacă şobolanii erau doar o ciudăţenie a naturii? Oare îşi pierdea vremea? Şi cât timp să mai stea?

Şi apoi, într-o zi, primi răspuns la ultima întrebare.

Rana începu să îi sângereze.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Trei zile. Nu putea sta mai mult. Finn nu se transformase niciodată în Fiară în afara Văii Spiriduşilor şi nu intenţiona să înceapă acum. Oriunde călătorise de-a lungul secolelor, întotdeauna, *întotdeauna* se întorcea acasă când era lună plină. Avea nevoie de familiaritatea Văii Spiriduşilor în jurul lui. În ciuda puterii fizice a Fiarei, s-ar simţi vulnerabil în lumea muritorilor. Erau prea mulţi vânători.

Aşa că, acum apăruse o nouă urgenţă în căutarea lui. Finn cerceta feţele în timpul zilei şi hoinărea pe străzi noaptea. Ştia că nu îi vede pe toţi copiii oraşului. Cei bogaţi erau păziţi cu atenție şi ieşeau rareori din casă. Unii dintre cei săraci lucrau de dimineaţă până seara, apoi dormeau în cămăruţe încuiate. Cum ar putea să îi găsească vreodată?

Flyte dădea rotocoale pe cer, sperând să prindă un semn aşa cum ar prinde un iepure. Dar nici el nu avea noroc şi timpul trecea.

O zi. Două. Curând veni a treia zi. Finn se aşează în faţa primăriei, încercând să ignore durerea din picior. Rana era bine bandajată, dar îl durea neîncetat. Mersul făcea lucrurile şi mai rele, ştia din experienţă, aşa că planul lui era să stea acolo toată dimineaţa.

Ca de obicei, studia copiii, dar nu la fel de amănunţit ca înainte. Azi nu avea nici timp, nici energie să citească fiecare aură. Trebuia să fie selectiv.

Cine putea fi? Oare era băiatul acela înalt care împingea căruciorul cu fân? Nu. Avea o faţă aspră şi ochii terni. Nu exista inteligenţă acolo. Băiatul

care plângea? Prea mic. Fata aia bogată cu poneiul? Posibil.

Fata veni mai aproape. Finn închise ochii şi se strădui să îi invoce aura. Cât de dificil era azi! În loc de secunde, a fost nevoie de minute de concentrare, şi fiecare îi consuma tot mai multă energie. Făcu un efort atât de mare, încât simţi cum i se formează sudoare pe frunte.

Gata. Finn deschise ochii şi se uită din nou la fată. Inima i se făcu mică. Nu. Nu era.

— Prinzătorule de şobolani!

Vocea stridentă a unei femei îl smulse pe Finn din dezamăgirea lui. Lângă el stătea o pescăreasă enormă, cu mâinile roşii ca nişte homari fierţi.

— Ce am auzit? spuse ea, înghiontindu-l cu un deget grăsun. Nu ţi-ai ridicat aurul! De ce nu?

Finn dădu din umeri. Uitase de povestea asta.

— Ooo! spuse pescăreasa. Mi-aş dori să fiu şi eu la fel de neglijentă cu o mie de monede de aur! Trebuie să fii bogat, stăpâne! Dar, lăsând gluma la o parte, prinzătorule de şobolani, chiar ar trebui să îţi ridici banii, indiferent dacă ai nevoie de ei sau nu. Consilierii ăia sunt o şleahtă nenorocită, înşelători ca noroiul din Weser. Mai ales primarul. Şi, dacă îi laşi să scape fără să îţi plătească, vor încerca acelaşi truc cu alt amărât şi poate el va avea nevoie de bani cu disperare.

— O voi rezolva eu cu ei, zise Finn.

— Bunule om, spuse pescăreasa. Uite ce e – vin cu tine. O putem face acum. Hai, frumosule!

Şi, înainte ca Finn să poată protesta, pescăreasa îl ridică în picioare, îl strânse în braţe şi îl presă de corpul ei ca un calmar lipit de un morun. Nu avea putere să se lupte; era prea uimit de mirosul foarte puternic de peşte. Apoi, una dintre mâinile acelea roşii ca homarul îl pişcă de fund şi se trezi pentru a doua oară împins în primărie.

— A venit după răsplată! lătră pescăreasa când intrară în camera de consiliu. Şi o vrea acum.

— Într-adevăr, spuse primarul, strâmbând nasul când simţi mirosul femeii. Atunci, va trebui să îi *pescuiască,* pentru că nu avem bani să îl plătim.

Zâmbi de gluma făcută şi se uită urât la ceilalţi consilieri până când aceştia intrară în joc.

— Vezi? spuse pescăreasa furioasă, întorcându-se spre Finn. Ştiam că se va întâmpla aşa ceva.

Finn ridică mâna să o reducă la tăcere.

— Ce vrei să spui? îi spuse el primarului, cum adică nu ai bani să mă plăteşti? Aveam o înţelegere. Eu voi scăpa oraşul de şobolani; tu îmi vei plăti o mie de monede de aur. Eu mi-am respectat partea de înţelegere. Mă aştept să ţi-o ţii şi tu pe a ta.

Primarul nu răspunse, pur şi simplu se aşeză mai bine în scaunul lui adânc. O, cât iubea aceste momente! Drama. Puterea. Liniştea. Era atât de linişte în camera de consiliu, că îi putea auzi muştele care se izbeau de ferestrele încinse. Unii se şi foiau. Era clar că o parte dintre consilieri nu erau de acord cu el, dar asta făcea lucrurile şi mai interesante. Nu avea de gând să se răzgândească.

— Nu te plătim, spuse primarul cu înfumurare. De ce s-o facem? Am fost de acord doar pentru că am crezut că nu poţi s-o faci.

Acum veni rândul lui Finn să rămână mut. Se uită fix la primar, cu ochii violeţi strălucindu-i periculos. Nu avea nevoie de bani, dar nu avea de gând să îl lase pe primar să scape nepedepsit. Nu numai că îşi încălca promisiunea, dar încălca şi codul zânelor: înţelegerea nescrisă dintre oameni şi zâne care exista de nenumărate secole. Zânele – fie ele spiriduşi sau elfi, sau gnomi, sau orice altceva – îi vor ajuta pe vecinii lor muritori de câte ori le va sta în putinţă, dar trebuia întotdeauna, *întotdeauna* să fie plătiţi. Nu era nevoie de mult: un castron cu lapte lăsat lângă vatră la ceas de seară era suficient. Dar trebuie să fie ceva dat în schimb.

Şi, chiar dacă primarul nu ştia că tratează cu cineva din lumea zânelor, nu avea nicio scuză pentru minciuna sfruntată şi pentru escrocherie.

— E strigător la cer! ţipă femeia. Şi-a făcut treaba. A scăpat oraşul de şobolani, până la ultimul.

— Exact, rânji primarul. Şi ce va face acum? Va sta în mijlocul râului şi va cânta la fluier până se întorc şobolanii din morţi?

Ochii lui Finn se îngustară ca ai unei pisici. Îi era cald. Avea dureri. Pierdea timp, speranţă şi răbdare. Studiase o sută de aure şi tot nu găsise copilul pe care îl voia. Trebuia să existe altă modalitate.

— Ei bine? spuse primarul. Aşa vei face? Vei fermeca şobolanii încă o dată?

— Nu, domnule primar, murmură Finn. Nu de data asta.

Şi ieşi din primărie, îşi duse fluierul la buze şi începu să cânte.

Partea a treia

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Jakob se lupta să urce dealul Hamelin, blestemându-şi piciorul diform. Muzica Cântăreţului îi pulsa prin vene. Mintea îi era plină de viziuni ale paradisului şi inima lui tânjea să fie acolo. Dar urcuşul se dovedea nemaipomenit de dificil. Răsufla greu şi îl durea într-o parte. Cârja i se părea grea şi inutilă. Era făcută pentru străzi, nu pentru teren accidentat.

Dar chinul acesta va merita, nu? Cântăreţul îi ducea în paradis. Asta le promisese. Nu o spusese efectiv, dar Jakob îl putea vedea cu ochii minţii: un loc minunat, plin de păsări şi fluturi, curcubeie şi soare nesfârşit. Şi acolo, în paraclis, Jakob va fi vindecat. Picioarele şi spatele i se vor îndrepta. Va creşte înalt. Se va îngrăşa, pentru că va fi mâncare delicioasă, oricât de multă dorea. Nimeni nu se ducea la culcare flămând în paradis. Jakob era sigur de asta.

Se opri să îşi tragă sufletul, îşi duse mâna la ochi şi privi în sus, pe deal. Era greu să vadă bine – îi venea soarele în ochi dar putea distinge siluetele şi muzica divină. Lucrul îngrijorător era că toată lumea părea mult mai departe decât înainte. Îl lăsau în urmă.

— AŞTEPTAŢI! strigă el cât de tare putu. VĂ ROG, AŞTEPTAŢI! ŞTIŢI CĂ NU POT MERGE LA FEL DE REPEDE CA VOI!

Dar nu l-au aşteptat. Cântăreţul nu a observat că Jakob rămâne în urmă, sora lui nu era pe nicăieri prin preajmă şi toţi erau învăluiţi în vrajă. Picioarele lor îi purtau în ritm de dans înainte, tot

mai sus. Minţile lor erau pline de propriile viziuni ale paradisului.

Jakob începu să se între în panică. Avea atâta distanţă de recuperat!

Scrâşni din dinţi, împinse cârja în pământ şi se forţă să avanseze. Începu să îi curgă sudoare pe faţă. Îi intră în ochi şi îi înceţoşă privirea, dar nu se opri s-o şteargă. Nu avea timp.

Privi în faţă. Grupul se oprise. Slavă Domnului! Se apropia de-acum; în curând va fi cu ei.

Mai era ceva. O lumină strălucitoare, albastră, care venea din interiorul dealului Hamelin tăia prin stâncă, formând o ușă. O ușă care se deschidea încet…

— Aproape am ajuns, îşi spuse Jakob. Aproape am ajuns.

Aproape ajunsese, dar nu îndeajuns de aproape.

Cântăreţul intră pe uşă. Copiii îl urmară. Uşa începu să se închidă.

— NU! strigă Jakob. Se aruncă înainte cu fiecare fibră din corp încordată, ca să ajungă la uşă la timp. Unul, doi, trei paşi. Patru, cinci, şase – *auuu!*

Jakob cădea. Cârja lui se lovise de o piatră şi îl dezechilibrase. În jos, în jos, în jos se duse – *atât de încet…* Era ireal. Parcă timpul se oprea în loc. Vedea pământul care se apropia să îl întâmpine. Vedea cum cârja îi cade din mână ca un stâlp de eşafod. Vedea cum îşi întinde braţele să îşi împiedice căderea.

Vedea paradisul. O felie de paradis încadrată de uşa care se închidea. Vedea un copac – un cireş – greu de floare. Petale roz pe pământul de dedesubt. Fluturi! Lumina soarelui. Lumină strălucitoare, aurie, exact cum şi-o imaginase. Şi Marianna era acolo! Se uita drept la el.

Dar ușa se închidea. Deschizătura devenea tot mai mică şi mai mică.

Jakob începu să se târâie spre ea. Pietrele îi juleau genunchii, pietrişul îi intra în palme, dar nu-

i păsa. Se târa, luptându-se să ajungă la uşă, strigând:

— Nu, nu, nu, nu, nu, NU!

Dar era prea târziu. Uşa se închisese. Marianna dispăruse. Cântăreţul dispăruse. Copiii din Hamelin dispăruseră. Paradisul dispăruse.

Jakob era singur pe coasta dealului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Cât timp a stat Jakob acolo? Nu ştia. I se părea că timpul nu mai are nicio importanţă. Pierduse Paradisul şi pe Marianna. Îi fuseseră răpite şi îl durea. Îl durea atât de tare, că tăieturile şi juliturile de pe corp nu însemnau nimic. Durerea era undeva adânc înăuntru, tare ca o piatră. Cântăreţul dispăruse, dar nu şi vraja lui. Aceasta era ferm sădită în inima lui Jakob. Şi ştia că, până în ziua în care va muri, va visa la ceea ce ar fi putut fi.

Ce putea să facă acum? Dacă s-ar întoarce în Hamelin, oamenii ar cere răspunsuri. L-ar apuca, l-ar scutura, i-ar striga în faţă:

— Unde e băiatul meu? Băiatul meu frumos? Fiica mea? Îngerul meu? Prinţesa mea?

Ce le putea răspunde? Nimic nu le-ar alina durerea. Şi oare voia să se întoarcă acasă fără Marianna? Ea era cea care îl iubea, îl îmbrăca şi reuşea să îi dea de mâncare chiar dacă nu părea să fie nimic în cămară. Şi, mai presus de toate, îl proteja. Cine îl va opri pe tata dacă ea nu era acolo?

Tatăl lui Jakob nu era un om rău; ştia asta. Băutura îl distrugea. Când trăia mama lui Jakob, rareori bea – doar una sau două carafe în zilele de sărbătoare. Dar acum se ducea la cârciumă în majoritatea serilor şi în unele dimineţi, şi, când era beat, devenea violent. Izbucnea fără motiv. Se lua la ceartă cu străinii. Urla şi ţipa în toiul nopţii, trezind vecinii. Uneori, Marianna trebuia să îl târâie în casă din stradă. De obicei, ţipa la ea pentru că se chinuia, dar ei nu părea să îi pese. „Mai bine eu decât tu, frăţioare“, şoptea ea când se

strecura sub pături. „Of, Marianna! se gândi Jakob. Cum voi supravieţui fără tine?“

Începea să se întunece. Jakob privi la coasta pustie şi întunecoasă a dealului şi îşi dădu seama că era lihnit de foame. Ce putea să facă? Unde putea să se ducă?

Acasă. Trebuia să meargă acasă, chiar dacă voia sau nu. Ce altceva putea să facă? Avea nouă ani, picioare diforme şi spatele cocoşat. Nu-l va angaja nimeni şi, fără o slujbă, va muri de foame.

Cu un oftat, se ridică în picioare şi începu lunga călătorie către casă. Dar abia ajunsese la mijlocul drumului când îi văzu pe oamenii din Hamelin alergând spre el. Mulţimea era dezordonată, furioasă şi înarmată. Furci de fân, cazmale, săpăligi, seceri, cosoare – oamenii aduseseră tot ce putuseră găsi.

Era evident că vraja Cântăreţului se destrămase. Oamenii reuşiseră să spargă bulele şi să iasă din oraş. Acum, îl vânau pe Cântăreţ, stârniţi de orele întregi de mânie şi frustrare.

— UITE! UITE-ACOLO! UITE UNUL!

Locuitorii oraşului începură să alerge şi, în curând, mulţimea îl înconjură. Jakob fu apucat de o pereche de mâini puternice şi scuturat bine.

— Unde sunt?

Era morarul. Un nor fin de făină albă se ridica din şorţul lui, în timp ce continua să îl scuture.

— Unde sunt? Ce-a făcut Cântăreţul cu ei?

Jakob se uita la el cu ochii mari de frică şi nu răspunse nimic.

— Pe lângă olog, mai eşti şi surd?

— Hei! spuse o femeie, trăgându-l furioasă pe morar de umăr. Nu e nevoie de aşa ceva. Nu vezi că flăcăul e speriat?

— Aşa-i, spuse fierarul, împingându-l pe morar la o parte. Lasă-l în pace!

Fierarul era un om cât un urs, mai înalt şi mai gras decât oricine altcineva. Puse o mână liniştitoare pe umărul lui Jakob.

— Nu ai de ce să te temi, flăcăule! spuse el. N-ai făcut nimic rău. Vrem doar să ştim unde sunt ceilalţi.

Jakob voia să îi ajute, dar nu putea vorbi. Se întâmplaseră atâtea! Era obosit şi confuz. Lacrimile i se adunau în ochi.

— Unde s-au dus? Jakob – unde s-au dus?

O voce blândă, binevoitoare. Jakob se întoarse şi îl văzu pe unul dintre vecinii lui.

— În interiorul dealului, spuse el.

— Toţi?

— Toţi. Cu excepţia mea.

Jakob îşi lăsă capul în jos de ruşine. Dar nimeni nu observă. Mulţimea se transformase într-un monstru cu multe capete care se jelea, gemea, ţipa şi răgea.

— Ne poţi arăta unde? strigă morarul, învârtindu-l pe Jakob.

Jakob dădu din umeri.

— Nu aveţi ce vedea. Uşa a dispărut.

— Arată-ne oricum, spuse fierarul şi îl ridică pe Jakob şi îl puse pe umerii lui.

Şi aşa, Jakob se întoarse pe dealul Hamelin, călare pe umerii gigantului. Şi nu se putea abţine să nu se gândească: „În oricare altă seară, asta ar fi minunat“. Cu capul la mare distanţă de pământ şi picioarele prinse în mâinile uriaşe ale fierarului, Jakob se simţea ca un erou care îşi conduce armata într-o bătălie. Se simţea puternic, mândru, invincibil. Dar ştia ce îi aşteaptă şi asta îi strica momentul, deşi voia să se bucure de călătorie.

Locuitorii oraşului nu aveau să găsească uşa. La început, vor fi şocaţi şi confuzi. Apoi, dezamăgiţi… disperaţi… şi, într-un final, furioşi. Foarte, foarte furioşi. Vor vrea să îl omoare pe Cântăreţ. Şi, cum Cântăreţul nu era de găsit, îşi vor descărca mânia pe altcineva.

Jakob ştia exact cine va fi acela. El.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Jakob avea dreptate. Oamenii din Hamelin şi-au descărcat mânia pe el. Dar asta a fost mai târziu. Mai întâi, au sărit la primar.

Morarul a început totul, dar fierarul a fost cel care a spart uşa de la intrare a primarului. Jakob, privind din spatele mulţimii, era uimit. De obicei, fierarul era vocea calmă a raţiunii, dar nu şi astăzi. Şi-a agitat barosul uriaş şi ZDRANG! cadrul uşii s-a încovoiat sub puterea loviturii. Încuietoarea s-a sfărâmat. Ușa s-a deschis.

Mulţimea a curs înăuntru. Mobila a fost jefuită. Mâncarea a fost luată. Primarul şi soţia lui au fost târâţi afară din casă, aşezaţi pe propriile scaune, ridicaţi în aer şi purtaţi în sus şi în jos pe scări. Au fost bombardaţi cu legume, scuipaţi şi înjuraţi. Au fost udaţi cu apă soioasă, aruncată cu găleţile de la ferestrele de la etaj. Scaunele au fost împunse cu beţe pentru a-i înspăimânta. Şi asta n-a fost tot.

— La râu! strigă morarul şi mulţimea urlă în semn de aprobare.

Au luat-o în jos pe străzi: o masă imensă, mişcătoare de oameni. Ca şi cum Cântăreţul se întorsese în oraş.

Dar, de data asta, nu s-a înecat nimeni. Primarul şi soţia lui credeau că asta o să se întâmple. Morarul *voia* să se întâmple. Dar fierarul a început într-un târziu să se calmeze şi i-a potolit şi pe ceilalţi. Astfel că primarul şi soţia lui au fost pur şi simplu aruncaţi afară din oraş, cu vreo câteva boccele făcute în grabă şi azvârlite după ei.

Jakob se bucura că pleacă. Nu era de acord cu felul în care fuseseră trataţi, dar, ca toţi ceilalţi, îl

învinovăţea pe primar de dispariţia copiilor. Îi era dor de Marianna şi îşi dorea foarte mult să se întoarcă. Îi era dor şi de ceilalţi, deşi nu avea mulţi prieteni printre ei.

Oraşul era ciudat acum. Era tăcut şi lipsit de veselie. Nimeni nu părea să mai râdă sau să alerge pe străzi. De obicei, erau copii care alergau peste tot: fugăreau mingi, se fugăreau unii pe alţii, alergau cu treburi, alergau să scape de necazuri. Dar acum, străzile erau pline de oameni ordonaţi, care îşi vedeau cu calm de îndatoririle lor zilnice, fără pozne sau veselie.

Şi mai era şi Jakob, care şchiopăta în sus pe stradă, amintindu-le tuturor de ceea ce pierduseră. Capetele se întorceau, ochii se îngustau şi limbile ţâţâiau oriunde se ducea. La început, oamenii murmurau pe sub mustaţă, dar, pe măsură ce trecea timpul, începură să le spună cu voce tare ca să îi audă. Lucruri rele care îl dureau. Ştia că nu voiau să îl rănească – şi ei sufereau –, dar asta nu îl ajuta să le suporte mai uşor comentariile.

Jakob voia să îi spună tatălui său despre supărările lui, dar ştia că ar fi o pierdere de vreme. Nu îi va arăta niciun pic de milă. Tatăl lui – Simen Moller, un cizmar sărac – ar fi trebuit să fie mulţumit să îşi mai aibă fiul, dar nu era. Oamenii îi spunea tot felul de lucruri şi nu-i plăcea. Simţea că oamenii îl detestă. Îl invidiază. Îl urăsc chiar. Durerea afectează oamenii în mod ciudat, ştia asta. Dar oare nu suferise şi el? Când îşi pierduse soţia din cauza febrei?

Serena fusese frumoasă. Cu un păr lung, arămiu, care îi curgea pe umeri până la talie. Cu nişte ochi care zâmbeau de câte ori îl vedea. Cu o gură ca o prună coaptă de sărutări.

Fusese blândă şi delicată, atentă şi răbdătoare. Nu aveau mulţi bani, dar ea nu se plângea niciodată. Dacă nu putea să umple casa cu mobilă, o va umple cu dragoste, spusese ea. Şi aşa a făcut. Întotdeauna era râs şi voie bună la ei în casă. Şi,

când au venit copiii, se auzeau poveşti şi cântece de leagăn înainte de culcare.

Moller stătea pe scări, în timp ce Serena adormea copiii. Cuvintele ei pluteau până la el mai delicate decât fulgii de zăpadă, dar pline de înţelepciune. Ascultându-le, vedea minuni – balauri şi castele, păduri şi oceane – chiar acolo pe scările unei căsuţe de pe o stradă lăturalnică din Hamelin.

Dar apoi, febra a venit în oraş. Bântuia pe străzi. Stătea la pândă pe alei. Zăbovea pe străzi. Îşi trecea degetele fierbinţi peste feţe nevinovate şi fura răsuflarea din trupurile chinuite. Le şoptea umed în urechile adormite: „Vino, prietene! Timpul tău pe pământ s-a scurs“.

Serena a fost prima care a murit. A încercat să lupte cu febra, dar era ca un ţurţure de gheaţă care se confruntă cu arşiţa verii. A murit la fel cum trăise. În linişte.

Moller a fost distrus de durere. Nu mai avea niciun motiv să se trezească dimineaţa şi şi-ar fi pierdut atelierul dacă Marianna nu l-ar fi implorat să continue munca de dragul lor. A început să bea. La început, în secret: o sticlă sau două, în timp ce Marianna şi Jakob dormeau. Dar, foarte repede, a devenit mai mult şi toată lumea a avut de suferit.

Noapte după noapte se ducea la cârciumă. Lăsaţi singuri în întuneric, Marianna îl consola pe Jakob cu poveştile mamei lor. Când acelea nu mai erau de ajuns, inventa propriile poveşti. Dar în curând – mult prea curând – auzeau paşii grei pe stradă şi bâjbâiala la zăvorul de la uşă. Poveştile încetau. Moller venise acasă.

Marianna îi spunea mereu fratelui ei să stea sub pătură. Ea se ducea jos şi îl înfrunta pe tatăl ei. Făcea ce trebuie făcut ca să îl culce. Dar uneori Moller stătea acolo pur şi simplu, holbându-se la ea, fără să scoată niciun cuvânt. Marianna nu ştia niciodată de ce face asta, dar Moller ştia. Era din cauză că Marianna semăna atât de mult cu mama

ei. Şi, prin simpla ei prezenţă, îi reamintea de ceea ce pierduse. În momente ca acela, lui Moller îi era foarte greu să vorbească cu fiica lui. În momente ca acela, voia pur şi simplu să moară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Jakob stătea în întuneric, gândindu-se la Marianna. Cât de dor îi era de ea! Dispăruse de mai bine de trei săptămâni şi viaţa era aproape de nesuportat pentru el. Nu mai avea un cămin; locuia într-o casă neîngrijită cu un bărbat la fel de schimbător ca şi vremea. Moller putea fi înnegurat şi mohorât, vijelios sau glacial. Uneori era calm şi aproape călduros. Dar niciodată, niciodată nu era senin.

Jakob nu ştia niciodată ce va intra pe uşă.

ZDRANG.

Zăvorul fusese ridicat. Acum uşa se deschidea. Jakob înţepeni. Tatăl lui venise acasă mult mai devreme decât se aşteptase şi era într-o dispoziţie sălbatică, aşa cum Jakob nu-l văzuse niciodată.

Moller fusese la cârciumă. Morarul se luase de el, spunându-i că e un bădăran, un pierde-vară şi un ratat amărât. Moller încercase să îl pocnească; doi bărbaţi l-au oprit. Dar când morarul s-a luat de amintirea Serenei, nimeni nu l-a mai putut ţine. Şi acum era acasă. Plin de sânge şi de vânătăi, şi pierdut într-un vârtej de disperare.

Jakob era îngrozit. Tatăl lui nu-l lovise niciodată, absolut niciodată, nici chiar în cele mai sumbre momente, dar acum… Jakob nu-l văzuse niciodată pe Moller atât de supărat. În seara asta, orice era posibil.

Jakob făcu singurul lucru la care se putea gândi. Se târî într-un colţ şi se făcu mic. Îşi acoperi capul cu mâinile şi speră să nu ia bătaie.

Dar Moller nu avea nicio intenţie să îşi rănească fiul. Da, voia să lovească ceva, dar se întoarse spre

perete pentru asta, nu spre Jakob. Dădu cu pumnul până îi sângerară încheieturile degetelor. Apoi, căzu pe podea şi începu să plângă cu suspine adânci şi disperate care îi zguduiau tot corpul. Jakob era îngrozit.

Toată noaptea, Jakob rămase în colţ, întrebându-se ce-ar putea face, ca să fie bine. Şi, într-un final, exact când primele raze ale zorilor se strecurau printre obloane, îi veni o idee magnifică. Va găsi intrarea în dealul Hamelin. I se părea cel mai bun lucru pe care îl putea face. Va găsi paradisul şi va fi vindecat. Tatăl lui nu va mai trebui să îl suporte. Locuitorii oraşului nu vor mai trebui să îl privească. Va fi cu Marianna. Toată lumea va fi fericită.

Putea oare să găsească intrarea? Jakob habar n-avea, dar era hotărât să încerce. Se va duce acolo chiar în seara aceea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Jakob părăsi oraşul la lăsarea serii următoare. Până la amurg ajunsese pe dealul Hamelin, căutând orice urmă de uşă. Lumina pălea, dar nu avea importanţă. Cântăreţul era un spiriduş, Jakob era sigur de asta, şi spiriduşii ieşeau afară pe întuneric. Asta îi spusese mama lui. Îi spusese că ei dansează în lumina lunii şi se ospătează cu budincă de zmeură şi prăjituri cu miere.

Luna începea să se ridice. Creaturile nocturne apăreau din ascunzătorile lor în căutarea hranei. Jakob văzu un bursuc, o nevăstuică şi un stol de lilieci, dar niciun spiriduş.

Jakob aşteptă pe coasta dealului. Aşteptă până când luna se călători peste cer şi încă mai aştepta când soarele îşi ivi discul somnoros peste orizontul de est. Nimic nu se întâmplase. Uşa din dealul Hamelin rămăsese bine închisă.

Dezamăgit şi amărât, Jakob porni spre casă.

Ajunse acasă exact când tatăl lui se apuca de treabă.

— Unde ai fost?

Moller era într-o dispoziţie bună, aşa cum era deseori dimineaţa. Lui Jakob i se părea ciudat, dar Moller nu-şi amintea niciodată ce rele făcuse noaptea trecută. Niciodată nu-şi amintea ce spusese sau făcuse, indiferent cât de groaznic fusese.

— Pe deal.

— De ce?

Moller părea interesat, ceea ce îl surprinse pe Jakob.

— Am încercat să intru.

— De ce?

Jakob dădu din umeri.

— Voiam s-o găsesc pe Marianna. Paradisul. Cântăreţul.

Tatăl lui zâmbi strâmb.

— Las-o baltă, băiete! N-o să intri acolo nici dacă stai pe coasta dealului pentru tot restul vieţii tale. Şi uită povestea cu paradisul. Nu-i pentru de-alde noi. Uite, ia ăştia!

Îndesă o pereche de pantofi sub braţul lui Jakob.

— Sunt pentru George Wulf. Strada de Vest. Grăbeşte-te! Are nevoie de ei în dimineaţa asta.

Jakob se întoarse în stradă. Cuvintele tatălui său îi răsunau în cap. Închise ochii şi încercă să le pătrundă înţelesul. Într-un final oftă, deschise ochii şi privi în sus. Între acoperişurile înalte ale caselor se vedea o dungă de cer, albastră ca un ou de pasăre. Va fi o zi superbă astăzi.

— Ai dreptate, tată, îşi spuse Jakob în sinea lui. Paradisul nu e pentru de-alde tine. Dar e pentru de-alde mine şi n-o să mă convingi niciodată să gândesc altfel. Voi sta pe dealul acela ani întregi dacă trebuie, până găsesc o intrare. Într-o noapte, uşa se va deschide, ştiu asta, şi eu voi fi acolo când se va întâmpla.

Jakob a avut dreptate. Într-o noapte, o uşă chiar s-a deschis şi el a fost acolo s-o vadă. Şi s-a întâmplat mult mai repede decât s-a aşteptat.

CAPITOLUL TREIZECI

Dealul Hamelin, patru nopţi mai târziu.

Jakob îşi schimbă poziţia, înţepenit. Stătea pe coasta dealului de trei ore şi muşchii începeau să îi amorţească.

Băgă mâna în buzunar, scoase un cârnat cu usturoi şi începu să mănânce. Privi stelele şi porni să identifice constelaţiile. Marele Urs… Vulturul… Lebăda… dar atunci, cu coada ochiului, văzu ceea ce aştepta. *Lumina albastră!* Se întoarse spre ea.

Nu era unde se aşteptase să fie. Stătea acolo unde fusese uşa Cântăreţului, dar uşa aceasta era mult mai departe. La douăzeci, poate treizeci de paşi în stânga lui. Lumina albastră tăia pământul. În curând se va deschide.

Jakob se întinse după cârjă şi se ridică în picioare. Începu să traverseze povârnişul pietros. Mai aproape… mai aproape… o să reuşească. Uşa începu să se deschidă. Umbre! Două siluete înalte ieşeau din interiorul dealului.

Jakob se aruncă la pământ şi speră că spiriduşii nu l-au văzut. Auzi câteva cuvinte şoptite şi prinse o nouă aromă în aer. Aroma unei păduri. Pământ reavăn. Ace de pin.

„Cât timp mai stau aici?“ se întrebă el. Se hotărî să mai aştepte încă un minut.

Apoi, îşi dădu seama că nu mai *avea* încă un minut. Uşa se va închide şi el mai avea o mică distanţă de parcurs. Se ridică panicat, fără să îi mai pese dacă îl văd spiriduşii. Avea dreptate, uşa începea să se închidă, învârtindu-se încet pe balamalele silenţioase. Evantaiul de lumină

albastră devenea tot mai subţire şi mai subţire, pe măsură ce lumea exterioară era lăsată pe dinafară, surghiunită, exclusă de lumea din interiorul dealului.

— Nu! strigă Jakob. De data asta, nu!

Se avântă şi se aruncă prin deschizătură. Buf! Ateriză ca un sac de cartofi, atât de tare că aproape îi săriră dinţii din gură. Dar nu-i păsa. Reuşise. Se afla în interiorul dealului Hamelin.

Privi împrejur. În faţa lui se găseau trei arcade sculptate de piatră cu tuneluri negre dincolo de ele. Dar nu avea timp să le studieze. Se întoarse să vadă uşa masivă închizându-se în urma lui, izolându-l de singura lume pe care o ştia. Ultimul lucru pe care îl zări a fost o singură stea strălucind cu putere. Apoi şi aceasta a dispărut. Întunericul se lăsă peste el. Jakob era singur.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Lui Jakob nu-i venea să creadă că poate fi atât de întuneric undeva. Tunelul era complet şi îngrozitor de negru. Aşteptă puţin, sperând că ochii i se vor obişnui cu întunericul, dar n-a fost aşa. Trebuia să se bazeze pe celelalte simţuri ale lui, ca să îşi găsească drumul.

Ascultă cu atenţie. Nimic. Adulmecă aerul. Mirosea a proaspăt, nu a aer închis, dar, în afară de asta, nimic. Trebuia să se bazeze pe simţul tactil.

Stătea într-o baltă, asta era sigur. Întregul loc era umed. Rece de îţi trecea os prin os. De undeva bătea o briză vagă. *Tunelurile!*

Jakob pipăi după cârjă, o găsi şi îşi trecu degetele pe toată lungimea ei. Căzuse atât de greu, încât îi era teamă că se rupsese sub el. Din fericire, era întreagă.

Se ridică şi avansă câţiva paşi, apoi se opri şi întinse mâna. Putea să simtă una dintre cele trei arcade de piatră, netedă sub degetele lui. Mâna exploră un pic mai departe. Pereţii de după ea erau uzi şi aspri.

Jakob presupuse că aceasta era arcada din mijloc. Se întoarse spre dreapta şi o găsi pe a doua, apoi trecu de cea din mijloc şi o găsi pe a treia. Toate se simţeau la fel la pipăit.

— Nu ştiu pe care s-o aleg, îşi spuse el. Nu ştiu dacă urcă sau coboară, sau încotro o iau. Scutură din cap, de parcă asta l-ar îi ajutat să se decidă. Nu l-a ajutat. Ei, fie ce-o îi! zise într-un final. Cea din mijloc!

Porni către tunel lovind cu cârja podeaua de piatră. „Sper ca acoperişul să rămână unde e, se

gândi el. Dacă se lasă în jos brusc, o să dau cu capul de el!“

Dar, până la urmă, înălţimea tunelului nu era adevăratul pericol care îl aştepta. Era ceva mult mai periculos: un şir abrupt de scări care cobora în măruntaiele dealului Hamelin.

Jakob nu avea nicio şansă să le vadă.

Vuum! Se duse la vale, rostogolindu-se o dată şi încă o dată, şi încă o dată în întunecimea de cerneală. Capul nu păţi nimic – se ghemuise instinctiv imediat ce începu să cadă –, dar se lovi la genunchi şi se juli la coate, şi sări pe scări ca o minge – boing, boing, boing! – în timp ce cârja lui zdrăngănea alături de el.

„Uuuuf!“ Ajunse în sfârşit la fund şi rămase acolo gemând. Ochii îi rămaseră închişi, ţinându-l captiv în lumea lui mică de durere. Dar când îi deschise într-un final, văzu lumină. Ceva ilumina tunelul cu o delicată strălucire verzuie. Şi, când Jakob căută sursa acestei lumini, descoperi cu surprindere că era vorba de cârja lui. Strălucea cu o aură ciudată, fosforescentă. Dar nu putea fi sigur, pentru că se afla la ceva distanţă de ea, însă i se părea că arată mai elegantă acum. Netedă şi lustruită.

Jakob începu să se târască spre ea. Simţea juliturile dureroase de pe genunchi, dar, în afară de asta, picioarele îi păreau în regulă. Nu, mai mult decât în regulă. Funcţionau. Nu se mai împingea cu braţele cum făcea de obicei, trăgându-şi picioarele din spate. Se târa în toate cele patru membre. Picioarele lui îi susţineau greutatea.

Jakob se opri şi se ridică. Acum, era în genunchi, cu picioarele sub el şi cu mâinile aşezate pe genunchi. Niciodată până atunci nu mai fusese capabil să îngenuncheze.

Deodată, îl cuprinse un fior rece. Oare… Nu, nu se putea. Şi totuşi… Putea să? Cu adevărat… să meargă?

Nu era decât un singur mod prin care putea să afle. Jakob se aplecă şi îşi puse palmele pe pământ. Inspiră adânc. Îşi trase un picior de sub trup, apoi pe celălalt. Acum, stătea pe vine. Inspiră adânc încă o dată şi începu să se ridice.

Se ridică la înălţimea lui obişnuită, apoi şi mai sus. Spatele i se îndrepta. Umerii i se echilibrau. Picioarele îi erau ferme şi puternice, bine proptite pe pământ. Stătea drept pentru prima oară în viaţa lui şi se simţea fantastic.

Jakob privi în jos la noul lui corp. Pantalonii îi erau prea scurţi acum, dar cui îi păsa de asta? Putea să meargă! Probabil, putea să şi alerge şi să sară. Voia să încerce, acolo şi atunci, dar tavanul era prea scund. Mai târziu! O va face mai târziu, după ce va ieşi din tunel.

Deodată, îşi aminti de cârjă. Merse spre ea şi o ridică. Avusese dreptate. Chiar era mai netedă. Toate marginile aspre dispăruseră. Lemnul era curat şi lustruit. În timp ce ţinea cârja în mână, Jakob simţi cum începe o vibraţie ciudată. Un puls adânc în interiorul lemnului. Ceva se mişca, se transforma. Cârja începu să se alungească. Pentru un moment înfricoşător, Jakob se gândi că se transforma într-un şarpe, dar nu era aşa. Pur şi simplu se îndrepta, aşa cum se îndreptaseră şi picioarele lui Jakob. În final, a devenit un sceptru frumos, cu un glob rotund de lemn la un capăt. Un glob cu o strălucire verde perlată, care îi lumina drumul.

Jakob o privi vrăjit. Doar ţinând-o în mână, începea să se simtă diferit. Îndrăzneţ, puternic şi mândru, ca unul dintre magii din poveştile Mariannei. Un vrăjitor care face farmece, păcăleşte căpcăunii şi omoară balaurii, şi care ştie toate lucrurile, şi nu se teme de niciun duşman.

Era un sentiment minunat. Cu sceptrul în mână, mărşălui vitejeşte prin tunel.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Tunelul şerpuia şi cotea, ducându-l pe Jakob tot mai adânc în interiorul dealului Hamelin. Trecu prin peşteră după peşteră şi fiecare era mai frumoasă decât precedenta. Din tavan atârnau stalactite, iar din podea se ridicau stalagmite, iar acolo unde cele două se întâlneau formau coloane elegante, netede ca mătasea. Uneori, sedimentele căzeau în cascade uriaşe, îngheţate, colorate de minerale: verzi, roşii, aurii. Şi, oriunde se ducea, se auzea sunetul apei care picura şi simţea aceeaşi briză răcoroasă jucându-i-se pe faţă.

Mai erau şi alte tuneluri care se desprindeau din cel principal, dar Jakob le ignora, având încredere că acesta este cel mai uşor drum. Apoi, îngrozit, auzi voci şi văzu lumini pâlpâitoare venind spre el. Încrederea proaspăt căpătată dispăru. Sări într-un tunel lateral şi ascunse globul sub cămaşă sperând că lumina acestuia nu fusese deja văzută.

Se lipi de perete şi încercă să nu respire. Îşi blestemă inima speriată pentru că bătea atât de tare. „De ce îmi e aşa de teamă? se întrebă el. Spiriduşii sunt prietenoşi, nu?“ Deodată, îşi dădu seama că nu are niciun chef să afle. Aşteptă în timp ce vocile se auzeau tot mai tare. Două, poate trei voci vorbind într-o limbă pe care n-o înţelegea.

Într-o sclipire de catifea verde, cei care vorbeau trecură pe lângă el. Erau, cu siguranţă, spiriduşi: oameni înalţi, frumoşi, exact cum era Cântăreţul, cu păr lung, unduitor, ochii strălucitori şi o graţie discretă, felină în mişcări. Din fericire pentru Jakob, spiriduşii erau atât de adânciţi în

conversaţie, încât nu observară nimic neobişnuit. Au trecut mai departe.

Jakob aşteptă câteva secunde, apoi îndrăzni să respire. Se întrebă din nou de ce era atât de speriat. Oare din cauza întunericului? De obicei, nu îi era teamă de întuneric sau de spaţiile închise, dar de data asta era altceva. Se simţea captiv. Nu ştia drumul spre ieşire – dacă *era* vreun drum spre ieşire. Şi era atât de mult pământ deasupra lui! Un deal întreg care îl apăsa.

Nu se aşteptase la asta. Unde dispăruse paradisul? Când Cântăreţul deschisese dealul, îl văzuse, nu? Un cireş, lumina soarelui şi fluturi. Nu văzuse tuneluri umede şi întunecoase.

Poate că de asta se simţea speriat. Nu era alături de Cântăreţ. Simţea că încalcă o proprietate, că merge unde nu ar trebui meargă, că vede lucruri pe care nu ar trebui să le vadă. Dacă ar fi fost alături de Cântăreţ, ar fi fost altfel. Ar fi fost un oaspete. Aşa, se simţea ca un spion. Nici nu era de mirare că era nervos.

Jakob scoase globul de sub cămaşă şi grăbi pasul. Dar tunelul părea să continue la nesfârşit. Oare mergea în cerc? Nu ştia. Cum ar fi putut să îşi dea seama dacă totul arăta la fel?

Simţea că începe să se panicheze şi nu-i plăcea sentimentul. „Opreşte-te, îşi spuse el. Nu te ajută! Rămâi calm, continuă să mergi şi vei găsi o ieşire. Nu mai e mult.“

Jakob avea dreptate să fie optimist. Doar cinci minute mai târziu, ajunse la un şir imens de scări şi, în timp ce le urca, simţi că atmosfera se schimba. Aerul era dulce de parfumul trandafirilor şi al caprifoiului. Frigul înţepător se transformă într-o căldură blândă şi primitoare.

Treptele duceau într-un alt tunel, dar Jakob vedea lumina de la capătul lui. Strălucirea soarelui.

Începu să alerge. Picioarele îi bubuiau pe pământ. Braţele pompau aerul. Şi, doar pentru acel moment, uită unde era şi se pierdu în bucuria

alergării. Îşi dădu capul pe spate, râse zgomotos şi alergă în lumina soarelui. Sări în sus şi în jos, şi încercă să atingă soarele. Şi abia când s-a prăbuşit la pământ, gâfâind, dar fericit, îşi aminti unde se afla.

Jakob privi la peisajul din jurul lui. Stătea pe coasta unui deal, privind în jos spre o vale luxuriantă. Vedea un râu albastru ca aripa unei rândunici, cu herghelii de ponei păscând pe malurile lui. În zare, se vedeau munţii învăluiţi în ceaţă. Mai aproape se aflau păduri verzi precum smaraldele. Cerul era plin de cântec de păsărele. Florile erau cotropite de fluturi. Şi acolo, chiar lângă cărare, se afla un cireş cu petale roz căzute sub coroana lui.

Jakob a trebuit să închidă ochii. Era atât de emoţionat, atât de uimit de splendoare şi de lumină, încât ştia că va izbucni în plâns dacă va privi mai mult. Cu ochii închişi, era în stare să îşi potolească respiraţia şi să se calmeze. Rămase destul de liniştit pentru câteva minute, apoi îndrăzni să se întrebe dacă nu era totul un vis. „Poate că mă voi trezi, se gândi el, şi voi fi pe dealul Hamelin, fără să am unde să mă duc decât acasă.“

Deodată, îi fu teamă să deschidă ochii. Dacă dispăruse totul? Dar simţea mirosul de trandafiri… şi ştia că nu există trandafiri pe coasta dealului Hamelin.

Jakob îndrăzni să deschidă ochii. Minunea încă mai era acolo.

Îl găsise. Se afla în paradis.

Partea a patra

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Marianna se aşeză pe labele din spate, ridică un picior şi se scărpină violent după ureche.

— Purici enervanţi, mormăi ea. Sunt peste tot.

Încetă să se mai scarpine şi se întrebă ce putea face să scape de ei. Scărpinatul nu funcţiona, nici rostogolitul prin noroi. Dar nu încercase apa.

Adulmecă aerul. Undeva în faţă se afla apă. În partea mai îndepărtată a păşunii, sub copaci. Se duse într-acolo.

O, ce loc! Era un iaz adânc, înconjurat de arini. Răcoros, liniştit… Perfect pentru înot, mai ales într-o după-amiază fierbinte ca aceea. Marianna începu să se afunde în el.

Apa i se ridică în sus pe picioare până la brâu. Era suficient. Nu voia să plutească; voia să stea cu trupul drept sub apă. Se relaxă. O! Ce bine era! Apa îi alina durerea din picioare şi, chiar mai bine, simţea puricii intrând în panică. După scurt timp, începură să sară de pe corpul ei. Îi vedea plutind pe apă precum seminţele de mure: puncte strălucitoare, grase de sânge.

Îşi cufundă capul în apă şi îl ţinu acolo, scuturându-l dintr-o parte în alta pentru a se asigura că scapă de toţi. Apoi, se ridică din nou la suprafaţă şi se uită la apă. Erau nori de cadavre acum, învârtindu-se ca steluţele pe cerul nopţii. Şi, brusc, îşi aminti de Hamelin. Râul Weser, negru şi liniştit, plin de şobolani. Cântăreţul, elegant în turcoaz şi verde jad, strălucind de viaţă într-o mlaştină a morţii.

Marianna îşi cufundă din nou capul sub apă şi spălă toate gândurile legate de el. Apoi, intră mai

adânc în apă şi începu să înoate, se rostogoli pe spate ca o vidră şi pluti încet, privind la copacii cărora le atârnau crengile peste iaz. „Lui Jakob i-ar plăcea asta, se gândi ea. O pace perfectă şi nimeni prin preajmă.“

„Of, Jakob.“ Nu se putea gândi la el fără să se simtă vinovată. Ar fi trebuit să rămână cu el. Să aibă grijă de el. „Dumnezeu ştie cine are grijă de el acum, se gândi ea. Nu va fi tata, asta e sigur. El nu poate să aibă grijă de sine însuşi, darămite de altcineva. Bietul Jakob! Sper că se simte bine.“

Marianna închise ochii şi pluti mai departe, hotărâtă să se bucure de acel moment. Nu avusese prea multe clipe bune de ceva timp; era greu să uite că e o vulpe. Dar, aici, în iaz, cu razele de soare pe faţă şi liniştea peisajului rural, aproape putea să creadă că e din nou fată.

Apoi, stomacul începu să îi chiorăie. Nu un chiorăit politicos de fetiţă, ci un geamăt lung şi intens. „Hrăneşte-mă. Hrănește-mă acum!“ Marianna oftă şi deschise ochii fără tragere de inimă. Uneori, se simţea înrobită, ca un duh dintr-o lampă. Imediat ce trupul ei de vulpe o chema, trebuia să îl asculte.

O chema chiar acum. „Hai la vânătoare!“

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Marianna se îndreptă către o zonă plină de iepuri care se afla la sud de vizuina ei. Vânase acolo de mai multe ori de când se stabilise prin preajmă şi întotdeauna avusese succes.

Vizuina Mariannei era un stejar uriaş. Se prăbuşise în urma unei furtuni cu multe luni în urmă şi acum trunchiul lui era perfect gol, cald şi uscat. Marianna fusese în culmea fericirii când îl găsise. Rătăcea de mai bine de o săptămână, reuşind să supravieţuiască, când, într-o zi, s-a întrebat de ce umbla permanent. Unde se ducea? Mergea în cerc, din câte se părea. Dealul Hamelin era mereu la fel de aproape.

Renunţase la orice speranţă de a se întoarce acasă sau de a-şi recăpăta forma umană, aşa că nu avea rost să rătăcească. Aici, acolo – n-avea nicio importanţă. Tot vulpe va fi. Pur şi simplu, trebuia să se descurce cum putea. Asta fusese învăţată în viaţă şi fusese o lecţie dură. Şi cu familia se descurcase cum putuse.

Dar fusese o lecţie utilă şi probabil explica modul în care reuşise să supravieţuiască. Se adaptase la noul ei corp şi învăţase să-l accepte, acolo unde alţii ar fi luptat contra lui. Nu îi plăcea să facă asta. Se simţea mereu murdară şi îi era dor să se spele pe mâini. Dacă voia să se cureţe trebuia să îşi folosească limba. Era oribil. Trebuia *să îşi cureţe fundul cu limba.* Trebuia s-o facă sau lucrurile se înrăutăţeau. Dar nu se putea abţine să nu îl considere un obicei dezgustător. Bătrânul ei câine, Scruff, o făcea în fiecare zi. Ea îl certase. Îi

spusese să înceteze. Dar acum înţelegea de ce o făcea. Nu voia s-o facă; *trebuia* s-o facă.

Mâncarea era o problemă constantă. La început, flămânzise, mâncând orice putea găsi. Păsări moarte, ouă, viermi, resturi aruncate pe lângă fermele de spiriduşi. Apoi, începuse să fure găini. Asta fusese groaznic. Era îngrijorată că spiriduşii ar putea să o prindă şi să o transforme într-o broască râioasă. Era destul de rău şi ca vulpe, dar broască râioasă? Bleah!

Nu era mândră că fura găini, dar ştia că era instinctul ei de vulpe, care acţiona s-o menţină în viaţă. Şi acelaşi instinct o făcea să tânjească după carne. Resturile găsite îi umpleau stomacul, dar o moleşeau. Avea nevoie de forţă şi de energie ca să supravieţuiască. Nu avea cum să se eschiveze – avea nevoie de o porţie bună şi proaspătă de carne de iepure.

Prima încercare a Mariannei de a ucide un iepure se terminase foarte prost – într-un mod la care nu s-ar fi gândit niciodată.

Observase un mic grup de iepuri în peregrinările ei şi aşteptă până se lăsă seara. Învăţase ceva despre iepuri: se hrăneau mai mult în zori şi seara. Ziua stăteau ascunși sub pământ, în vizuinile lor.

Aşa că Marianna aşteptă până la apusul soarelui, apoi se furişă prin spatele grupului şi se ascunse în spatele unui crâng de duzi. Ştia că iepurii nu trebuie s-o vadă sau să îi prindă mirosul în vânt. Din nou, vulpea punea stăpânire pe simţurile ei. Adulmeca şi îşi ciulea urechile. Îşi îngusta ochii, se lăsa pe labele din spate.

Iepure!

Mirosul o lovi cu putere şi începu să saliveze. Nu se putea abţine; stomacul ei simţea apropierea hranei. Înghiţi saliva şi deschise gura, ca să respire mai uşor. Limba ei lungă şi roz ieşea şi intra printre canini, în ritmul respiraţiei.

Privi printre copaci. Un iepure singuratic ţopăia către ea. Părea agitat. Nu păştea, doar se uita

împrejur, încercând să simtă pericolul. Dar nu făcea o treabă prea grozavă. Marianna era la suficientă distanţă, ca să îl poată ucide şi totuşi acesta se apropia.

Ceva pocni în interiorul Mariannei. Sări din crâng, ateriză peste iepure şi îşi înfipse dinţii în ceafa lui.

— Vai! strigă iepurele. Nu mă ucide. Te rog, nu mă ucide! Marianna se sperie atât de tare, că îi dădu drumul şi căzu pe spate.

— Nu o s-o fac, se bâlbâi ea. Promit.

Se uită la iepure. Era un petic mic, ud tot în jurul gâtului acolo unde fuseseră dinţii şi limba ei. Tremura şi respira atât de repede, încât Marianna crezu că o să leşine.

— Mulţumesc, şopti acesta.

Marianna inspiră adânc, să se calmeze. Inima ei bubuia ca o ciocănitoare pe un trunchi de copaci.

— M-ai speriat îngrozitor, spuse ea într-un sfârşit. Nu ştiam că iepurii pot vorbi.

— Nu pot, spuse iepurele. Nu în limba asta. Sunt numai eu. Marianna îl privi îngrozită. Un gând oribil i se forma în minte. Abia putea să îl transpună în cuvinte, dar o făcu:

— *Eşti din Hamelin?*

Iepurele dădu din cap.

— Vai mie! strigă Marianna.

Aproape că îl omorâse pe unul dintre ceilalţi. Aproape că îl *mâncase* pe unul dintre ceilalţi. Era la fel de rea ca Fiara.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Lise Soliman, replică iepurele.

— Soliman? spuse Marianna. Nu cumva familia ta făcea lumânări? Pe Aleea Debarcaderului?

— Ba da! strigă iepurele. Eu sunt Lise. Cea mai mare!

— Destul de înaltă? întrebă Marianna. Cu părul blond – împletit de obicei în două codiţe?

— Eu sunt, zise Lise cu mândrie.

— Doamne Sfinte, spuse Marianna. Aproape te-am mâncat.

Iepurele oftă.

— Şi ce mare scofală? Noaptea trecută m-am dus la culcare şi m-am rugat să nu mă mai trezesc. Nu e aşa de rău pentru tine – tu eşti vulpe. Vei supravieţui. Dar eu sunt iepure. Sunt cina cuiva. Îmi petrec jumătate din timp privind peste umăr. Trebuie să mă feresc de vulpi şi de lupi, şi de câini, şi de râşi, şi cine mai ştie de ce altceva.

— Vulturi? spuse Marianna. Şoimi? Corbi?

— O, da, mulţumesc, zise Lise. Acum, trebuie să am grijă şi la ce vine din cer.

— Îmi pare rău, rosti Marianna. Nu m-am gândit.

— Nu, nu te-ai gândit, spuse iepurele deprimat. Erai prea ocupată să te gândeşti să mă mănânci.

— Îmi pare rău, zise Marianna din nou. Nu mă pot abţine. Dar îţi promit – voi merge în altă parte. Nu voi mai vâna niciodată aici.

Iepurele zâmbi.

— Serios? O, ce mă bucur, pentru că aş vrea să rămân aici! E linişte şi pace şi ceilalţi iepuri m-au primit foarte bine. Am început chiar să le înţeleg limba! Simt că am găsit o casă.

Marianna îi întoarse zâmbetul fără tragere de inimă. Se simţea rece şi goală pe dinăuntru, şi invidioasă. Ea era singură. Rătăcea. Era pierdută. Dar asta nu era vina lui Lise.

Marianna inspiră adânc şi încercă să pară veselă.

— Ei bine, mă bucur că ne-am întâlnit, Lise, spuse ea, dar trebuie să merg mai departe. Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată, aşa că… la revedere! Şi multă baftă!

— Aşteaptă! zise Lise. Nu mi-ai spus cine eşti tu.

— Sunt Marianna, fiica cizmarului. De pe Aleea Pielii. Am un frate, Jakob.

— A, da! Ştiu cine eşti! Jakob nu e cu tine? L-am văzut la marş.

Marianna scutură din cap.

— A rămas în urmă.

— Ce noroc pe el!

Lise începu să îşi cureţe urechile lungi şi catifelate.

— Fratele meu a fost transformat într-o nevăstuică. Am încercat să vorbesc cu el, dar a fugit. Cu atât mai bine, serios. Cred că nevăstuicile mănâncă şi iepuri dacă le e suficient de foame. A, Marianna, înainte să pleci, ar trebui să îţi arăt ceva. Poate îl vrei.

Iepurele o conduse pe Marianna către vizuina iepurilor. Instantaneu, se produse un vârtej de codiţe albe când o duzină de iepuri dispăru sub pământ. Dar unul rămase în urmă pe iarbă, ciudat de nemişcat.

— E mort, spuse Lise, dar abia a murit. Am văzut cum s-a întâmplat. Nu era bolnav – era rănit. Probabil, s-a prins într-o capcană sau ceva. A reuşit să ajungă înapoi aici, dar apoi a… murit pur şi simplu.

Marianna se duse spre el. Iepurele era cald încă. Aproape că părea adormit, doar că ochii îi erau deschişi. Marianna îl adulmecă şi, instantaneu, începu să saliveze. Limba îi ieşi din gură. Se linse pe buze şi începu să tremure. Urma să îl mănânce. Acum, că iepurele se afla sub nasul ei, nu-şi mai putea controla impulsul.

— Lise, spuse ea cu o voce ciudat de răguşită şi încordată. Nu te uita!

— Stai liniştită, zise Lise, cu un tremurat. Nici nu mă gândeam să fac asta.

Lise se întoarse, aşa că nu văzu nimic. Dar auzi mârâitul şi pocnitura şi simţi mirosul sângelui proaspăt în aer. Şi, deodată, se simţi bucuroasă că nu era vulpe. Părea un mod atât de sălbatic şi de murdar de a fi!

Asta se întâmplase în urmă cu două săptămâni. Marianna se despărţise de Lise hotărâtă să îşi facă

viaţa mai bună. Îşi va găsi o casă şi va încerca să se bucure de lumea din jurul ei. Îşi va explora noile simţuri extraordinare şi va exersa folosindu-se de ele până când va deveni cea mai bună vulpe din Valea Spiriduşilor. Cu timpul, poate va cunoaşte o altă vulpe. Şi ar putea fi un vulpoi… Şi ar putea s-o placă… şi ar putea să îşi întemeieze o familie. Pui! Ce frumos ar fi!

Dar, deocamdată, Marianna stătea în umbră, privind vizuina iepurilor. Tremura puţin – blana îi era încă udă de la înot, dar era minunat că scăpase de purici.

Se încordă. Soarele cobora încet în spatele munţilor. Iepurii urmau să iasă în curând.

Aha! Uite-l pe primul! Un iepuroi tânăr, adulmecând vântul. Apoi, altul şi altul. Dar Marianna aşteptă. *Răbdare!* Asta era ceva ce învăţase în noua ei viaţă de vulpe. Dacă ataca prea repede, iepurii se ascundeau iute în vizuini şi nu prindea nimic. Dacă stătea şi aştepta, unul se apropia inevitabil de ea.

Marianna aşteptă. Nu se grăbea. Şi, destul de curând, o iepuroaică veni înspre ea. Grăsună şi gustoasă! Marianna se linse pe bot, se pregăti să sară şi…

BUF!

Un bărbat căzu pe pământ chiar în faţa ei, aterizând cu aşa o bufnitură că aproape leşină. Marianna îl văzuse doar în ultima clipă: o siluetă mare şi neagră apărând din cealaltă parte a grupului de iepuri, fluturându-şi braţele ca o sperietoare de ciori. Alesese un iepure, îl fugărise, căzuse peste altul şi se prăbuşise la pământ ca stejarul Mariannei.

Marianna se uită urât la bărbat, cu ochii fierbinţi de furie şi dezgust animalic. Un om! Un om necioplit şi grosolan! Stricase tot ce plănuise ea cu atâta grijă. Şi era atât de murdar! De ce nu se spăla, cerşetor jegos? Şi de ce nu se ridica? Zăcea pur şi simplu acolo ca un baligă împuţită.

În timp ce Marianna îl privea, bărbatul reuşi să se ridice de pe pământ. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi privi împrejur. Mariannei aproape că îi căzură ochii din cap.

— Doamne Sfinte! scânci ea. Tata!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Moller sări în sus la auzul vocii Mariannei şi se lăsă la pământ de parcă cineva ar fi putut azvârli ceva în direcţia lui.

— Cine-i acolo?

Marianna ieşi din umbră. Imediat, tatăl ei apucă o piatră şi se pregăti s-o arunce în direcţia ei.

— NU! strigă Marianna. TATA! Sunt eu. Marianna. Piatra căzu la pământ, odată cu falca lui Moller. Se holba la ea nebuneşte, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dar văzuse buzele vulpii mişcându-se. Auzise vocea, familiară şi totuşi diferită.

— Eşti sigură?

Marianna oftă adânc. Valea Spiriduşilor nu avusese niciun efect magic asupra tatălui ei, din câte se părea. Era la fel de prost ca întotdeauna.

— Sigur că sunt sigură, spuse ea. Am fost vrăjită.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă el, înfuriindu-se deodată. Spune-mi!

— De ce? zise Marianna. Ca să te duci să-l pocneşti? Moller nu răspunse, doar se întoarse cu spatele. Nu putea suporta privirea acuzatoare a Mariannei.

— A fost Cântăreţul, rosti Marianna într-un final.

— Ai făcut ceva să îl superi?

— Nu! strigă Marianna.

Începea să se enerveze de-acum. De ce trebuia să presupună mereu că ea era de vină?

— Atunci, de ce a făcut-o?

— Nu ştiu, spuse Marianna. N-am fost numai eu – i-a transformat pe toţi în animale. Era furios şi

supărat, şi nu ne mai voia. A fost îngrozitor. Nici nu ne-am aşteptat la asta.

Moller dădu din umeri.

— E un spiriduş.

— Noi nu ştiam.

— Eu ştiam, spuse Moller.

Marianna se holbă la el cu reproş.

— De unde să ştii tu? Şi de ce nu ai spus nimic când eram în oraş? De ce nu ai încercat să îl opreşti?

— Eram… altundeva în acel moment.

— Nu zău? Nu pot să îmi dau seama unde. Marianna oftă. Conversaţia asta şi interlocutorul ei o oboseau. Ce faci aici? întrebă ea plictisită. Nu-mi vine să cred că ai venit după mine.

— Nu, n-am venit, recunoscu tatăl ei. Am venit după Jakob.

— *Poftim?*

— E aici, spuse Moller. Sau, cel puţin, cred că e aici. Ori asta, ori a fugit de-acasă.

— Nu înţeleg, zise Marianna tulburată. Nu a ajuns aici. Am văzut uşa închizându-se şi el…

— A rămas în urmă. Ca de obicei.

— Credeam că e cu mine, rosti Marianna. Dacă aş fi realizat, aş fi…

— N-a fost vina ta, spuse Moller, eliberând-o de vină în mod neaşteptat. A fost Cântăreţul. Erai vrăjită, cum eşti şi acum.

— Dar cum a reuşit Jakob? Noi am intrat pe o uşă magică. Este singura de acest fel.

— Nu, spuse Moller. Sunt zeci de asemenea uşi. Probabil că Jakob a avut noroc.

Marianna se întrebă de unde ştia tatăl ei despre uşile spiriduşilor, dar nu-l întrebă. Erau lucruri mai importante.

— De cât timp e aici? întrebă ea. Ai găsit vreo urmă de-a lui? Ţi-a spus cineva ceva?

— De seara trecută, zise Moller. Şi nu. N-am vorbit cu nimeni.

— Ar putea fi oriunde, spuse ea, începând să se agite. Trebuie să îl găsesc. E periculos aici.

— Pentru unii, fu Moller de acord sumbru.

— Există o fiară, vorbi Marianna, neascultându-l. Un lucru îngrozitor.

— Ai văzut-o?

— Da, spuse Marianna. E Cântăreţul. L-am văzut transformându-se.

Moller căscă ochii.

— E de rău, Mari, zise el, scuturând din cap. Nu-l înţeleg pe Cântăreţ. Spiriduşii pot fi creaturi răzbunătoare, ştiu asta, dar să vă fure aşa pe toţi… A fost o afacere ciudată.

— Căuta un copil special, spuse Marianna. A zis că cineva din Hamelin are puteri magice, dar nu o ştie. Pe acela îl voia. Ne-a pus pe toţi să atingem o piatră, ca să aflăm cine e. Aşa am făcut cu toţii, dar nu s-a întâmplat nimic şi atunci a luat-o razna şi ne-a transformat pe toţi în animale. Cu excepţia lui Karl. Pe el l-a *omorât.*

— Domnul să ne ajute! rosti Moller, ridicându-se în picioare. Trebuie să îl găsim pe Jakob.

Se îndreptă spre cărare.

Marianna alergă după el. Auzise ceva în vocea tatălui ei ce n-ar fi crezut posibil: frică. O frică îngheţată, copleşitoare.

— De ce? întrebă ea. Ce e în neregulă?

— Jakob e cel pe care îl caută, spuse Moller.

— Nu se poate! exclamă Marianna. El nu are puteri magice.

— Ba s-ar putea să aibă, rosti Moller. E posibil.

— Cum? Marianna îl depăşi pe tatăl ei şi i se postă în faţă, oprindu-l. De ce spui asta?

— Nu trebuie să ştii.

— Ba da, tată! Spune-mi!

Moller scutură din cap şi continuă să meargă. Marianna îl apucă de pantaloni şi trase cu putere de ei.

— Dă-mi drumul, Mari!

Marianna se agăţă mai tare şi urlă cât de tare putu, ca să îl sperie.

— Mari, dă-mi drumul!

Ea scutură din cap ca un câine cu un şobolan în gură.

— Mari!

Moller îi dădu un şut atât de tare, încât Marianna fu aruncată prin aer. Ateriză cu un scheunat pe cărare, se ridică şi îl privi cu ochii plini de ură.

— Îmi pare rău, Mari, spuse Moller. N-am vrut să fac asta. Vino aici!

Marianna îşi dădea seama că era sincer, dar nu se duse la el. Ce plănuia să facă? Să o mângâie ca pe un căţel?

Moller oftă, căută un bolovan şi se aşeză cu greutate.

— O să îţi spun, zise el. Deşi i-am promis mamei voastre că nu o s-o fac.

Marianna înţepeni. Ce era asta? Un secret?

— E posibil ca Jakob să aibă puteri magice din cauza mamei voastre, spuse Moller. Ea… ea…

— Ce?

— Ea… nu era ca noi.

— La ce te referi? spuse Marianna, venind mai aproape. Ce era în neregulă cu ea?

— O, nu era nimic în neregulă, rosti Moller şi trebuie că şi-o fi imaginat-o, pentru că zâmbi pe neaşteptate.

Tot chipul i se îmblânzi. Marianna nu-l văzuse aşa de ani întregi.

— Deci… de ce? întrebă Marianna.

— Pentru că… era o fecioară de spiriduşi.

Marianna se holbă la tatăl ei. Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva.

— Poftim?

— E adevărat, zise Moller. Acesta era căminul ei adevărat. Valea Spiriduşilor.

Marianna scutură din cap. O imagine perfectă a mamei ei îi plutea în faţa ochilor. O faţă frumoasă

în formă de inimă. Ochi verzi. Păr lung superb, roşu precum coada unei vulpi. Marianna şi-o amintea atât de bine! Zâmbetul ei. Râsul ei, uşor ca ploaia de vară. Durerea din ochii ei când zăcea pe moarte. De ce nu spusese nimic nici măcar atunci?

— Te înşeli, spuse Marianna. Minţi.

— Nu! exclamă Moller. De ce aş face-o? Şi gândeşte-te, Mari. Cum altfel aș fi ştiut să intru aici? Sau că locul acesta se numeşte Valea Spiriduşilor?

— Oamenii vorbesc. Ai fi putut auzi ceva.

— Of, maturizează-te odată, Mari! Acceptă adevărul. Nu te mai certa cu mine, fato, măcar o dată în viaţă!

Se ridică în picioare şi plecă mai departe.

Marianna rămase pe cărare, încercând să priceapă adevărul, dacă chiar asta era. Voia cu disperare dovezi. Încercă să îşi amintească lucruri pe care mama ei le făcuse şi care păruseră imposibile. Magice. Dar nu-i veni nimic în minte. Şi dacă *fusese* un spiriduş, de ce murise atât de uşor? Atât de tânără? Fusese doar o febră şi spiriduşii trăiesc sute de ani. Nu aşa le spunea mama lor?

Şi, dacă mama ei fusese un spiriduş, asta nu o făcea şi pe ea pe jumătate spiriduş? La fel ca Jakob? Oare *ea* nu avea puteri magice? Nu. Atinsese Dala de Piatră şi nu se întâmplase nimic. Şi totuşi, în peşteră, când erau cu Cântăreţul, ea părea să fie singura care îşi dădea seama că ceva era în neregulă. Ea nu păruse să fie sub vrajă *tot timpul,* la fel ca ceilalţi. Poate că acesta era un semn că era diferită? Poate. Dar Jakob? Oare chiar avea puteri extraordinare, cum spusese Cântăreţul? Şi el ştia? Îi ascunsese ceva?

Se întunecase. Tatăl ei încă mergea cu pas grăbit pe cărare; abia îl mai putea vedea. Unde se ducea? „Habar n-are, se gândi Marianna cu amărăciune. N-o să ştie nimic niciodată. E un incapabil –

complet incapabil în tot ce face. Dacă Jakob are nevoie să fie salvat, să ferească Dumnezeu să fie tata singura lui speranţă.“

Marianna privi înspre cer. Luna se ridica din spatele munţilor, rotundă şi galbenă ca o roată de caşcaval. Aproape plină.

Aproape plină.

Cu o tresărire, îşi aminti noaptea Fiarei. Închise ochii şi revăzu totul în minte. Fiara, pe movila de la Dala de Piatră, profilată pe cer, urlând la lună. Luna plină. Îi văzu ochii şi dinţii şi… pe Karl.

Jakob!

În aceeaşi clipă începu să fugă. Mai departe, pe cărare, îl depăşi pe tatăl ei, alergând să îl găsească pe Jakob înainte să îl găsească Fiara.

— Mari!

Cât timp mai avea? Două zile? Maximum trei.

— MARI! AŞTEAPTĂ!

Îl auzi pe tatăl ei strigând-o, dar nu se opri. Era treaba ei să îl salveze pe Jakob. A ei. Nu avea nevoie de tatăl ei. Niciodată nu avusese nevoie de el şi nici nu va avea. Lasă-l să strige! Să strige şi să ţipe până răguşeşte ca o broască. Nu-i păsa. Nu se mai întorcea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Marianna alergă prin noapte, abia conştientă de peisajul din jur. Capul i se învârtea de întrebări, sufletul o durea de secrete nespuse, iar stomacul încă mai cerea de mâncare. Aşa că, atunci când un iepure neatent i-a traversat calea, Marianna l-a înşfăcat şi l-a ucis înainte să îşi dea seama ce face.

— O! spuse ea, uitându-se la corpul maroniu nemişcat, care zăcea în faţa ei. Bietul de tine! Nu meritai asta!

Ridică iepurele cu blândeţe, găsi un loc confortabil unde să se aşeze şi începu să îl mănânce. Nu voia s-o facă, dar ştia că trupul ei nu o să o lase în pace până nu se hrăneşte. Şi, într-un fel, ar fi fost mai rău să irosească iepurele decât că îl omorâse. Atunci ar fi murit în van. Aşa că, începu să îl jupoaie de blană şi îşi îndreptă mintea spre alte lucruri.

Marianna nu ştia ce o supărase mai tare: şocul de a-l vedea pe tatăl ei, gândul că Jakob ar putea fi în pericol sau îngrozitorul secret de familie pe care îl aflase. Se decise că, până la urmă, era secretul. Îi întorsese universul pe dos. Mama ei i-l încredinţase pe Jakob să aibă grijă de el. De ce nu îi încredinţase şi adevărul?

Gândurile Mariannei începură să rătăcească… Peste câmpii şi râuri, păduri şi izvoare. Peste dealul Hamelin şi până în oraş. Peste acoperişuri şi până pe strada unde locuise. În casă şi în mansardă, unde îşi începuse ea însăşi viaţa şi unde viaţa mamei ei se sfârşise. Marianna o putea vedea zăcând acolo, într-un con de lumină, cu sufletul zbătându-i-se în piept ca un fluture prins într-un

borcan. Şi Marianna se putea vedea pe ea însăşi, la opt ani, ţinând-o pe mama ei de mână, cu faţa udă de lacrimi, aplecându-se spre ea să îi prindă ultimele cuvinte.

— Promite-mi, Mari, şoptise mama ei, că vei avea grijă de Jakob. Şi de tatăl vostru. Orice s-ar întâmpla.

— Promit, spusese Marianna.

Simţise cum mama ei o strânge de mână pentru ultima oară.

— Eşti puternică, Mari. Să ţii minte asta mereu. Simen?

Moller păşise din umbră. Îl ţinea pe Jakob de mână.

Marianna se ridicase şi îl lăsase pe tatăl ei să îi ia locul. I-l dăduse pe Jakob. Luase mâna mică şi fierbinte a fratelui ei în propria mână şi jurase să nu-i mai dea niciodată drumul.

— Protejează-i, Simen, spusese mama ei. Iubeşte-i. Luptă pentru ei.

Vocea îi pierise. Închisese ochii.

Tatăl ei se aplecase foarte aproape. Mama ei îi spusese ceva ce Marianna nu putuse auzi. Apoi, se aşezase lângă ea şi Marianna văzuse un zâmbet pe faţa mamei ei. Apoi, icnise – o inspiraţie delicată, şoptită, care păruse surprinsă, nu dureroasă – şi ochii i se deschiseră încă o dată. Şi păreau că văd ceva *minunat,* de parcă încăperea se umpluse brusc de curcubeie sau fluturi strălucitori. Marianna îşi dorise din toată inima să aibă şi ea acea viziune. Să împartă acel moment minunat cu mama ei. Dar dispărea. Ochii mamei ei se închideau şi deja lumea părea mai întunecată fără ei.

Cu un ultim suspin, totul se terminase.

Şi Moller scosese un asemenea hohot de jale încât Marianna, în Valea Spiriduşilor, fu cu adevărat şocată. Nu reţinuse asta. Îl văzuse căzând pe patul ei, plângând cu sughiţuri adânci şi de neoprit. Şi abia după câteva minute s-a ridicat în picioare, s-a dus la ferestruica de la mansardă şi a

deschis-o. Apoi, a privit în zare, peste vârfurile acoperişurilor, spre dealul Hamelin şi mai departe. Şi abia acum înţelese Marianna de ce făcuse asta. Fusese ca şi cum sufletul mamei ei o părăsise într-adevăr sub forma unui fluture şi acum îl elibera. Îl privea plecând, începându-şi lunga călătorie către Valea Spiriduşilor.

Marianna mestecă iepurele şi se gândi mai departe. După-amiaza aceea în mansardă… Atunci începuse să se schimbe totul în casă. Tată ei încercase să facă faţă, dar era prea mult pentru el. Zilele deveniră săptămâni, săptămânile deveniră luni şi el se uza ca o haină veche. Răbdarea lui se subţia. Viaţa i se destrăma. Exploda pe la cusături, atât de plin de emoţii era. În curând, nu mai era decât o cârpă ponosită, bun de nimic.

„Promite-mi, Mari, că vei avea grijă de Jakob. Orice s-ar întâmpla.“ Ce voise să spună mama ei cu asta? „Orice s-ar întâmpla.“ Marianna nu se mai gândise la asta, dar acum trebuia să se întrebe. Oare mama ei se temuse că s-ar putea întâmpla aşa ceva? Ştia că cineva ar putea veni să îl caute pe Jakob?

— *Am avut* grijă de el, spuse Marianna cu ardoare, cu gura plină de carne de iepure. Am avut grijă, mamă! Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă timp de trei ani şi a fost greu. Foarte greu, dar am reuşit. Şi îmi pare rău că nu l-am aşteptat la uşă. Ar fi trebuit să îl ţin mai aproape de mine. Dar, dacă aş fi făcut-o, ar fi mort acum, mamă, aşa că tot răul spre bine. Şi *îl voi găsi,* promit. Acum că ştiu că e aici, îl voi găsi şi voi avea mereu grijă de el.

Marianna termină iepurele. Îşi trecu limba peste buze, ca să se şteargă, apoi îşi frecă botul de picior, ca să fie sigură. Oftă. Nu se mai putea minţi pe sine însăşi. Exista o promisiune pe care nu o ţinuse. Patru cuvinte pe care alesese să le uite de-a lungul anilor. „Şi de tatăl vostru.“ Asta spusese mama ei cu adevărat. „Promite-mi, Mari, că vei avea grijă de Jakob. Şi de tatăl vostru. Orice s-ar

întâmpla.“ Ştiuse, nu-i aşa? Ştiuse că soţul ei se va prăbuşi fără ea şi că va cădea în sarcina lui Mari să aibă grijă de el. „Eşti puternică, Mari. Să nu uiţi asta niciodată.“

Da, era puternică. Tatăl ei era slab, dar ea era o supravieţuitoare. De aceea ea avea mâncare în stomac, şi el nu.

De aceea trebuia să se întoarcă.

Moller se aşeză pe un buştean, trăgându-şi sufletul. Mersese atât de repede, că trebuia să facă o pauză. Îi era cald, era obosit, îi era foame şi murea după ceva de băut. N-avea rost să nege. O, dar privirea de pe faţa Mariannei… Chiar şi prin blana de vulpe, îi văzuse dezgustul. Şi avea dreptate. Uită-te la el! Mizerabil, împuţit şi beat. Aşa şi-l amintea ea şi nu se schimbase.

— Dar trebuie, îşi spuse el. Jakob are nevoie de mine acum şi nu-i sunt de folos în starea în care sunt. Adună-te, omule! Fii puternic măcar o dată în viaţă! Precum Mari.

Se ridică. Se auzi un sunet. Pâş, pâş, pâş, venind înspre el pe cărare. Îşi ţinu răsuflarea, abia îndrăznind să spere.

Marianna. Trebuia să fie ea. O vulpe venea drept spre el cu ceva atârnându-i din gură. Un iepure proaspăt prins. Moller simţi cum inima îi tresare de o bucurie neaşteptată.

— Mari! strigă el. Mari!

Marianna dădu drumul iepurelui la picioarele lui.

— Da, tată, spuse ea. Eu sunt. Şi aceasta este cina ta.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

În timp ce Moller îşi gătea cina, Jakob îşi făcea culcuş pe un pat de frunze. De fapt, tatăl şi fiul nu erau departe unul de altul, dar Jakob nu avea o idee că tatăl lui se află în apropiere, în timp ce Moller nu putea ghici nici pe departe unde este fiului său. Tot ce putea să facă era să spere că Jakob e în siguranţă şi că nu îi este foame.

Lui Jakob nu îi era foame deloc. Avusese cea mai grozavă zi din viaţa lui, care se încheiase cu un ospăţ delicios şi neaşteptat.

Petrecuse dimineaţa plimbându-se pe cărări verzi, scăldându-se în lumina soarelui şi bucurându-se de peisajul campestru superb din jurul lui. Îşi învârtise sceptrul să taie capetele scaieţilor, fluierase ca o mierlă, culesese fructe de pădure din tufişuri şi se relaxase savurându-le. Nu se grăbea deloc.

Îşi iubea noile picioare. Niciodată nu-şi imaginase că mersul poate fi atât de încântător. În Hamelin, se împrietenise cu un vânzător ambulant. Konrad vindea panglici şi dantelă dintr-un coş. Mergea peste tot prin ţară, din oraş în oraş, din sat în sat, şi vorbea deseori de „libertatea drumului deschis“. Asta îl nedumerise pe Jakob. Nu-şi putea imagina cum e să mergi ore întregi, zile, săptămâni. Dar acum ştia exact la ce se referise Konrad. Era un dar minunat să poţi să mergi. Şi se ruga din toată inima să nu îi fie luat acest dar.

Pe la prânz, când soarele era în înaltul cerului, Jakob găsi un loc umbros sub nişte copaci şi trase un pui de somn. Apoi, merse înainte prin peisajul care începea să se transforme. Arăta mai degrabă

cultivat decât sălbatic. Erau câmpuri în loc de păşuni şi gardurile vii erau bine îngrijite. Apoi, auzi un muget de neconfundat.

Jakob se ridică pe vârfuri, privi peste un gard viu şi zări o cireadă întreagă de vaci. Vaci frumoase, negre cu urechile roşii şi cozi roşii ca nişte ciucuri. Coarne spiralate legate cu panglici. Copite vişinii şi ochi cu gene lungi. Ugere negre pline de lapte.

Dar era ceva ciudat la cireada aceasta. Sub unele ugere se aflau găleţi argintii şi, cu toate că nimeni nu le mulgea în mod vizibil, laptele curgea în şiroaie cremoase şi ateriza cu un sunet satisfăcător în găleţile de dedesubt.

Când ugerele se goleau, găleţile se ridicau singure de jos şi se duceau spre următoarea vacă, unde începea din nou cursul şi șiroitul.

— E uimitor! şopti Jakob, dorindu-şi ca Marianna să fie acolo să vadă minunile acelea împreună cu el. E magic!

Merse de-a lungul cărării către celălalt câmp. Aici creştea grâu, înalt şi copt, care se unduia seducător în adierea caldă de vară.

Jakob deveni conştient de un sunet: *sssssssip, sssssssssip!* Prin câmp venea un trio de seceri argintii, care culcau spicele la pământ. *Sssssssip, sssssssip!* Nimeni nu le ţinea. Secerile vesele lucrau singure. *Sssssssssip, sssssssssip, sssssssssip!*

Jakob era intrigat.

„Nu se poate ca toată ferma să fie lucrată de mâini invizibile, se gândi el. Trebuie să fie *cineva* aici.“

Avea dreptate. Pe câmpul următor îl găsi pe fermier.

Acest câmp era o cultură de trifoi plină de albine care zburau de la o floare roz la alta. Într-un colţ se aflau stupii, dar nu erau simple cutii de lemn precum cele din jurul oraşului Hamelin. Fiecare stup era sculptat cu măiestrie şi pictat în

culori luminoase – un cămin potrivit pentru o regină.

Lângă stupi se afla un spiriduş şi Jakob fu uimit să vadă că nu purta echipament de protecţie. El îi privise deseori pe stuparii din Hamelin la treabă. Purtau salopete groase şi pălării cu plasă şi întotdeauna pompau fum în stupi pentru a scoate albinele înainte să ia fagurii.

Dar acest spiriduş nu avea nici fum, nici haine groase. Scotea mierea cu mâinile goale şi albinele nu-l deranjau deloc. Păreau să îi dea mierea de bunăvoie.

În timp ce Jakob îl privea, spiriduşul scoase ultimul fagure din stup. Apoi, făcu un lucru ciudat. Făcu o plecăciune adâncă, spuse nişte cuvinte pe care Jakob nu le putu auzi, băgă mâna în buzunar şi scoase ceva. Jakob nu putu vedea ce anume – era un obiect prea mic. Dar orice ar fi fost, spiriduşul îl strecură în stup. Apoi făcu o nouă plecăciune şi se duse la următorul.

Lui Jakob îi lăsa gura apă. Mierea părea delicioasă, iar lui îi era foame. Plescăi din buze şi plecă mai departe pe cărare.

În curând, ajunse la clădirile fermei: un amestec de şoproane şi staule, hambare şi ţarcuri, cu o casă ţărănească aşezată puţin mai în spate. Lui Jakob îi atrase privirea un hambar lung şi jos, din piatră. Avea un acoperiş de paie şi o uşă de lemn, şi nu se putu abţine să nu se întrebe ce era înăuntru. Aşa că, se strecură prin curtea fermei, deschise uşa şi intră.

— Aha! Bunătăţi!

În interiorul hambarului se aflau două mese enorm de lungi, câte una pe fiecare parte, încărcate cu coşuri de răchită. Pe o masă erau coşuri pline de nuci: alune, nuci, ghinde, arahide şi multe altele pe care nu le cunoştea. Pe cealaltă masă erau coşuri pline de fructe de pădure: roşii, galbene, portocalii. Strălucitoare ca mărgelele.

Nenumărate alte fructe de pădure erau înşirate pe sfori. Atârnau de grinzile din tavan ca sute de

coliere.

— Of, oftă Jakob. Lui Mari i-ar plăcea un colier ca acesta.

Începu să meargă prin hambar, întrebându-se cum ar putea da unul jos. Şi era atât de preocupat, încât nu observă copiii de spiriduş până aproape nu călcă pe ei. Auzi un avertisment: „Alooo!“ şi un chicotit şi, când privi în jos, văzu două feţe zâmbitoare. O fetiţă şi un băiat care stăteau pe podea, înşirând mai multe fructe de pădure pe aţă.

— Scuze! spuse Jakob. Nu v-am văzut acolo! Mă uitam la şiraguri.

Copiii de spiriduş nu răspunseră, ci continuară să zâmbească. Apoi, fetiţa puse jos acul şi aţa, se ridică în picioare şi luă o tavă drăguţă de lemn de pe una din mese. I-o oferi lui Jakob.

Pe tavă erau cuburi de un maro-deschis. Un fel de caramele? Jakob luă o bucată şi o aruncă în gură.

Mmm! Migdale şi miere.

Mai luă una şi apoi încă una. Termină repede toate bucăţile, dar copiii de spiriduş nu păreau să se supere. Râdeau şi arătau cu degetele spre burticile lor.

— Da, spuse Jakob. E bun. Foarte bun! Râse. Dinţii îi erau lipicioşi de la dulciuri. Copiii de spiriduş bătură din palme încântaţi. Apoi fetiţa îi spuse ceva fratelui ei. Dădu din cap şi amândoi alergară pe lângă Jakob şi ieşiră din hambar.

— Vai, zise Jakob. Am spus eu ceva rău?

Nu avu timp să se întrebe. Deodată, uşa se deschise şi în pragul ei apăru fermierul.

— O, Doamne! exclamă Jakob.

Se simţi din nou ca atunci în peşteră – tremura şi era îngrozit. Inima îi bătea cu putere şi gâtul i se încordă. Făcuse ceva rău? Credeau că venise să fure ceva?

Privi împrejur, căutând cu disperare vreo cale de scăpare. Dar nu mai era altă uşă. Intrase într-o capcană.

Spiriduşul intră şi îl studie pe Jakob cu o privire rece, verde şi tăcută. Apoi, căută într-o ladă de lemn, scoase o bucată grosolană de pânză şi o întinse pe masă.

Jakob era înspăimântat. Spiriduşul urma să îi pună căluş. Să îl lege!

Sau nu?

Spre surprinderea lui Jakob, spiriduşul începu să aleagă nuci şi fructe de pădure. O mână din astea, o mână din alea. Puse totul pe pânză. Apoi, scoase o bucată de sfoară din buzunar, adună marginile pânzei şi le legă sub forma unui săculeţ.

Copiii de spiriduş reapărură, cărând un coş plin de pachete din hârtie maro. Ţopăiră pe podeaua hambarului, îi zâmbiră la Jakob şi îi oferiră coşul. Jakob rămase acolo şocat. Apoi, adultul păşi spre el, îndesă relaxat săculeţul cu fructe în coş şi zâmbi. Un zâmbet atât de fugitiv, încât Jakob crezu că şi-l imaginase. Dar apoi spiriduşul dădu din cap şi a fost sigur că se întâmplase. Dădu şi el din cap, în semn de răspuns, şi luă coşul.

— Mulţumesc, spuse el. Mulţumesc foarte mult.

Spiriduşii se dădură la o parte şi îl invitară pe Jakob să plece. Şi aproape că ieşise pe uşă când îşi aminti de ceva.

— O, zise el, întorcându-se. S-ar putea să… Arătă spre colierele de fructe care atârnau din tavan. Pentru sora mea.

Spiriduşul dădu din cap, se întinse după un băţ ascuţit şi desprinse unul dintre şiraguri. Îl puse cu grijă în coş. Jakob era în culmea fericirii. Era exact cel pe care şi-l dorise. Fructele roşii strălucitoare aveau aceeaşi nuanţă ca părul Mariannei.

— Mulţumesc, spuse el. Va fi încântată.

Cu un zâmbet şi o fluturare de mână, Jakob părăsi ferma şi îşi continuă drumul. În timp ce mergea, se întrebă de ce se simţise atât de speriat în hambar.

— Nu e nimic de care să mă tem aici, îşi spuse el. E şi un loc divin şi spiriduşii sunt prietenoşi.

Pariez că *toţi* sunt prietenoşi aici! Câinii nu te muşcă şi albinele nu te înţeapă. Furnicile nu-ţi fură mâncarea. Nu, *îţi aduc* mâncare! O armată întreagă de furnici îţi aduc cina, cărând-o pe capetele lor. Cincizeci de furnici cară un măr! O mie de furnici se luptă cu o roată de caşcaval!

Râse de imaginaţia lui şi merse mai departe. Într-un final, ajunse la o pajişte largă lângă un iaz, cu malurile pline de muşchi scăldat de soare. Era un loc perfect pentru un picnic.

— Ooo! spuse el şi se prăbuşi pe iarbă. *Mă dor* picioarele! Nu sunt obişnuite să meargă aşa.

Începu să despacheteze coşul dat de spiriduşi.

— Prăjituri! strigă el, desfăcând cu grijă primul dintre pacheţelele ademenitoare. Brânză… unt… chifle moi… ceva roz… Mirosi pacheţelul. Nu ştiu ce este, dar miroase bine! Pere… lapte! De la vacile acelea magice! Piersici… nuci şi fructe de pădure… şi un borcănel cu miere. Ce ospăţ!

Jakob îşi mâncase cina neaşteptată, umblase până la apusul soarelui, apoi găsi un loc unde alese să îşi facă culcuş. Şi, în timp ce se cuibărea pe patul de frunze, nu se putu abţine să nu-şi dorească – pentru a doua oară în acea zi – ca Marianna să fie acolo, lângă el, să împărtăşească această aventură cu el. I-ar fi plăcut vacile magice. Şi ar fi atât de încântată de noul lui corp! L-ar pune să meargă în sus şi în jos, să se întoarcă, să îşi atingă degetele de la picioare – până când s-ar convinge cu adevărat că s-a făcut bine. Apoi, i-ar zâmbi, ochii i s-ar încreţi şi ar arăta de parcă i-ar veni să plângă – doar o lacrimă sau două – pentru că ar fi atât de fericită pentru el.

„Mă întreb unde este, se gândi el. Unde o dusese Cântăreţul? Şi ce fac toţi acum? Pariez că se distrează nemaipomenit.“

Cu acel gând, se scufundă într-un somn adânc, plin de vise. Cântăreţul cânta la fluier o melodie veselă, iar Marianna îl urma, purtând la gât

colierul de fructe. Jakob venea în urma ei, dansând ca un bufon într-o zi de sărbătoare. Au dansat până în vârful dealului Hamelin, au prins norii şi au alergat pe cer, apoi au coborât pe pământ alunecând pe un curcubeu strălucitor. Căzeau, căzeau pe frunze, în somn, până dimineaţa.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Jakob se trezi într-o nouă zi uscată şi caldă. Luă micul dejun format dintr-o chiflă şi o bucată de pâine pe care le păstrase din seara trecută, apoi se spălă pe faţă într-un pârâu din apropiere şi plecă mai departe.

Dar această zi nu părea la fel de frumoasă ca precedenta şi nici lumea la fel de minunată. Da, soarele era pe cer, strălucind ca o clătită fericită pe tigaia mare şi albastră a cerului. Şi da, erau lucruri extraordinare de văzut, cum ar fi copaci de căpşune şi oi cu aripi, şi ciuperci care se mişcau şi mergeau în şir, una în spatele celeilalte, ca nişte capre de stâncă.

Dar Jakob nu avea pe nimeni cu care să împartă aceste minuni. Era singur. Şi asta era o glumă crudă, pentru că acum, cu noile lui picioare, nu mai era niciun motiv să fie lăsat pe dinafară.

— Aduceţi-mi un grup de băieţi, spuse el, şi voi alerga cu cei mai rapizi dintre ei! Duceţi-mă la râu şi vă voi arăta cum înot, mai iute decât un somon. Aduceţi şi fetele! Lăsaţi-le să mă privească. Nu vor mai râde de mine acum.

Unde *erau* ei, Marianna şi ceilalţi? Unde îi dusese Cântăreţul? Jakob se gândi la asta, kilometru după kilometru. Oare îi putea găsi? Poate că da, poate că nu. Cu siguranţă, nu avea nimic de pierdut dacă încerca.

În Hamelin, era un bătrân care în majoritatea zilelor stătea în faţa abaţiei. Lui Jakob îi plăcea să stea cu el pentru că spunea poveşti minunate. Basme despre cavaleri îndrăzneţi şi balauri înfricoşători. Domnițe seducătoare şi vrăjitoare

hidoase. Acum, că se gândea, Jakob îşi aminti ceva important. Cavalerii călătoreau prin tot ţinutul, dar aveau întotdeauna o misiune – un scop, o provocare – ceva ce trebuiau să facă. Nu rătăceau fără ţintă. Întotdeauna ştiau încotro merg. Şi, dacă apărea vreo aventură pe drum – o domniţă care trebuia salvată dintr-un turn sau un cavaler diabolic care trebuia provocat la duel – se implicau cu plăcere. Făceau ce trebuia făcut, apoi se întorceau la misiunile lor.

De asta avea el nevoie. O misiune. Şi avea una, nu? „Sir Jakob şi Misiunea Copiilor Pierduţi“ – asta era! Avea şi propriul echipament magic – pentru că un cavaler avea întotdeauna ceva magic, fie că era o sabie care nu se rupe niciodată, o poţiune care îl ajută să respire sub apă sau cizme care merg prin foc. Jakob îşi avea sceptrul cu globul său minunat. Acesta era special, deşi Jakob nu ştia exact ce putea face. Nu făcuse nimic magic încă, doar că strălucise în întuneric.

Sir Jakob cu Picioarele Noi… Acesta era el. Dar avea nevoie de o sabie.

Ieşi de pe cărare, scotoci pe sub cel mai apropiat copac şi ridică o creangă căzută pe jos. Nu! Era prea noduroasă. Găsi o bucată mai dreaptă şi rupse lemnul în exces. Perfect! Îşi îndesă noua sabie de lemn sub curea. Acum, aventura putea începe!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Jakob se îndreptă spre sud, mai adânc în inima ţinutului. Acum, avea o misiune, era mai atent la sunetele din jurul lui. Asculta orice urmă de muzică din aer. Şi o găsi: în susurul unui izvor şi ciripitul răguşit al unui sturz; în zgomotul ritmic al unui topor cu care un tăietor de lemne dobora copaci; în strigătul unei corle; în zumzetul intens al bondarilor; în clinchetul magic al clopoţeilor de pe marginea cărării. Dar nu auzi niciun fluier sau zgomot de paşi.

Soarele se ridica tot mai sus şi ziua începea să se înfierbânte. Jakob mergea între două câmpuri deschise şi gardurile vii joase nu ofereau nicio umbră. Avea nevoie de ceva de băut, de o masă, de odihnă, dar nu întrezărea nicio speranţă de a le obţine. Doar dacă tăia câmpurile şi se îndrepta spre pădure.

Pădurea. Era întinsă, întunecoasă, ameninţătoare – şi nu era în drumul lui. Ar fi însemnat să iasă de pe cărare. Sau nu? Deodată, ca prin farmec, ajunse la o răscruce. O cărare ducea înainte, în direcţia în care mersese până atunci. Cealaltă cotea la stânga, spre pădure.

Jakob nu a trebuit să se gândească de două ori. Făcu la stânga şi porni la vale pe noua cărare. Îşi dădu repede seama că luase decizia corectă. Gardurile vii deveneau tot mai înalte, aşa că aleea era umbroasă. Trecu pe lângă un iaz şi putu să bea apă. Pământul era moale şi elastic sub picioarele lui.

Apoi, le auzi.

Râsete. Chicoteli ascuţite de fetițe undeva mai în față. Jakob se opri şi ascultă cu atenţie. Păreau aproape. Se auzeau şi voci. Nu-şi dădea seama ce spuneau, dar nu păreau să fie spiriduşi.

Jakob grăbi pasul. Când ajunse la o piatră mare şi plată, se căţără pe ea şi privi împrejur. Se uită să vadă dacă nu putea intra în pădure mai repede. Nu putea. Trebuia să aştepte până la capătul cărării, dar nu mai era mult.

Jakob începu să alerge, călcând apăsat pe pământul moale.

— Dă, Doamne, să fie acolo, gâfâi el. Să nu le mai pierd de data asta.

Amintirile îi inundau mintea. Coasta dealului. Uşa care se închidea. Faţa Mariannei, albă precum ceara. Alergă mai tare, mai repede decât alergase vreodată. Oare auzea muzică de fluier? Da. Blândă şi insistentă. Dulce şi seducătoare.

Ţâşni de pe alee ca un dop dintr-o sticlă şi se opri, respirând greu. Privi împrejur. Ascultă din nou. Pădurea se întindea în faţa lui. Liniştită. Nemişcată. Tăcută. Tuneluri de copaci. Dungi de lumină şi de umbră.

Jakob simţi panica bubuind în interiorul lui ca o hoardă de drăcuşori furioşi. Fetele plecaseră. Fusese aproape, *atât de* aproape, şi totuşi le pierduse.

— Prostule, prostule, *prostule!* urlă el. Ar fi trebuit să o tai prin gardul viu.

— *Ja-kob! Hei, Ja-kob!*

O voce uşoară ca puful de păpădie plutea printre copaci.

Marianna?

— *Ja-kob! Hei, Ja-kob!*

MARIANNA? Jakob privi printre copaci. Auzea din nou vocile. Şi de fete, şi de băieţi.

— Marianna! Tu eşti? Eşti acolo? Vino aici!

Nimic.

Jakob se aventură spre liziera pădurii. Era peste măsură de încântat că îi găsise pe Marianna şi pe

ceilalţi, şi totuşi… ceva părea în neregulă. De ce nu ieşea Marianna? Nu îi stătea în fire să îl tachineze.

— Marianna? Vino aici! Te rog! Vreau să te văd.

Linişte. Jakob auzi cum îi bate inima, o dată, de două ori, apoi…

— Vino, Jakob! Intră în joc.

O voce de băiat. Părea să fie Johann, băiatul măcelarului.

— Nu ai de ce să te temi. Din nou, vocea fetei. Promit! Jakob se hotărî… inspiră adânc… zâmbi curajos… şi intră în Pădurea Şoptitoare.

În spatele lui, într-o zbatere de pene aurii ca focul, un şoim se ridică maiestuos spre cer, dădu trei rotocoale şi – *ffffuuuu!* – dispăru. Peste câmpuri, peste pajişti, peste crânguri, înapoi pe dealul Hamelin.

Partea a cincea

CAPITOLUL PATRUZECI

Finn era întins pe canapea, îngrijindu-şi rana. În ciuda arşiţei înfiorătoare de afară, la el în casă era răcoare şi umbră, şi era recunoscător pentru asta. Avea deja febră şi nu avea nevoie de soare să înrăutăţească lucrurile.

Podeaua era acoperită cu bandaje pline de sânge şi de apă vărsată. Un miros slab plutea în aer: nu neplăcut, dar îndeajuns încât să atragă muştele. Finn trebuia să panseze rana cât de repede putea.

Lucra cu mâini pricepute, desfăşurându-şi gândurile în acelaşi timp cu bandajele proaspete.

— Nu-mi vine să cred că trec iar prin asta, îşi spuse în sine. Şobolanii erau acolo. Copilul era acolo, ştiu că era. Am fost atât de aproape de a fi vindecat! Tot nu-mi dau seama de ce au mers toate atât de prost. Am făcut exact ceea ce mi-a spus cerbul să fac. Blestemul ar fi trebuit să dispară, dar în schimb…

Îşi legă bandajul şi se lăsă pe spate pe canapea. Închise ochii, să fugă de durere şi disperare. Copiii din Hamelin fuseseră ultima lui speranţă. Secole întregi de durere şi aşteptare nu duseseră la nimic. Acum, nu mai voia să continue. Era în formă şi sănătos. Putea să trăiască sute de ani. Dar voia să trăiască atât? Singur, fără soţie sau familie, sau prieteni? Nu vedea decât singurătate, secole de singurătate în viitorul lui.

Vuuuuum! Flyte zbură în cameră ca aruncat din praştie.

— L-am văzut! strigă şoimul. Copilul special.

— Nu prea cred, spuse Finn obosit. Am luat toţi copiii, Flyte, şi toţi au atins piatra. Cel Ales nu era

acolo.

— Acum este.

— Poftim?

— L-am văzut. Un băiat. E un copil din Hamelin – mi-l amintesc. Deşi e schimbat. Era olog înainte. Acum nu mai e.

Finn îl privi cu gura căscată.

— Trebuie să fie el, rosti într-un final. Puterile îl întăresc, acum că e în Valea Spiriduşilor. Dar cum a intrat aici?

— Mai contează? întrebă Flyte. E aici. Asta e tot ce trebuie să ştii.

— Şi spui că e la Dala de Piatră?

— Nu. Asta ar fi uşor. E în cel mai rău loc posibil.

— *Pădurea?*

Şoimul dădu din cap.

Finn îşi luă capul în mâini şi închise ochii. Simţea cum i se face frig, în ciuda febrei puternice.

— De ce? şopti el. De ce trebuie să fie acolo? Oare nu am suferit destul?

— Du-te după el, spuse Flyte.

— Nu, zise Finn. Nu pot. Nu în pădure.

— Trebuie.

— Nu pot! strigă Finn înnebunit. Uită-te la mine, Flyte! Numai gândul de a intra acolo m-a redus la *asta.*

Întinse mâinile care îi tremurau.

— Trebuie să îţi stăpâneşti frica, spuse Flyte. Ai totul de câştigat şi nimic de pierdut – cu excepţia vieţii tale. Şi am impresia că nu prea îţi pasă de ea zilele astea.

Finn scutură din cap. Nu era convins.

— Gândeşte-te! îl îndemnă Flyte. Băiatul e singur în pădure. Trebuie să îl găseşti înainte să îl găsească altceva.

Finn se holbă la Flyte: o privire moartă, ca de peşte.

— Dacă băiatul acela moare, zise Flyte, vei fi blestemat pentru eternitate. Asta e ceea ce vrei?

Finn continuă să se holbeze. Timpul păru să rămână în loc. Nu simţea decât cum îi pulsează rana.

— Ei bine? întrebă Flyte? Asta vrei?

Finn scutură din cap. Se ridică în picioare cu greutate şi îşi trecu degetele prin păr. Sângele i se scursese din obraji. Îi era cald, frig şi se simţea ameţit în acelaşi timp. Dar ceva trebuia făcut.

— Ai dreptate, spuse el. Trebuie să îl găsesc.

— Deci, rosti şoimul, ce vrei să fac eu?

— Chiar acum? zise Finn. Găseşte-l pe Aspen. Cu cât mai repede ajungem acolo, cu atât mai repede se termină totul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

Jakob intră mai adânc în pădure. Râsetele şi vocile dispăruseră. În locul lor, printre copaci, pluteau şoapte, fâlfâind ca moliile. Nu putea auzi ce spuneau, dar bănuia că vorbesc despre el. Adânc în inima lui, ştia că făcuse o greşeală îngrozitoare. Nu ar fi trebuit să intre în pădure. Acum, nu mai putea găsi ieşirea nici dacă voia. Îndată ce intrase, copacii se închiseseră în spatele lui.

— Nu uita cine eşti, îşi spuse el. Eşti Sir Jakob cu Picioare Noi. Nu ţi-e teamă de balauri sau de troli, sau de… chestii şoptitoare. Poţi să faci faţă oricărui pericol. Să lupţi contra oricărui duşman.

Şi tot aşa. După cinci minute, se convinsese că într-adevăr poate face faţă oricărei provocări – ceea ce era bine, pentru că tocmai era pe punctul de a întâlni una.

Jakob abia o observă la început. Era acoperită de o reţea de rugi. Dar ceva din forma ei îi trezi curiozitatea. Trase de crenguţele încurcate şi acolo, ascunsă dedesubt, era o fântână. Era plină până la margine cu apă neagră şi nemişcată.

Lui Jakob îi era cald şi sete. Îşi duse buzele către apă şi începu să bea. Şi, când făcu asta, apăru un cap de pe fundul fântânii, ridicându-se fără zgomot prin apă până când apăru la suprafaţă ca un măr dintr-o găleată.

Jakob căzu pe spate îngrozit şi privi capul. Era doar un cap, nimic mai mult, cu o faţă care nu era nici tânără, nici bătrână, nici de femeie, nici de bărbat – pur şi simplu, câte un pic din toate. O masă de păr încurcat plutea în jurul lui, vâscoasă ca mătasea broaştei. Buzele erau lungi şi subţiri, ca

doi melci care se sărută. Ochii, atunci când se deschiseră, erau gri ca pietrele de mormânt.

Buzele se deschiseră încet şi capul vorbi.

— Eu sunt Fântâna Dorinţelor, spuse, şi oricui mă găseşte şi bea din apa mea îi ofer trei dorinţe. Alege cu grijă înainte să vorbeşti. Alege cu înţelepciune acum.

Jakob rămase fără cuvinte pentru un moment. Apoi, începu să rânjească.

— Păi, ce noroc pot să am! spuse el într-un final. Mulţumesc pentru ofertă şi pentru sfat. Mă *voi gândi* cu atenţie – dacă am voie, câteva minute.

— Poţi să te gândeşti cât vrei, spuse capul. Nu mă grăbesc nicăieri.

Ochii se închiseră. Fantoma unui zâmbet îi trecu peste buzele reci.

Jakob se gândi cu atenţie. Ştia ce îşi doreşte, dar trebuia să fie sigur că o spune cum trebuie. Nu voia să fie precum bărbatul din povestea Mariannei care îşi dorise un cârnat şi îl căpătase pe vârful nasului.

— Îmi doresc… s-o văd pe sora mea, Marianna, spuse el într-un final.

Ochii gri se deschiseră şi capul încuviinţă.

— Priveşte, spuse el. Şi, cu aceste cuvinte, începu să se scufunde la loc în apa fântânii. Apoi apa se învolbură, ca un cer care face a furtună. Dar începu treptat să se însenineze şi Jakob văzu cum se formează o imagine. Era o cărare mărginită de copaci, cu un şanţ pe o parte… şi apoi un bărbat intră în cadru.

Jakob clipi surprins.

— Arată ca tata. Se uită mai îndeaproape. *Chiar e* tata! Dar unde e Marianna?

În cadru intră o vulpe, păşind pe drum alături de bărbat. Şi, în timp ce Jakob privea, vulpea se opri, se întoarse şi se uită drept la el. Faţa ei crescu tot mai mare şi mai mare până umplu fântâna. Apoi, apa se învolbură din nou. Viziunea dispăru şi capul reapăru la suprafaţă.

Jakob abia mai putea să vorbească.

— Aceea era Marianna? reuşi el să îngaime. Era ea? Vulpea?

Capul încuviinţă.

— A căzut sub o vrajă.

— E aici? întrebă Jakob. Cu tatăl meu?

— Atât de multe întrebări! se plânse capul.

— Trebuie să întreb, altfel nu-mi pot pune dorinţele, spuse Jakob. Mi-ai spus să aleg cu înţelepciune. Asta încerc să fac.

Linişte.

— *Te rog,* îl imploră Jakob.

Capul oftă: un sunet care păru să călătorească prin timp, adunând plictiseală de secole întregi.

— Da, da şi da, spuse capul. E aici în Valea Spiriduşilor cu tatăl tău.

Jakob se gândi un moment.

— Atunci, îmi doresc… ca Marianna să fie aici cu mine.

— Uşor de făcut, spuse capul.

Îşi ţuguie buzele şi începu să fluiere.

La început, Jakob abia auzi sunetul: era incredibil de ascuţit, precum ţipătul unui liliac. Dar păru să funcţioneze. În câteva secunde, auzi un tropot de labe pe pământul din pădure şi un cap cu o blană roşcată apăru printre hăţişuri.

— Mari? rosti el. Tu eşti?

Vulpea îşi lăsă capul pe o parte şi veni mai aproape. Jakob privi în ochii ei, dar nu putu vedea niciun semn că ar fi sora lui. Apoi, auzi alt tropot şi apăru o a doua vulpe, apoi o a treia şi o a patra. Toate arătau la fel. Jakob începu să se neliniştească. Nu putea alege. Şi tocmai era pe punctul de a spune: „Îmi doresc să ştiu care dintre ele e Mari“, când se opri exact la timp.

— Nu! îşi spuse el. Mai ai doar o singură dorinţă! N-o irosi. O să ai nevoie de ea ca s-o schimbi la loc.

Apărură tot mai multe vulpi. Erau cu zecile: roşii ca merele, roşii precum cireşele, roşii ca

fructele de ilice de Crăciun. Dar tot nu-şi putea da seama care era Marianna. Nu putea s-o aleagă pe cea mai prietenoasă – toate săreau pe el, încercând să îl lingă pe faţă. Una îi sugea degetele. Două se frecau de piciorul lui. Cinci lătrau.

— Of, nu ştiu ce să fac! strigă Jakob. Vreau s-o ajut pe sora mea, dar nu ştiu dacă e aici. Ar putea fi la kilometri distanţă şi, dacă îmi doresc să fie din nou fată, s-ar putea transforma, dar s-ar putea să nu mă găsească niciodată. E o zăpăceală totală.

— Aşa e viaţa, spuse capul.

Jakob căzu în genunchi în faţa fântânii şi privi drept în ochii palizi.

— Te rog, spuse. Te rog, ajută-mă!

Ochii se îngustară.

— Piaptănă-mă!

— Poftim?

— Piaptănă-mă, spuse capul. Piaptănă-mi părul. Fă-mă drăguţ.

Pe colacul fântânii apăru un pieptene auriu, sclipind pe piatra întunecată.

Jakob îşi ridică mânecile şi scoase capul din fântână. Era surprinzător de greu şi pielea era uleioasă la atingere. Jakob se aşează jos, puse capul în poală, luă pieptenele şi începu să descurce părul încâlcit.

Capul torcea de plăcere ca o pisică domestică.

— Aşteaptă până dimineaţă, zise el în timp ce torcea. Sora ta va fi aici până atunci.

— Poate fi vindecată? spuse Jakob. Poate fi ruptă vraja?

— Da, spuse capul, dar mai întâi trebuie s-o alegi dintre celelalte vulpi. Dacă alegi corect, poţi să îţi pui dorinţa.

Jakob simţi cum i se face inima cât un purice.

— O voi alege, îşi spuse el. *Trebuie.* Nu poate să rămână vulpe pentru tot restul vieţii. Trebuie s-o salvez.

Totuşi, cum avea s-o găsească pe Marianna când avea zeci de vulpi dintre care să aleagă, nu-şi putea

da seama.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Marianna mergea pe cărare alături de tatăl ei când auzi chemarea. Se opri şi se aşeză.

— Ce s-a întâmplat? spuse Moller.

— Nu ştiu, spuse Marianna. Mă simt ciudat. Îşi lăsă capul pe o parte şi ascultă cu atenţie. Aud ceva – un fluierat. Mă cheamă. Trebuie să mă duc.

— Nu poţi, zise Moller. Ar putea fi prinzătorul de şobolani.

— Nu, nu spune asta! E destul de rău că trebuie să mă duc.

Moller îşi puse palmele peste urechile ei.

— Nu asculta!

— Nu mă pot abţine, rosti Marianna, trăgându-se de lângă el. E în capul meu. În inima mea. Simt cum mă trage. Trebuie să mă duc.

Moller îşi cuprinse fiica cu braţele şi rămase surprins când văzu că tremura.

— Putem lupta împreună contra acestei chemări. Încearcă, Mari, încearcă!

— *Încerc*, se răsti Marianna, continuând să tremure. Dar e prea puternică.

Moller îşi întări strânsoarea.

— Nu-ţi dau drumul, Mari. Prinzătorul de şobolani poate fluiera până la asfinţit şi tot nu te va prinde.

— O, da, asta va face, dacă asta vrea. Nu-l poţi opri. De ce crezi că mă poţi salva acum, tată? Nu m-ai salvat data trecută.

— Nu-i corect, Mari.

— Nu e? Se răsuci în braţele lui şi îl privi cu ranchiună în ochi. Unde *erai* data trecută, oricum?

Beat pe vreo alee? Erai singurul care nu era acolo. *Singurul.* Nici măcar n-ai încercat să mă salvezi.

— Încerc acum, spuse Moller, înroşindu-se la faţă de tulburare şi efort. Sunt aici, nu?

— Ai venit după Jakob! spuse Marianna. Nu ai venit pentru mine! Ai spus-o chiar tu.

— Nu puteam veni după tine pentru că nu-l puteam lăsa pe Jakob, zise Moller. Eram împărţit, Mari. Împărţit în două. Trebuia să decid cine avea mai mare nevoie de mine. Şi acela era Jakob. Tu eşti puternică, Mari! Atât de puternică încât mă sperie uneori. Tu faci mereu tot ce trebuie. Nu te pot opri.

Avea lacrimi în ochi. Mari le văzu, deşi nu-şi putea da seama dacă erau lacrimi de furie sau de disperare, sau de dragoste. Nu mai putea gândi corect. Fiecare fibră din fiinţa ei o îndemna să fugă. Da, era puternică, dar nu putea lupta contra chemării. Nu putea lupta contra Cântăreţului. Nu de una singură. Simţi cum alunecă din strânsoarea tatălui ei. Începu să se panicheze. Nu voia să se ducă. *Nu voia să se ducă.* De data asta, Cântăreţul putea să o distrugă cu totul. Tatăl ei era singurul care stătea între ei.

— Tată! strigă ea. Nu-mi da drumul! Ţine-mă!

— Încerc, spuse Moller, disperat de acum, dar se întâmplă ceva. Un fel de magie. Nu cred că te mai pot ţine mult.

Avu dreptate. Marianna alunecă brusc din strânsoare. Păru să fie smulsă efectiv de lângă el. Picioarele începură să se mişte, purtând-o pe cărare într-o alergare rapidă. Prea repede ca Moller să ţină pasul. Cu mare efort, reuşi să îşi întoarcă doar capul şi să strige peste umăr:

— Tată! Găseşte-mă!

— Te voi găsi, Mari! Te voi găsi!

Moller flutură braţele nebuneşte, holbându-se după ea, cu gura deschisă, nenorocit, distrus.

Speră că îl auzise. Alerga atât de repede, că aproape îi ieşise din raza vizuală. O pată roşiatică

pe fundalul unei cărări verzi.

Moller căzu în genunchi şi îşi luă capul în mâini. Îşi simţea inima uscată şi boţită ca o cârpă mototolită. Se simţea bătrân, inutil şi obosit din cauza efortului. Ce Dumnezeu o posedase? Se luptase ca un demon. Nu o putuse ţine.

— Te-am dezamăgit din nou, Mari, spuse el. Dumnezeu ştie că am încercat, dar te-am dezamăgit din nou. Scutură din cap. Asta nu se mai poate întâmpla. I-am promis mamei voastre că o să am grijă de voi. Că o să lupt pentru voi, că o să vă protejez. *Of!* Ce treabă groaznică am făcut până acum! Îşi ridică apoi capul şi şterse o lacrimă cu dosul palmei. Privi în josul cărării goale. Dar nu s-a terminat încă, nu? Poate că va veni şi vremea mea.

Moller se ridică obosit în picioare şi porni la drum. Şi, la scurtă vreme, moralul începu să i se ridice. În curând, păşea pe cărare cu umerii drepţi, cu braţele mişcându-se ritmic, cu capul sus. Reuşi chiar să zâmbească.

— Vin, Mari, spuse el. Nu-ţi face griji! Vin. Şi să-l ferească Dumnezeu pe prinzătorul ăla de şobolani când ajung acolo!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Finn privi cum se apropie Pădurea Şoptitoare. Nu voia să intre acolo. Voia să alerge în direcţia opusă, dar nu el era cel care alerga. Aspen galopa sub el, cu coada plutindu-i în spate ca o eşarfă de mătase. El, cel puţin, se bucura de călătorie.

Era tot mai aproape. Mai aproape. Finn îşi imagina copacii începând să şoptească: „Vine! Vine!“ Zvonul va ajunge la urechile din pădure. Creaturile care trăiau în inima ei neagră, mai bătrâne decât însuşi timpul, vor veni cu siguranţă după el. Să intri o dată în pădure era o prostie. Să intri a doua oară era nebunie.

— Nu pot s-o fac, murmură el. Nu pot intra acolo.

Aspen fornăi, îşi adună puterile şi sări peste un gard viu înalt. Apoi, se întoarse brusc şi începu să alerge pe o cărare acoperită de verdeaţă.

Finn avu brusc sentimentul că mai fusese pe aici.

— Acesta e, spuse el. Acesta este drumul pe care am venit data trecută.

Amintirile îl inundară. Putea auzi câinii şi cornul de vânătoare. Putea simţi nerăbdarea şi dorinţa vânătorii. Aproape putea crede că cerbul era acolo din nou, bocănind pe cărarea spre pădure, conducându-l spre destinul lui.

Apoi, Aspen încetini la trap şi se aflau acolo, la liziera pădurii, unde începuse totul. Finn aproape că putea auzi vocea lui Perlal avertizându-l să nu meargă mai departe. Vai, cum îşi dorea să fi ascultat sfatul prietenului său în ziua aceea!

Finn descălecă şi se hotărî să mai stea puţin. Privi în pădure şi crezu că se vede pe el însuşi, cu mulţi ani mai tânăr, călărind printre copaci.

— Cât de uşor se schimbă vieţile, murmură el. O decizie de moment şi totul se transformă pentru totdeauna. Şi dacă l-aş fi ascultat pe Perlal? Unde aş fi acum? Aş fi călărit înapoi cu ceilalţi şi m-aş fi ospătat acasă la Fennon. Surorile lui ne-ar fi primit cu drag. *Of!* Poate m-aş fi însurat cu una dintre ele. Armesia, cu ochii de chihlimbar…

Tăcu şi se afundă într-un vârtej de „dacă“ şi de „poate“, cufundându-se tot mai mult şi mai mult într-o viziune chinuitoare a ceea ce ar fi fost. Numai dacă, numai dacă…

Durerea din picior l-a trezit la realitate. Nimic nu se schimbase. Aspen tot mai păştea iarba de lângă el. Flyte era cocoţat pe un stâlp, uitându-se după şoareci de câmp. Pădurea se întindea tăcută şi răcoroasă în arşiţa zilei.

Finn se ridică în picioare şi şchiopătă înspre pădure. Cât de paşnică părea! Cât de ispititoare! Astăzi era luxuriantă de vegetaţie şi animată de ciripiturile păsărilor nevăzute. Liziera era pătată cu anemone de pădure albe ca zăpada. Acesta era un loc care îi tachina pe călători cu frumuseţea lui. Îi ademenea înăuntru. Le promitea că sunt bine-veniţi.

Cât de neadevărat era! Nimeni nu era bine-venit în Pădurea Şoptitoare. Nimeni nu era la adăpost de înşelătoriile şi răutăţile ei.

Finn se opri exact la marginea pădurii. Nu putea merge mai departe. Deodată, se simţi slăbit şi agitat, de parcă întreg trupul îi era alcătuit din fluturi. Plămânii trebuiau să lucreze mai mult şi mai mult pentru a putea respira.

Se împletici până la cel mai apropiat copac şi îl cuprinse cu braţele. Se agăţă strâns de el, de parcă pământul era pe punctul de a-i dispărea de sub tălpi şi el ar fi alunecat în neant.

— Cum pot să intru acolo în halul ăsta? gâfâi el. Cum pot să găsesc băiatul când nici măcar nu pot sta în picioare?

Se desprinse de copac, se poticni spre câmpie şi se prăbuşi grămadă pe iarbă.

Flyte se duse spre el.

— Nu pot s-o fac, spuse Finn disperat. Nu pot să îmi înving frica. Când am ajuns la copaci, picioarele mi-au cedat. E a doua oară, Flyte! Corpul meu o ştie şi nu mă va lăsa să intru.

— Ai două corpuri, zise Flyte.

Finn se uită la șoim.

— Crezi că Fiara ar putea s-o facă?

— Poate, poate că nu, spuse Flyte. Când Fiara îţi preia corpul, îţi preia şi mintea, nu?

Finn dădu din cap.

— Mai mult sau mai puţin.

— Atunci îţi vei pierde teama. Fiara nu simte teamă. Nu are amintiri despre pădure; nu a fost niciodată aici. Este condusă doar de instinct – instinctul de a vâna. Aşa că, spune-i să vâneze băiatul. Acesta să fie ultimul tău gând în timpul transformării. *Găseşte băiatul.*

Finn cugetă la această idee.

— Cred că ar funcţiona, spuse el intr-un final. Flyte, îţi dai seama ce-ar putea însemna asta? Aş putea fi vindecat până dimineaţă.

— Poate, spuse şoimul. Dar mai întâi trebuie să supravieţuieşti până dimineaţă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Jakob se trezi cu o limbă mare şi roz care îl lingea pe faţă.

— Mari?

Se strădui să se ridice în fund. Vulpea începu să îi lingă braţul, dar Jakob ştia că nu era sora lui. Nu ştia *cum* de ştia; pur şi simplu, ştia. Îşi frecă faţa cu mâinile, căscă şi se ridică în picioare. Şi atunci îl lovi dificultatea covârşitoare a alegerii lui. Pădurea era plină de vulpi. Sute de vulpi. Mii de vulpi. Toate vulpile din Valea Spiriduşilor erau acolo: ghemuite în grămăjoare roşiatice, întinse pe jos sub razele calde ale soarelui, bătându-se în joacă precum puii, curăţându-şi urechile una alteia, lătrând la veveriţe. Cum o va găsi oare pe Marianna?

Speranţa se ofili în el ca un melc în lumina soarelui. Îşi croi drum prin hăţişul blănos şi îngenunche în faţa fântânii. Se spălă pe faţă. Bău o gură de apă rece, liniştitoare. Când făcu asta, capul se ridică din adâncurile întunecoase şi îl salută.

— Deci, întrebă el, eşti gata să alegi?

— Da, spuse Jakob. Cred că sunt. Dar nu ştiu cum sau *de ce,* dacă tot vine vorba. De ce trebuie să aleg? De ce nu pot să rostesc pur şi simplu ultima dorinţă?

— Pentru că există nişte reguli în această pădure, zise capul. Reguli care trebuie respectate. Ai încălcat deja una când ai intrat aici.

— E prima oară când aud aşa ceva! protestă Jakob. De unde să ştiu eu asta? Sunt străin de aceste locuri. Nu am vorbit cu nimeni decât cu

tine. Şi am fost ademenit în pădure de voci. Altfel, n-aş fi intrat.

Capul tăcu. Nu voia să intre intr-o discuţie în contradictoriu.

— Unele dorinţe sunt îndeplinite uşor, spuse el într-un final. Viziuni, chemarea oamenilor… acestea nu schimbă consistenţa pădurii. Dar alte dorinţe nu sunt aşa de simple. Unele dorinţe aduc o schimbare. Dorinţa ta e una dintre acelea. Vrei să schimbi o vulpe într-o fată. Asemenea dorinţe trebuie câştigate. Dar, ai grijă, nu ai decât o singură şansă.

— O *singură* şansă! Nu mi-ai spus asta ieri, nu-i aşa?

— Ţi-o spun acum, aşa că ascultă. O singură şansă. Dacă alegi greşit, nu te mai pot ajuta. Sora ta va rămâne vulpe pe vecie.

Jakob se întoarse şi privi înspre vulpi. Toate arătau la fel – cum ar fi putut să îşi dea seama? Una era un pic mai mare decât celelalte. Alta avea o nuanţă mai închisă a blănii. Alta avea o ureche sfâşiată. Alta avea un ochi scos. Dar acestea erau diferenţe minore. Şi erau atât de multe vulpi, încât nici nu le vedea pe cele din spatele mulţimii.

Începu să meargă printre ele. Toate tăceau acum. Îl priveau cu răbdare. Aşteptau ca el să aleagă pentru a se putea întoarce la vizuinile lor. Jakob le cercetă feţele. Nimic. Apoi, îşi aminti de ceva.

— Sceptrul meu! Unde e? Poate că globul va străluci când o voi găsi pe Mari.

Era pe jos, lângă fântână. Vulpile se dădură umile la o parte, ca să ajungă la el. Începu din nou căutarea. Dar globul nu strălucea.

Merse mai departe, cercetând fiecare faţă. Cu imaginea Mariannei în minte, sperând că o să îl ajute. Dar nu-l ajuta.

Sau da? Pentru că, exact când renunţa la ultima speranţă de a o găsi, remarcă o vulpe care i se păru diferită. Nu era atât felul în care *arăta,* cât felul în care *se uita* la el. Nu putea veni mai în faţă – era

înghesuită în mulţime –, dar privirea ei sugera că vrea s-o facă. Era concentrată asupra lui. Intensă. Rugătoare.

Şi apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru. Jakob îşi părăsi corpul. Carnea rămase tot acolo, cu sceptrul în mână, înconjurat de vulpi, dar Jakob nu era mai mult decât o răsuflare. Simţi cum îşi părăseşte corpul prin propriul nas – hhhaaa –, uşor ca un oftat. Apoi prinse viteză, zbură prin aer către faţa vulpii şi – hmmm – vulpea îl inhală. Într-un final, călători în sus pe nasul lung şi se trezi privind lumea prin ochii vulpii. Totul era luminos. Mai intens. Putea vedea mulţimea de vulpi la acelaşi nivel. Le putea auzi respiraţia. Le putea adulmeca mirosul.

Dar, mai mult decât atât, le putea simţi emoţiile şi le putea înţelege. În acel moment, ştia exact cum e să fii o vulpe, stând acolo în pădure, aşteptând să se întâmple ceva. El *era* acea vulpe. Ştia exact ce gândea. Şi gândea acelaşi lucru, la nesfârşit: *Eu sunt, Jakob! Eu sunt!*

Jakob părăsi corpul Mariannei, zburând odată cu următoarea ei respiraţie. Pluti înapoi prin aer şi înapoi în corpul lui. Simţi cum degetele i se încolăcesc pe sceptru şi – bum! – globul explodă la viaţă, arzând cu o strălucire auriu-portocalie.

Îşi croi drum printre vulpi până ajunse la Marianna. Îşi aruncă braţul în jurul ei şi o ţinu strâns, ca şi cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Apoi, o conduse către fântână, printre cele două valuri roşii de vulpi care se dădură la o parte din calea lor.

Şi, odată ce ajunse acolo, căzu în genunchi, îşi puse o mână pe capul Mariannei şi declară:

— Aceasta este sora mea şi îmi doresc să fie fată din nou.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

Capul încuviinţă, apoi buzele subţiri vorbiră:

— Ai ales bine, tinere erou.

Printre copaci veni un buchet de raze strălucitoare de soare. Acesta lovi fântâna, poleind ochii gri şi din ei ţâşniră două raze orbitoare de lumină aurie care zburară ca nişte săgeţi spre Marianna.

Când o loviră, Marianna simţi cum începe să se schimbe. Nu era nicio durere, doar o senzaţie ciudată de ameţeală şi, când scutură din cap, simţi buclele mângâindu-i obrajii. Era din nou fată. Purta chiar aceeaşi rochie pe care o purtase în Hamelin.

— Mari! strigă Jakob.

Se aruncă la pieptul ei şi o îmbrăţişă din nou.

— Am încercat să te strig, spuse Marianna fără suflare. Tot timpul cât am fost vulpe, am fost în stare să vorbesc, dar atunci n-am mai putut. Nu ştiu de ce.

— Din cauza regulilor! râse Jakob. Trebuia să te câştig, Mari, şi aşa am făcut. Sir Jakob cu Picioarele Noi triumfează din nou!

Marianna îl îndepărtă puţin şi îl privi cu mirare.

— Da, chiar ai picioare noi! Nu-mi venea să cred când te-am văzut venind spre mine. Cum s-a întâmplat asta? Şi de unde ai luat sceptrul acela minunat?

— Îţi povestesc mai târziu, spuse Jakob. Cred că trebuie să ieşim din pădure. Nu avem voie să fim aici.

Jakob o ajută pe Marianna să se ridice în picioare. I se părea ciudat să stea din nou dreaptă,

dar ştia că trupul ei îşi va aminti şi se va adapta. Îşi netezi cutele rochiei în timp ce Jakob se întoarse la fântână.

— Mulţumesc, spuse el. Pentru tot.

Capul zâmbi.

— Mergi cu bine, tinere prieten. Fie ca drumul tău să fie lin şi…

Se opri şi se întoarse în apă de parcă ar fi simţit ceva.

— Ce este? întrebă Jakob încet.

— Vine ceva.

Era o nouă expresie în ochii palizi şi gri. Lui Jakob nu-i plăcu.

— Plecaţi, spuse capul insistent. Plecaţi acum! Şi fie ca norocul să vegheze asupra voastră!

Jakob se întoarse repede spre Marianna, o luă de mână şi porniră la drum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic.

— Îmi smulgi braţul din umăr! Nu poţi să îmi spui că nu s-a întâmplat nimic! A spus capul ceva? Jakob?

— S-ar putea să nu fie nimic, zise Jakob, dar capul crede că vine ceva.

— Vai, Doamne Sfinte, rosti Marianna.

Acum, era rândul lui Jakob să îi fie teamă. Obrajii lui Mari erau goliţi de culoare.

— Ce este, Mari?

— Nu ştiu sigur, răspunse ea, dar cred că e Cântăreţul.

Jakob încetini imediat.

— Păi, asta e bine. Credeam că vine vreun fel de monstru după noi.

— Chiar vine, spuse Marianna. Te rog, Jakob, trebuie să mergem! Nu am timp să îţi explic acum. Trebuie să ieşim din pădure.

— De ce?

— *Te rog,* Jakob! Vino!

Jakob nu mai spuse nimic, pur şi simplu o urmă de sora lui printre copaci. Dar Marianna nu ştia

drumul spre ieşirea din pădure şi nici el. Trecură ore întregi, ei se rătăciseră de-a binelea, iar cerul se întuneca.

Marianna se opri şi îşi aruncă mâinile în aer de disperare.

— Nu ştiu unde suntem şi se face noapte în curând.

— Pot să folosesc asta, spuse Jakob. Sceptrul lui începu să strălucească cu o lumină caldă de culoarea chihlimbarului. Se aşeză pe o piatră din apropiere. Hai să ne odihnim puţin, Mari. Am mers toată ziua.

— Nu avem timp, zise Marianna, dar se aşeză oricum. Imediat ce se puse jos, tot corpul ei păru să se prăbuşească. Umerii îi căzură şi capul i se plecă.

Jakob se gândi că nu mai văzuse niciodată pe cineva arătând atât de dărâmat.

— E în regulă, Mari, spuse el. Am eu grijă de tine.

— Nu, rosti Marianna. Eu ar trebui să am grijă de tine şi nu cred că pot. Nici măcar nu găsesc ieşirea din pădure. Închise ochii şi deodată şi-l imagină pe tatăl ei pe cărare. Îşi aminti privirea de pe faţa lui când îşi dăduse seama că nu o putea ţine. Un amestec groaznic de disperare, furie şi teamă. Şi înţelese că el nu era inutil. Făcea tot ce putea. Nu era vina lui că tot ce putea nu era suficient de bun. Chiar acum, tot ce putea ea nu era îndeajuns – şi Jakob ar fi putut muri din cauza asta.

— Trebuie să fie ceva ce putem face, spuse Jakob.

Marianna scutură din cap.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Lasă-mă să încerc. Jakob închise ochii şi se concentră puternic, dar nu se întâmplă nimic. Îmi pare rău, zise el. Am crezut că poate aş putea să ies din corp şi să zbor deasupra copacilor, dar nu pot.

Marianna se întoarse spre el.

— De ce Dumnezeu ai crede că poţi face aşa ceva?

Jakob dădu din umeri.

— Am mai făcut-o.

Marianna înţepeni. Nu voia să audă aşa ceva.

— Acolo, la fântână, continuă el. Am ieşit din corpul meu, am zburat prin aer şi am intrat pe nasul tău. Ţi-am citit gândurile. Aşa am ştiut că eşti tu.

— Ai mai făcut ceva… magic? întrebă Marianna în şoaptă, de parcă nu vroia să afle şi copacii.

— Nu. Cu excepţia sceptrului, desigur.

— Sceptrul? Vrei să spui că *tu* l-ai făcut acum să strălucească?

Jakob rânji.

— Cred că e locul acesta, Mari. Oricine poate face magie aici.

Marianna nu spuse nimic. Nu putea, avea un nod în gât. *Era adevărat.* Tot ce spusese tatăl ei era adevărat. Jakob chiar avea puteri magice. El *era* cel pe care îl căuta Cântăreţul.

Trebuia să îl ducă pe Jakob undeva în siguranţă. Trebuia să îl protejeze, chiar dacă asta însemna să îşi rişte propria viaţă. Dar acum, cel mai important lucru era să rămână calmă. Dacă începea să se panicheze, şi Jakob se va panica. Nu voia asta. Trebuiau să fie rapizi şi cu mintea limpede, ca să iasă din pădure în viaţă.

— Vino, spuse ea pe un ton lejer, ridicându-se. Să mergem mai departe.

Grăbiră pasul, dar n-a trecut mult timp şi Marianna văzu ceea ce o îngrozea cel mai tare: luna plină. O felie rotundă de argint care se întrezărea prin frunzişul copacilor. Inima îi îngheţă când o zări, dar nu spuse nimic, doar îl îndemnă pe fratele ei să meargă mai departe.

Oare nu se mai termina pădurea asta? Copacii păreau să se adune la un loc. Se îngrămădeau unii lângă alţii, ca puii când vine vulpea. Era atât de

liniște, încât fiecare pas răsuna pe pământul din pădure. Rămurelele plesneau, frunzele foşneau, pietrele zornăiau. Era imposibil să te mişti repede fără să faci zgomot.

Apoi, auziră un urlet. Un urlet care îţi face pielea ca de găină şi îţi îngheaţă sângele în vine, un urlet prevestitor de moarte. Zbură spre cer. Se izbi de lună. Căzu înapoi pe pământ ca grindina. Şi fiecare creatură din pădure – orice se ţâra sau alerga, sau zbura, sau înota – simţi puterea şi durerea din spatele lui.

— Sfântă Fecioară, salvează-ne! spuse Marianna. El e.

Urletul nici nu se terminase când începu altul, spărgând liniştea nopţii. Marianna se învârti pe loc, încercând cu disperare să localizeze sursa. Era în afara pădurii. Nu, era *în interiorul* pădurii. Deodată, îşi dori să fie din nou vulpe, cu ochi şi urechi care puteau să spună exact când vine Fiara. Şi un nas care să îi adulmece duhoarea în vânt.

Acum, nu avea nimic. Doar inteligenţa, speranţa şi dragostea pentru fratele ei.

— Fugi, Jakob! strigă ea. Fugi!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Marianna şi Jakob alergau să îşi salveze vieţile, călcând pe lăstari şi smulgând rugii. Nu se opriră să vadă încotro se îndreptau. Alergau orbeşte, sperând cu disperare că ceva îi va salva. Dar nimic nu o făcu.

Şi, în curând, Marianna simţi un miros familiar – duhoarea groaznică a Fiarei. Părul i se ridică pe ceafă. Îl căută pe Jakob. Era chiar în spatele ei.

— Treci în faţa mea, Jakob! strigă ea, dându-se la o parte. Unde te pot vedea.

Acesta o ascultă şi alergară mai departe. Dar, de-acum, Marianna auzea Fiara: alte picioare bubuind pe pământul din pădure. Iuţi şi grele, rupând crengile sub tălpi. Alerga ca un lup, pe toate cele patru picioare. O auzi gâfâind, sprintenă şi nerăbdătoare. Îi auzi pocnetul maxilarului. Îşi auzi propriul sânge bubuind în vene, curgându-i prin corp ca un râu inundat, purtând-o pe un val de teroare.

Îşi schimbau direcţia, ocoleau strecurându-se printre copaci, înăuntru – în afară – înăuntru – în afară, fugind ca nişte căprioare. Au ţâşnit într-o poiană şi Marianna văzu un copac profilat în lumina lunii: un stejar uriaş, cu un trunchi imens şi rotund. Şi, în acel moment, îşi aminti de vizuina vulpii ei – stejarul gol pe dinăuntru – şi se rugă ca acesta să fi suferit aceeaşi soartă.

— Acolo! strigă ea. În trunchiul copacului!

Jakob se strecură în crăpătură ca o omidă şi Marianna se strânse şi ea în spatele lui.

URAAAAAAA!

Exact la timp! Fiara se izbi de trunchi, zguduind întregul copac. Se ridică în picioare, apucă ambele părţi ale deschizăturii cu labele din faţă şi îşi băgă botul imens înăuntru.

Marianna îl împinse pe Jakob în spate, protejându-l cu corpul ei. Duhoarea era insuportabilă. Îi dădură lacrimile şi un val de greaţă i se ridică în gât. Îl înghiţi la loc.

Fiara clămpăni din fălci. Marianna văzu o străfulgerare de colţi şi un duş de salivă o lovi direct în faţă. Nu voia să vadă. Era de ajuns să audă. Fiara smulgea bucăţi de scoarţă din trunchi. Zgâria şi sfâşia, şi despica copacul, lărgind tot mai mult spărtura.

Deodată, se termină totul. Marianna deschise ochii exact când capul mare al animalului pătrunse prin deschizătură, cu fălcile larg deschise, cu nările fluturând, cu ochii ca două felinare fixaţi pe faţa ei. Fălcile sălbatice o apucară de rochie şi începură să tragă. Marianna simţi cum aluneca prin crăpătură, departe de Jakob, în fălcile Fiarei.

— NU! se jelui ea. NU-U-U-U!

Dar Fiara era prea puternică. O trăgea cu forţa a doisprezece câini. Nu se putea ţine. O târî afară din trunchi, o scutură ca pe un iepure, apoi o aruncă peste poiană. Căzu şi se lovi rău la cap – *zduf.* Se făcu întuneric şi nu mai ştiu nimic.

Jakob profită de ocazie. În vreme ce Fiara adulmeca trupul Mariannei, sări afară din copac şi începu să alerge. Voia s-o ajute pe Marianna, sigur că voia, dar ştia că nu poate. Ceva din interiorul lui îl îndemna să se salveze pe sine.

Dar Fiara era în spatele lui. Simţi pământul cutremurându-se în timp ce galopa după el, cu colţii ieşiţi în afară. Simţi bubuitura când aceasta sări spre el şi toate cele patru picioare îi părăsiră pământul. *Zbang!* Fiara îl lovi cu toată forţa în mijlocul spatelui, doborându-l şi lăsându-l fără suflare.

Apoi, îşi simţi propriile degete căutând mânerul sabiei lui – bucata ruptă de creangă pe care şi-o dăruise la începutul călătoriei. Şi, când degetele i se încolăciră în jurul ei, închise ochii şi îşi dori să aibă puterea de care avea nevoie. Puterea de a străpunge pielea de lup. Puterea de a ucide.

Imediat, Jakob simţi cum magia se strecoară în el. Cum îi curge prin inimă ca metalul topit. Cum îi aleargă prin braţe şi îi găseşte degetele. Cum îi intră în băţul noduros şi îl transformă. Mânerul deveni rotund, neted şi solid. Şi Jakob, simţindu-i greutatea, îşi adună toate puterile, se răsuci cu dificultate şi se rostogoli pe spate. Îşi ridică sabia şi o avântă spre şoldul Fiarei. O înfipse, apoi o trase.

Auuuu! Urletul fu atât de puternic, încât probabil se auzi până în oraşul Hamelin. Jakob îl simţi ca pe o lovitură în corp. Fiara se împletici îndărăt, apucându-şi rana – deşi mai mult de şoc decât de durere. Nu fusese o lovitură ucigătoare.

Jakob se chinui să se ridice şi începu să alerge dincolo de poiană, înapoi în pădure. Dar Fiara era din nou în spatele lui, mai sălbatică ca niciodată. *Fffuuu!* Fiara zbură prin aer şi îl doborî pentru a doua oară, apoi îl ridică în picioare şi îl azvârli ca pe o piatră.

Jakob pluti prin aer, dând din mâini şi din picioare. Timpul părea să se scurgă mai încet… Vedea poiana scăldată în lumina lunii. Vedea Fiara privindu-l cu ochi ucigători. Dar, şi mai rău de atât, vedea un bolovan masiv exact sub el. Nu-l putea evita. Avea să îl omoare.

Buf! Incredibil, dar Jakob ateriză lângă bolovan, julit, dar nu mort. Întinse mâna şi o puse pe piatră. În linişte, îi mulţumi că nu îi zdrobise creierii.

Dar Fiara încă mai era acolo. Venea să îl ucidă acum, în patru labe, cu blana zbârlită, cu tălpile păşind atent, înainta spre el, cu colţii dezgoliţi, urlând sălbatic, fără să clipească.

Jakob se lipi de bolovan, făcându-se mic şi se rugă să se întâmple un miracol.

Apoi, simţi ceva. Un tremur adânc în interiorul bolovanului. O pulsaţie care devenea tot mai puternică şi mai puternică până când însuşi pământul păru că se mişcă. Jakob căzu pe spate. Bolovanul se mişcase. Şi, când se întoarse să vadă de ce, descoperi că nu era deloc un bolovan.

Era un căpcăun imens şi furios.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Până şi Fiara încetă să se mai apropie când văzu dimensiunea căpcăunului. Fiara era masivă, dar căpcăunul era enorm: de două ori mai înalt şi de şase ori mai greu. Dar era o creatură fără creier. Ochii care se iţeau din fata lui colţuroasă nu trădau urme de inteligenţă sau de viclenie. Corpul greoi se mişca în funcţie de nevoile şi stările primordiale: somn, foame, sete şi furie. Fără să îşi dea seama, Jakob întrerupsese una şi trezise alta. Căpcăunul era obosit şi era furios că fusese trezit.

Căpcăunul adulmecă aerul şi îşi săltă imensa greutate. Jakob se târî să se ascundă în tufişuri, dar căpcăunul îl văzuse. Începu să păşească încet către el. *Dup! Dup! Dup! Dup!* Pământul se cutremura la fiecare călcătură apăsată. *Dup! Dup! Dup! Dup!* Mâinile mari şi cenuşii se flexau, iar degetele groase se zvârcoleau ca nişte vipere. *Dup! Dup! Dup! Dup!* Jakob căută cu frenezie un alt loc în care să se ascundă. Exista un copac în care s-ar fi putut căţăra, dar Fiara stătea chiar lângă el.

Fiara mârâia, fâţâindu-se, neştiind ce să facă. La fel ca şi căpcăunul, dansa pe o singură melodie. Avea un singur gând în minte: „Muşcă-l pe băiat“. Dar nu putea s-o facă. Îi stătea în drum căpcăunul. Trebuia să fie oprit.

Cu un răget puternic, Fiara sări prin aer şi ateriză pe spatele căpcăunului. Ghearele ei săpară în carnea moale a umerilor lui. Colţii ei înşfăcară gâtul lui gras. Picioarele ei din spate loveau, sfâșiind cu răutate pielea ca pe o bucată de hârtie.

Căpcăunul zbieră şi se scutură, încercând să scape de Fiară. Văzând că în felul acesta nu obţine

niciun rezultat, îşi întinse o mână imensă, apucă Fiara de coama flocoasă şi trase. Fiara fu aruncată complet peste capul căpcăunului. Făcu tumbe prin aer şi lovi pământul cu un zgomot dezgustător.

Nu se mai ridică.

Cu Fiara îndepărtată din cale, căpcăunul îşi întoarse atenţia spre Jakob, care îşi dădu brusc seama că acesta nu vedea foarte bine. Creatura adulmeca – *hhff-huh-hhff-huh-hhff- huh-hhff* – încercând să îl localizeze. Şi da, era imens şi masiv, şi incredibil de puternic, dar mai era şi încet, şi neîndemânatic. Jakob avea prezenţă de spirit şi picioare rapide – şi sceptrul lui, dacă îşi putea aminti unde îl lăsase.

În trunchiul de stejar!

Jakob alergă prin poiană şi ajunse la copacul căzut. Apucă sceptrul, îl îndreptă spre căpcăunul greoi, închise ochii şi îşi imagină o izbucnire de energie pură. O suliţă de argint care să zboare prin noapte şi să străpungă inima de piatră a monstrului.

Şi exact asta s-a întâmplat. Sceptrul a tremurat în mâinile lui când energia a fost eliberată, ţintind peste poiană ca un meteorit. Noaptea dispăru; întunericul explodă în lumină atunci când raza îşi atinse ţinta. Şi, când Jakob deschise ochii, văzu că monstrul dispăruse. Pur şi simplu, *dispăruse.* Se evaporase complet.

Din nefericire, Fiara mai era acolo. Nu fusese ucisă; doar ameţită. Şi, când Jakob ieşi de la adăpostul copacului, se ridică nesigură pe picioare.

Jakob o văzu venind, dar nu putea face nimic. Se simţea slăbit şi tremura. Toată puterea lui se dusese în sceptru când dăduse lovitura mortală. Avea nevoie de timp să îşi revină. Nu mult – câteva minute –, dar nu putea spera la aşa ceva. Îndată ce Fiara îşi revenea, avea să atace. Disperarea se prăvăli peste Jakob ca un sac plin de păianjeni. Marianna nu-l putea ajuta. Nu se putea ajuta singur. Era condamnat.

Şi exact atunci ajunse tatăl lui.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

Lui Jakob nu-i venea să-şi creadă ochilor. Trebuia să fie un vis, o halucinaţie, un alt truc al pădurii. Dar, orice era, Moller se afla acolo. Se împletici dintre copaci şi se opri, legănându-se pe picioare şi privind împrejur.

Era o imagine atât de familiară, încât Jakob se gândi că ar putea fi din nou în Hamelin. Unul din ei beat şi căutând ceartă. Celălalt privind profund ruşinat şi disperat.

Dar Moller nu era beat. Nu de data asta. Era epuizat. Mersese toată noaptea şi toată ziua, încercând s-o găsească pe Marianna. Nu găsise mâncare şi prea puţină apă. Găsise pădurea şi fusese ademenit în ea. Venise noaptea, auzise gălăgia şi se luase după zgomot. Acum, nimerise în mijlocul unui coşmar. Fiara era în viață, dar Marianna era moartă şi Jakob era pe punctul de a i se alătura.

Fiara începu să alerge în salturi prin poiană către Jakob. Moller o văzu venind şi simţi cum i se ridică furia în piept. Se aruncă între Fiară şi băiatul lui:

— *NU-U-U-U-U!*

Dar strigătul îi fu smuls din corp. Fiara îl mătură pe Moller cu o labă ucigaşă şi îl tăie ca pe o piersică. Cinci urme de gheare, adânci şi mortale, îi şerpuiau de la piept până la burtă.

— *NU-U-U-U-U!* răsună ţipătul lui Jakob.

Îl văzu pe Moller căzând la pământ, învârtindu-se ca o frunză smulsă de vânt. Văzu Fiara avântându-se din nou către el. Degetele i se încleştară şi mai strâns în jurul sceptrului. O

îndreptă spre Fiară ştiind că nu îl va salva – că nu-l *poate* salva –, dar sperând că va face ceva.

Şi chiar făcu ceva. Globul începu să strălucească şi o bulă enormă apăru în jurul lui – o sferă lucioasă, irizată, întocmai ca aceea pe care Cântăreţul o făcuse în Hamelin. Jakob ştia că nu are cum să dureze mult. Nu avea puterea de a o face să dureze pentru totdeauna. Dar, cât dura, Fiara nu putea să îl rănească.

Fiara se opri alunecând şi se holbă la Jakob prin strălucirea sferei. Jakob îi putea simţi căldura răsuflării. Mirosul de sânge de pe limbă. Îi vedea nebunia din ochi. Dar mai era ceva acolo. Ceva care pândea *în spatele* ochilor. Un spirit, o forţă, o voinţă care nu era întru totul animalică.

Jakob era intrigat. Ce era? Trebuia să ştie.

Închise ochii şi se concentră, şi imediat îşi părăsi corpul. Trecu prin sferă ca o sămânţă de zmeură purtată de vânt. Intră printr-o nară… urcă pe nas… în craniul… în mintea Fiarei.

Jakob se uită afară prin ochii Fiarei şi se văzu pe sine însuşi protejat de bulă. Putea simţi emoţiile Fiarei: frustrare, furie, confuzie. Mai era şi răbdare. Răbdare animalică pură – o voinţă de a aştepta până când magia dispărea.

Dar Jakob mai simţi ceva acolo. Undeva înăuntrul minţii acestui vânător – închisă, ascunsă, ţinută ostatică – era o lumină. Era slabă, la fel de pierdută ca flacăra unei lumânări care se stinge, dar era acolo. *Cântăreţul.*

Jakob călători prin corpul Fiarei în jos, spre inima ei fierbinte şi vie. Acolo găsi lumina şi intră în ea. Vai! Era ca şi cum ar fi căzut într-un puţ fără fund. Fu copleşit de emoţii, gânduri şi amintiri. Înota printre speranţe şi dorinţe. Putea vedea totul. Putea înţelege totul.

Ştia cum e să fii o Fiară care vânează şi ucide, ospătându-se cu sânge şi poftind la mai mult. Ştia cum e să fii Cântăreţul care îndură ruşinea şi dispreţul de sine.

Simţi povara blestemului. Văzu speranţa ridicându-se şi pierind de-a lungul secolelor. Un zvon de şobolani ce crescu precum porumbul în ştiuleţi aurii numai ca să fie tăiată într-o altă recoltă tristă.

Şi Jakob află unde era locul lui în această poveste mizerabilă şi tristă. Află de ce venise Cântăreţul în oraşul Hamelin. Ce căutase. Ce avea nevoie.

Era timpul să plece. Jakob aflase destule despre acest corp distrus ca un câmp de luptă, cu inima neagră ca o temniţă. Aşa că părăsi Fiara, pluti prin sferă şi se reîntoarse în siguranţă în propriul corp. Şi, când degetele lui prinseră din nou sceptrul, făcu o descoperire. În timp ce fusese plecat, îşi recăpătase forţele şi erau mult mai puternice. Era salvat. Avea putere mai multă decât era nevoie ca să ucidă Fiara.

Jakob inspiră adânc şi se pregăti. Mişcă sceptrul până când acesta ţinti exact inima Fiarei. Închise ochii şi ştiu că n-o putea face.

Fiara nu era rea. Cântăreţul nu era rău. Erau doar prinşi în nişte trupuri pe care nu le voiau. Jakob putea înţelege asta. Îşi va aminti de picioarele lui schiloade şi de spatele cocoşat până în ziua în care va muri. Dar îşi va aminti şi cum se simţise când primise un corp nou. Se simţise liber. Imponderabil. Incredibil de fericit.

Acum, nu mai era fericit. Marianna era moartă. Tatăl lui era mort. Nu mai avea pentru ce să trăiască. Deci, de ce se pregătea să omoare Fiara? De ce să ia o viaţă, ca să o salveze pe a lui când nu şi-o dorea cu adevărat? Nu avea sens. Ar fi fost mai bine să îşi dea viaţa cuiva care *chiar* o voia. Cuiva care avea nevoie de ea. Cuiva care aşteptase secole întregi ca s-o aibă.

Jakob privi în ochii Fiarei şi dădu din cap. Se ridică drept în picioare. Închise ochii şi sparse bula protectoare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

Marianna deschise ochii şi nu văzu altceva decât stele. Se încruntă şi o durere ascuţită o împunse între ochi. „Stele? A, da, e cerul, se gândi ea. Sunt întinsă pe spate. De ce sunt… vai, Jakob!“

Se ridică în fund. Poiana era scăldată în lumina lunii. Acolo era stejarul. Şi acolo era şi Fiara. Aceasta…

— NU-U-U-U-U-U-U!

Fiara îl scăpă pe Jakob la auzul ţipătului ei, dar era prea târziu. Îl muşcase deja.

Marianna se împletici înspre ei, întrebându-se de ce Fiara nu fugea. Pur şi simplu, stătea acolo, legănându-se pe picioare, cu gura plină de sânge. Apoi, picioarele i se îndoiră şi se prăbuşi, lovind pământul cu un bubuit asurzitor.

Dar Marianna nu-i dădu nicio atenţie Fiarei. Căzu în genunchi şi îl cuprinse pe Jakob în braţe. Îl legănă înainte şi înapoi de parcă era din nou bebeluş.

— *Jakob!* gemu ea. *Jakob!*

— Mari, tu eşti?

— Jakob?

Mariannei nu-i venea să creadă. Ochii fratelui ei se deschideau.

Acesta zâmbi vag.

— Am crezut că… eşti moartă, Mari.

— Nu, spuse Marianna. Doar inconştientă. Dar tu…

Nu mai putu să continue.

Jakob se întinse după braţul ei şi o mângâie alinător.

— Nu… cred că… mor, zise el. Cred că… o să mă fac bine în curând. Deschise larg ochii şi reuşi să se concentreze asupra feţei ei. Apoi îşi aminti: Tata! Trebuie să îl ajuţi, Mari.

— Tata? E aici?

Jakob dădu din cap.

— Acolo.

Marianna îl puse cu grijă pe Jakob jos şi privi în jurul ei. Văzu un corp.

— Tată? Se împletici către el. Tată!

Moller era ud de sânge. Era atât de grav rănit, încât Marianna nu îndrăzni să îl mişte. Îngenunche şi îi deschise cămaşa. Rana era îngrozitoare. Cinci zgârieturi lungi, disperat de adânci. Marianna îşi întoarse capul şi îşi puse mâna pe fruntea lui. Îi dădu la o parte şuviţele de păr ude de pe faţă. Părea bătrân. Atât de bătrân! Lacrimile îi înţepară ochii.

— Mari? Ochii lui Moller se deschiseră. Mari, te-am găsit.

— Da, tată. Sunt aici.

— Ia-mă de mână, Mari!

Marianna îi luă mâna şi o ţinu strâns.

— L-am salvat, Mari? Am încercat.

— Da, tată, spuse Marianna. L-ai salvat. Va fi bine.

Moller o strânse de mână.

— Mă bucur.

Privi spre Marianna şi reuşi să zâmbească. Dar ea văzu cum îi dispare lumina din ochi.

— *Nu mă părăsi,* şopti ea.

— Nu te voi părăsi niciodată, spuse Moller. Tu eşti fetiţa mea, Mari.

Închise ochii.

— Tată?

Moller se chinuia să respire. Marianna îl văzu cum îşi adună puterile pentru o ultimă încercare.

— *Tată?*

Dar pur şi simplu oftă… şi se duse.

Marianna simţi cum mâna îi cade moale.

— *Nu,* se jelui ea. *Nu.* Tată? Tată!

Nu primi niciun răspuns. Marianna îl privi îngrozită. Scutură din cap şi încercă să tragă aer în piept. Atunci, se porniră lacrimile. Suspine adânci, chinuite, care îi zguduiau tot corpul.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi pe nas. Pe bărbie şi pe corpul mort al tatălui ei. Pic, pic, pic pe rană.

Rana începu să se vindece.

La început, Marianna nu a observat. Era prea pierdută în durere. Dar, printre suspine, se întâmplă să privească în jos.

— Cerule mare!

Carnea se aduna la un loc. După scurt timp, rănile au dispărut, lăsând în urma lor doar nişte cicatrice argintii, subţiri ca firele de aţă. Apoi, gura lui Moller se deschise şi aerul îi năvăli înăuntru. Corpul lui se ridică. Se îndoia ca un pod. Marianna căzu pe spate speriată. Dar nu avea de ce să se teamă. Scânteia vieţii fusese reaprinsă în timpul tatălui ei. Pieptul lui începu să se ridice şi să coboare când începu să respire din nou.

Marianna se târî mai aproape.

— Tată?

Moller deschise ochii, îi închise cu un oftat, se întinse leneş, apoi îi deschise din nou.

— Tată? Tu eşti?

— Sigur că eu sunt, Mari. Cine altcineva să fie? Se ridică încet în fund. Ce s-a întâmplat? Mă simt de parcă m-a lovit cineva peste tot. Şi de ce sunt plin de sânge?

Marianna se holbă la el uimită.

— Nu-ti amintești?

Moller se holbă şi el la ea. Dădu din cap că nu. Apoi, îşi duse mâna la piept, se încruntă… icni… şi îşi aminti totul. Culoarea i se scurse din obraji.

— Jakob e teafăr? întrebă el.

— Da, spuse Marianna. Deşi cred că ar avea şi el nevoie de puţină magie. E acolo.

Îl ajută pe tatăl ei să se ridice în picioare şi traversară împreună poiana.

Jakob reuşise să se mişte din loc. Era întins cu spatele sprijinit de stejar. Lângă el zăcea Cântăreţul, adormit buştean şi fără niciun fel de haine pe el.

Marianna roşi când îl văzu.

— Nu-l putem lăsa aşa, spuse ea. Nu e decent. Trebuie să facem ceva.

Jakob dădu din cap slăbit.

— Are şi o rană care are nevoie de îngrijiri. L-am înjunghiat cu sabia.

— Băţul ăla vechi şi noduros?

Jakob zâmbi.

— Cea mai bună sabie pe care a avut-o un băiat vreodată. Închise ochii şi inspiră adânc. Adu-mi nişte frunze, Mari! Cele mai mari pe care le poţi găsi.

Marianna alergă să le caute şi se întoarse cu şase frunze enorme, fiecare atât de mare încât puteai înfăşa un bebeluş cu ea. Jakob îndreptă sceptrul înspre ele, închise ochii şi – pac! – imediat se schimbară în haine. Marianna le scăpă din mâini de parcă ar fi fost şerpi.

Jakob râse.

— Ce s-a întâmplat?

— Treaba asta cu magia, spuse Marianna. Le ridică şi le puse lângă Cântăreţ. Nu cred că mă voi obişnui vreodată cu ea.

CAPITOLUL CINCIZECI

Marianna şi Jakob se retraseră la capătul cel mai îndepărtat al poienii, în timp ce tatăl lor îngrijea rana Cântăreţului. După ce a terminat, Moller li s-a alăturat şi au început să povestească ce li s-a întâmplat. Trecu repede o oră şi ei tot mai erau pierduţi într-o lume de vulpi, spiriduşi, dale de piatră şi fântâni antice. Moller ascultă cu atenţie, mai ales când Jakob vorbi despre noul şi surprinzătorul lui talent pentru magie.

— Mama ta o bănuia, să ştii, spuse el. În clipa în care te-ai născut, Jakob, te-a luat în braţe şi a spus: „E special, băiatul acesta“. Şi ştiu că era îngrijorată că, într-o zi, te-ar putea găsi cineva din Valea Spiriduşilor. Nu Cântăreţul – cineva din propria ei familie, care să vină să pretindă că eşti de-al lor. Voia să te protejez. Oftă adânc. Nu m-am descurcat prea bine.

Marianna îşi puse uşor mâna pe a lui.

— Ai încercat, spuse ea încet.

Moller o privi surprins. Se îmbujoră puţin, dar nu mai zise nimic. Moller simţi cum îi tresaltă inima, chiar aşa împietrită cum era de necazurile vieţii. Lăsă capul în jos şi zâmbi.

Jakob nu observase schimbul de cuvinte. Era prea ocupat să se gândească la magie.

— Şi tu eşti specială, Mari, nu-i aşa? L-ai înviat pe tata.

— Nu-i adevărat, spuse Marianna, speriată.

— Ba da! Ai plâns, nu? Lacrimile au făcut-o. Au vindecat rana.

— Nu, zise Marianna. Scutură din cap, refuzând să creadă că ar putea să fie adevărat. N-am fost eu.

Mama nu a spus niciodată că eu aş fi specială, nu, tată? Nu, ştiam eu că nu. N-am fost eu, Jakob. Trebuie să fi fost pădurea, care a făcut nu ştiu ce magie.

Jakob o privi curios.

— Nu ştiu de ce te superi, Mari. Cred că e grozav să ai puteri magice! Şi eu tot mai cred că ai fost tu.

— Nu, spuse Marianna enervată. N-am fost eu. Nu sunt specială. Şi, dacă sunt, cum îţi explici Dala de Piatră? Ţi-am spus, Cântăreţul m-a pus s-o ating. N-a reacţionat.

— De fapt, ba da.

Cântăreţul stătea lângă ei, îmbrăcat complet şi zâmbind.

— Cum?

— A reacţionat, spuse Finn. Dar a fost atât de slab, încât am ştiut că nu tu eşti aleasa pe care o căutam. Crede-mă, dacă Jakob ar fi atins-o, toată Valea Spiriduşilor ar fi ştiut.

Zâmbi din nou – acel zâmbet cald şi plăcut pe care şi-l aminteau din Hamelin. Dar apoi deveni serios şi, spre uimirea Mariannei, căzu într-un genunchi în faţa lui Jakob.

— Mulţumesc, spuse el. Mulţumesc de o mie de ori. Nici nu-ţi poţi imagina ce bucurie simt astăzi în suflet.

Jakob zâmbi.

— Am vrut să te ajut.

— Şi ai făcut-o, spuse Finn. Deşi cu un mare preţ pentru tine.

Jakob dădu din umeri, dar Marianna se repezi la el.

— Ce vrei să spui prin *mare preţ?*

Văzând că Finn nu răspunde, Marianna îl împinse atât de puternic încât aproape căzu.

— *Ce vrei să spui?*

— Am fost blestemat, spuse el. Să mă transform în Fiară la fiecare lună plină. Nu exista decât un remediu. Să îl transmit altcuiva.

Marianna se holbă la el.

— Vrei să spui că acum… Jakob e blestemat? Că se va transforma într-o fiară la fiecare lună plină?

Finn dădu din cap că da.

Marianna se aruncă asupra lui, cu unghiile îndreptate spre faţa lui. Finn o prinse de încheieturi şi o opri. Ea se zbătu în braţele sale ca un vierme în cârlig.

— Hei, hei! strigă Moller, încercând fără succes s-o tragă de pe el.

— Lasă-l în pace, Mari! strigă Jakob, încercând să aplaneze conflictul. Lasă-l în pace!

Dar Marianna continuă să se lupte.

— I-ai distrus viaţa, ţipă ea la Finn. L-ai condamnat pe fratele meu la un chin veşnic. Ani întregi de suferinţă.

— Ştia, spuse Finn.

Marianna nu-l auzi.

— ŞTIA.

Marianna încetă să se mai lupte.

— Cum?

— Jakob ştia ce i se va întâmpla, zise Finn. Mi-a dat voie s-o fac.

Marianna rămase nemişcată în mâinile lui. Finn o puse jos, strâmbându-se de durere din cauza rănii din şold.

— E adevărat? spuse Marianna, întorcându-se spre Jakob. L-ai *lăsat* s-o facă?

Jakob dădu din cap.

— *De ce*?

— L-am înţeles, spuse Jakob. I-am citit gândurile – sentimentele – doar pentru un moment. Am văzut ce voia să facă şi ce va însemna pentru mine. Dar am mai văzut şi *de ce* trebuia s-o facă şi am vrut să îl ajut. Aşa că, nu m-am luptat. L-am lăsat să mă muşte.

Moller fluieră.

— Foarte curajos din partea ta, băiete!

Jakob dădu din umeri.

— Nu chiar.

— Te-ar fi putut ucide, spuse Marianna. L-a omorât pe tata.

— Îmi cer scuze pentru asta cu umilinţă, o întrerupse Finn. Aceea a fost Fiara. Era de necontrolat.

— Ştiu, spuse Marianna, întorcându-se spre el. Am văzut ce i-a făcut lui Karl. Şi acum avem o fiară nouă. Fratele meu.

— Mari, zise Moller. Hai să nu revenim la aceeaşi poveste. Cântăreţule, spune-mi adevărul acum. Fără alte prostii. Băiatul meu se va transforma într-o fiară la următoarea lună plină?

Finn dădu încet din cap.

— N-aş putea să spun – şi acesta este un răspuns cinstit. Ştiu că eu am scăpat de Fiară. O simt în suflet, în minte, în oase. Chiar a dispărut. Jakob, poţi s-o simţi? O umbră în spatele minţii tale? Un sentiment că nu eşti total singur?

Jakob tăcu şi se concentră.

— Nu ştiu, spuse el într-un final.

Marianna simţi cum îi dau lacrimile. Moller se ridică în picioare şi începu să meargă, de parcă ar fi putut găsi răspunsurile în altă parte. Dar apoi se întoarse.

— Ce e de făcut? întrebă el. Nu e niciun leac?

— Mă tem că nu, spuse Finn. Decât dacă…

— … Îl dă mai departe, completă Marianna. În cazul ăsta nu va fi niciodată vindecat. Niciodată. Pentru că Jakob nu va face niciodată asta.

Finn se uită la faţa lui Jakob şi ştiu că este adevărat.

— Trebuie să ne păstrăm speranţa, spuse el. Eu am fost blestemat pentru că am făcut ceva rău, recunosc asta. Dar Jakob nu a făcut nimic rău. Poate că blestemul a murit în seara asta.

— Mă rog să fie aşa, zise Moller. Numai timpul ne va putea spune. Dar ce se va întâmpla cu noi acum? Ştii cum putem ieşi din pădure?

— Nu, rosti Finn, dar şoimul meu ne va găsi mâine-dimineaţă. El ne va arăta drumul.

— Şi după aceea ce? îi spuse Marianna tatălui ei. Plecăm din Valea Spiriduşilor?

— Bănuiesc că da, zise Moller. Poate că ne găseşte Cântăreţul o uşă?

— Bucuros, spuse Finn. Veţi avea o uşă încotro doriţi.

— Spre Hamelin, desigur, grăi Marianna. Acasă.

Gândurile ei zburară imediat către oraş. Înapoi spre străzile înguste şi piaţa centrală aglomerată, la prietenii ei şi la discuţiile cărora le ducea dorul. Dar apoi îşi dădu seama ~ prietenii ei nu erau acolo. Prietenii ei erau în Valea Spiriduşilor. Erau lilieci şi bursuci, şi orice altceva îi condamnase Cântăreţul să fie.

Mai târziu, în timp ce îşi făcea un pat din frunze, privi către Finn. Ce creatură ciudată era! Atât de schimbător! Parcă toate extremele fiinţei umane erau adunate într-un singur corp frumos şi chinuit. Şi chiar era frumos. Chiar şi acum, după tot ce făcuse – lui Jakob, ei, prietenilor ei – nu putea s-o nege. Dar, la urma urmei, şi mortala umbra-nopţii era frumoasă, cu florile ei ca nişte clopoţei şi fructele negre şi strălucitoare. Fructe negre, *otrăvitoare,* care aduc moartea tuturor celor care le mănâncă.

Prinzător de şobolani, Cântăreţ, vrăjitor, spiriduş… Oricine era, orice era, Marianna îşi dori din toată inima ca el să nu fi umbrit niciodată porţile oraşului Hamelin.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

Veni dimineaţa şi Flyte odată cu ea. Coborî din nori cu un fluier de argint ţinut strâns în gheare, îi dădu drumul în mâinile nerăbdătoare ale lui Finn, apoi ateriză pe braţul lui întins.

— Avem nevoie să ne scoţi de aici, spuse Finn, punând fluierul în buzunar. Mai e mult până la marginea pădurii?

— Destul de mult pentru un vizitator nepoftit, zise Flyte. Trebuie să plecaţi fără întârziere. E o cărare la sud de aici. Urmați-mă. Vă conduc eu acolo.

După ce spuse asta, Flyte zbură peste poiană, ateriză pe un copac şi aşteptă ca drumeţii să i se alăture. Când au făcut-o, zbură spre altul, apoi spre altul, îndrumându-i către cărare şi siguranţă.

Avansau destul de repede. Cărarea, când au ajuns la ea, era largă şi dreaptă. Ziua era plăcut de caldă, nu caniculară, şi erau destule izvoare din care să bea apă. Marianna îşi dori să fi avut un coş cu mâncare pentru picnic: erau atât de multe locuri care te invitau să te opreşti şi să te odihneşti! Şi mai erau *nenumărate* lucruri la care să te uiţi. Îşi dorea să mai stea. Se ducea acasă; în curând, nu va avea decât amintiri din Valea Spiriduşilor. Voia să se asigure că erau amintiri puternice.

Dar Cântăreţul stabilise un ritm alert, în ciuda rănii sale. Mergea înainte, fără să se oprească pentru nimic. De fiecare dată când şoimul se apropia, îi adresa aceeaşi întrebare: cât mai este? Şi, de fiecare dată când auzea răspunsul, se încrunta şi continua să meargă grăbit.

Apoi, ajunseră într-un loc superb. Aerul era încărcat de miresme dulci. Cărarea era mărginită

de flori de toate culorile şi nuanţele, ca nişte mulţimi care aşteaptă o paradă. Deasupra florilor dansau fluturii. Nori de fluturi, vârtejuri de fluturi. Albaştri ca păunii şi verzi ca jadul; violeţi cu un luciu satinat, galbeni precum clătitele, negri ca tuşul, albi ca zahărul şi roz ca obrajii îmbujoraţi. Marianna era vrăjită. Se opri să se uite cum un frumos fluture albastru îşi băga limba lungă în clopoţelul unei florii aurii. Bău nectarul dulce, iar Marianna oftă. Şi ea îşi dorea să îl guste.

— Marianna! Pierzi timpul.

Finn o apucase cu bruscheţe de cot.

— Da, aşa e, spuse ea, scuturându-se. Şi de ce n-aş face-o? Vreau să îmi amintesc toate aceste lucruri drăguţe. Nu mă voi mai întoarce niciodată în pădurea aceasta.

— Nici eu, zise Finn sumbru. Te rog, trebuie să ieşim de aici.

Privi peste umăr, apoi merse înainte, încrezător că ea îl va urma.

— Ţi-e teamă, rosti Marianna, ajungându-l din urmă. Ţi-e foarte teamă, nu-i aşa? De ce? Locuieşte ceva în pădurea asta?

— Nu ştiu, spuse Finn. Dar ştiu asta: nu suntem bine-veniţi aici. Este interzis să intri în pădure şi eu am făcut-o de două ori. Prezenţa mea aici nu va trece neremarcată.

— Crezi că suntem supravegheaţi? şopti Marianna.

— Ştiu că suntem. Supravegheaţi şi urmăriţi. Nu simţi?

Marianna scutură din cap. Ziua îşi pierdu brusc strălucirea. Grăbi pasul, conştientă acum că pădurea nu părea să se mai termine. De jur-împrejurul ei, copacii păreau captivi – prizonieri într-o lume perpetuă de umbre, aşteptând să se întâmple ceva.

Apoi, văzu o lumină mişcându-se printre copaci. O aură ciudată, nepământeană, care creştea tot mai mult pe măsură ce se apropia. Sări pe cărare,

blocându-le drumul, iar lumina era atât de insuportabil de strălucitoare, încât Marianna trebui să îşi acopere ochii. Dar apoi lumina se stinse şi văzu un cerb. Un cerb argintiu, fantomatic, cu coarne magnifice şi o lumină eterică jucându-i-se pe corp.

Cerbul îl privi pe Finn cu ochii lăptoşi.

— Te-ai întors.

— Nu am avut de ales, spuse Finn, făcând un pas înainte. Nu am nicio dorinţă să fiu aici.

— Şi totuşi *eşti* aici, zise cerbul, bocănind dintr-o copită strălucitoare. Şi te-ai vindecat.

— Da, m-am vindecat. Dar am suferit.

— E adevărat, spuse cerbul, şi sunt mulţumit. M-am răzbunat. Dar stăpânul meu vrea să suferi şi mai mult.

Finn se încruntă.

— Stăpânul tău? Cine este el?

Cerbul nu răspunse.

— De ce ar vrea să sufăr mai mult? Am purtat povara blestemului tău timp de două sute cincizeci de ani. Nu e îndeajuns atâta suferinţă?

— Timpul nu înseamnă nimic pentru stăpânul meu, spuse cerbul. El e foarte bătrân.

— M-am căit, spuse Finn. Nu a trecut nicio zi fără să nu-mi reproşez asta. Dar, dă-mi voie s-o mai spun încă o dată – aici, în faţa ta, în faţa martorilor –, îmi pare sincer rău că am intrat în pădure şi te-am vânat.

— Stăpânul meu ştie asta. Şi este de acord: ai plătit preţul nebuniei tale. Dar asta a fost atunci. Acum e acum. Şi iată-te aici, în pădure, pentru a doua oară. Nu eşti bine-venit, Finn! Stăpânul meu este furios.

— Atunci să se arate la faţă! strigă Finn enervat. Sunt sătul de jocurile astea. Vă jucaţi cu mine cum se joacă o pisică cu un şoarece. Unde este? Să se arate la fată!

— Este aici, spuse cerbul, în jurul tău, în tot ceea ce vezi. El este pădurea, Finn, şi vei plăti că i-

ai încălcat graniţele.

Şi, după ce rosti aceste cuvinte, cerbul îşi coborî coarnele magnifice şi se îndreptă direct către el.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

Vuum! Cerbul fantomatic trecu drept prin corpul lui Finn. Finn se împletici îndărăt, împins de vântul trecerii lui. Dar era neatins. Privi cerbul dispărând în inima pădurii.

— S-a terminat? întrebă Jakob. Ai plătit preţul?

Finn scutură din cap.

— Mă tem că nu. Trebuie să ne grăbim. Ah! Flyte!

Şoimul coborî.

— Cât mai este, Flyte?

— Cam o oră de mers şi veţi ieşi, spuse şoimul. Dar e ceva în aer; pot s-o simt. O chemare. O adunare. Nu pot să spun mai mult de atât.

Se reîntoarse pe cer şi Finn o luă înainte pe cărare. Ceilalţi îl urmară cu feţele palide ca aluatul necopt. Teama lui Finn era contagioasă.

Moller îl ajunse din urmă pe Finn şi merse alături de el.

— Ne vei putea proteja dacă ne atacă ceva? întrebă el.

— Nu, replică Finn. Magia se întâmplă aici doar dacă o permite pădurea. Îşi scoase fluierul din buzunar, îl duse la buze şi suflă. Nu ieşi niciun sunet. Vezi? Inutil.

— Ce e zgomotul ăsta?

Marianna rămase înţepenită în mijlocul potecii.

— Îl auziţi?

Ceilalţi îngheţară şi ascultară. Îl auzeau şi ei: un bâzâit grav, insistent, care se apropia şi devenea tot mai tare.

Într-o fulgerare de pene aurii, Flyte căzu din cer.

— CĂRĂBUŞI! strigă el. ALERGAŢI LA ADĂPOST!

Un nor enorm şi negru zbura pe deasupra cărării spre ei. În câteva secunde, ajunse chiar deasupra lor: un batalion întunecat, mortal de cărăbuşi. Negri şi graşi, mari cât pumnul, înarmaţi cu cleşti şi mandibule muşcătoare. Apoi, începu atacul.

Vumm! Vumm-vumm! Căzură ca pietrele, apucând şi muşcând când găseau carne. Când drumeţii îi loveau, se rostogoleau la pământ şi rămâneau pe spate, dând furioşi din picioare până ce se îndreptau. Apoi, îşi întindeau aripile, zburau înapoi în nor şi atacau iarăşi.

Marianna se refugie la adăpostul copacilor. Ura gândacii şi cărăbuşii, iar acestea erau nişte chestii monstruoase. Dar Jakob şi Moller rămaseră pe loc şi încercară să îl ajute pe Finn. Erau muşcaţi cu toţii, dar era evident că el era ţinta principală. Oriunde se ducea, norul îl urma, chiar şi când plonja sub copaci. Acum alerga în sus şi în jos pe cărare, urlând de durere în timp ce Moller încerca să îndepărteze cărăbuşii cu un băţ.

Zduf! Moller îi lovi cu toată forţa, dar cărăbuşii nu se zdrobeau. Armurile lor erau prea tari. Pur şi simplu, pluteau prin aer, cădeau la pământ şi se ridicau la loc.

„Creaturi tâmpite, se gândi Marianna. De ce nu îşi deschid aripile înainte să atingă pământul? BLEAH!“ Moller îi îndrepta în direcţia ei! Un cărăbuş gras îi căzu în poală şi rămase acolo zvârcolindu-se. Era enorm – numai picioare şi antene. Sări în sus şi alergă din nou spre cărare.

Jakob o văzu venind.

— Marianna! Fă ceva!

Îşi ţinea sceptrul sus, îndemnându-l să funcţioneze, dar acesta nu voia.

Marianna făcu singurul lucru la care se putea gândi. Călcă pe cel mai apropiat cărăbuş care căzu pe pământ. Răsuci talpa cizmei, strivindu-l zdravăn de pământ. Se auzi o pocnitură când

carcasa cărăbuşului se sfărâmă. Strigă de bucurie şi căută alţii.

Dar, deodată atacul se termină. Cărăbuşii se ridicară în aer de parcă ar fi auzit o chemare neştiută şi plecară în grabă, norul negru plutind printre copaci ca o coloană de fum.

Finn căzu în genunchi. Tot corpul lui tremura; ochii îi luceau ca apa îngheţată. Gâtul şi mâinile îi erau pline de sânge de la muşcături. Faţa îi era vânătă şi umflată ca o prună răscoaptă.

— Vino, spuse Moller, ridicându-l în picioare. Să mergem.

— Nu pot, rosti Finn. Nu mai am putere.

— Atunci găseşte-o! Nu poţi să rămâi aici şi nu plecăm fără tine.

— Salvaţi-vă, spuse Finn. Pădurea nu mă va lăsa să plec.

— Mai vedem noi, zise Moller. Jakob! Apucă-l de mâna cealaltă, aşa, ce băiat bun.

Susţinându-l pe Cântăreţ, continuară să meargă pe cărare.

— Crezi că asta a fost tot, tată?

Jakob şoptise, dar Cântăreţul nu mai era în stare să îl audă.

— Aş vrea să cred că da, spuse Moller. Dar e o vorbă din bătrâni: toate relele vin câte trei. Mă tem că acesta a fost doar începutul.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

Drumeţii îşi continuară calea. Marianna mergea înaintea celorlalţi, ducând cu mândrie sceptrul lui Jakob. Juca rolul de ochi şi urechi pentru tot grupul şi îşi lua treaba în serios. Dacă era vreun pericol în faţă, vieţile lor ar putea depinde de ea. Deocamdată, nu văzuse nimic alarmant. Dar acum observa că pădurea se schimba. Stejarii cu frunze late şi arinii eleganţi deveneau tot mai rari. Înainte se vedeau pini – mii de pini – înalţi, subţiri şi tăcuţi. Era atât de întuneric printre ei, de parcă se lăsase noaptea.

Marianna se opri şi cercetă noul peisaj. Îşi înclină capul ca o vulpe şi zâmbi când îşi dădu seama că făcuse asta. Îşi dori să îi fi rămas vechile ei super simţuri. Chiar avea nevoie de ele acum. Aşa, nu putea decât să spere că nu se va întâmpla nimic.

Îi conduse mai departe. Era atât de linişte! Nicio pasăre, nicio insectă. Niciun sunet. Doar lipăitul cizmelor lor pe pământul acoperit cu ace de pin şi gemetele ocazionale ale lui Finn.

Trecură cinci minute. Şase, şapte, opt… Nu se întâmpla nimic. Dar Marianna simţea cum i se ridică părul pe braţe şi pe ceafă. Respiraţia i se acceleră. Ochii i se deschiseră larg, involuntar. Ceva se schimba în pădure, pregătindu-se să atace.

Copacii! Nu se mişcară, nu se îndoiră, nu scoaseră niciun sunet. Pur şi simplu, traseră.

Vâjjjjjj! Vâjj-vâjj! Milioane de ace de pin zburară prin aer.

Vâjjj! Vâjjj! Vâjj-vâjj-vâjjj! Ascuţite ca lamele şi mortale. Atât de multe, încât nu puteau rata lovitura.

Auuu! Acele loveau cu putere şi intrau adânc în piele, ca înţepăturile de albine. Jakob şi Moller se întoarseră spre Finn, protejându-l cu propriile trupuri, aşa că majoritatea acelor se loveau de jachete lor şi căzeau pe jos. Dar Marianna nu era la fel de norocoasă. Urlă şi alergă cât de repede putu, disperată să se adăpostească în timp ce acele şuierau şi zbârnâiau în jurul ei. Dădea din braţe, rotindu-le ca palele unei mori de vânt, dar nu o ajuta. Era ca şi cum ar fi fugit printr-un nor de musculiţe de vară. Putea să îndepărteze sute de ace, dar puţinele care ajungeau la ea îi provocau o durere teribilă.

Dar întrezărea o scăpare. În faţă se întindea un crâng încâlcit şi verde. Smochini şi porumbari; fagi şi rugi de mure. Cu un suspin de uşurare, ţâşni dintre pinii de coşmar în îmbrăţişarea caldă a frunzelor mari.

Marianna se aruncă pe pământul acoperit de iarbă, închise ochii şi simţi bufnitura. Ceilalţi i se alăturară. Se ridică în fund. Moller, Jakob şi Cântăreţul erau un amestec de picioare şi de braţe, încât nu-şi mai putea da seama de unde începe unul şi unde se termina celălalt. Toţi erau plini de ţepi ca nişte arici. Finn abia mai era conştient.

— *Auuuu!* exclamă Jakob, desprinzându-se de ei. *Auuuu!* Nu înţeleg. De ce au tras pinii înspre noi, nu doar către Finn.

— Pentru că îl ajutăm să scape, spuse Moller. Pădurea ne urăşte pe toţi acum.

— Atunci este o bestie rea şi afurisită, zise Jakob furios, tresărind în timp ce îşi scotea ac după ac. Nu înţelege prietenia.

Se întoarse spre Finn şi începu să îi scoată acele din pielea feţei.

— Nu-mi pasă ce mai trimite după noi – nu te părăsesc. AUZI ASTA, PĂDURE? NU-L LAS AICI. Vorbesc serios, Mari. Nu l-am salvat pe Finn, ca să îl pierd în pădure. Dacă îl vrea, va trebui să se lupte cu mine mai întâi.

Deasupra capetelor lor, frunzele foşniră, de parcă toţi copacii îşi transmiteau un mesaj unul altuia.

— Ascultaţi, rosti Marianna. Copacii vorbesc între ei.

— Bine, spuse Jakob. Asta înseamnă că m-au auzit.

Marianna nu se putu abţine să nu zâmbească; Jakob era atât de fioros! Îşi dori ca oamenii din Hamelin să îl poată vedea aşa. Jakob schilodul, aşa îi spuneau. Ha! L-ar vedea altfel acum! Ar vedea că e puternic şi curajos, şi energic! Exact genul de persoană pe care ai vrea-o alături la greu.

Dar cel mai ciudat lucru era că Jakob fusese mereu aşa. Nu avea nimic de-a face cu magia din Valea Spiriduşilor. Era un erou şi când şchiopăta prin oraş în cârjă. Marianna ştia că nu fusese uşor pentru el. Îl durea să fie tachinat. Se abţinea să plângă până ajungea acasă, dar Marianna îl văzuse plângând. Îl privise străduindu-se să facă treburi prin casă. Uneori se întorcea de la cişmea cu găleata de apă aproape goală – pe restul o vărsase pe drum. Dar insista să facă şi el câte ceva, ca s-o ajute.

Uneori, îl dureau picioarele. Marianna îl freca cu alifie şi îi spunea că a doua zi se va simţi mai bine. Oare aşa era? Poate că nu, dar asta nu-l oprea. Zi după zi, an după an, se aruncase în vârtejul vieţii oamenilor din oraşul Hamelin. Nu se plânsese niciodată, nici în vremuri grele.

Acum, Jakob aducea apă dintr-un izvor din apropiere. Îi ştergea faţa Cântăreţului, încercând să îl readucă în simţiri. „Are o inimă aşa de mare! se gândi Marianna. Eu n-aş face asta!“ Dar, până la urmă, amintirile ei despre Finn erau diferite. Jakob nu fusese acolo în momentul acela îngrozitor din peşteră când Finn anunţase că nu se mai întorc acasă. Nu-l văzuse aruncându-i relaxat pe copii în terifianta lumea a animalelor al cărei unic principiu e mănâncă-sau-vei-fi-mâncat. Nu văzuse

lucrul oribil pe care i-l făcuse lui Karl. Şi da, Finn avusese motivele lui – Marianna ştia asta acum – dar tot nu-l putea ierta. Oare Jakob l-ar ierta în locul ei?

„Da, se gândi ea. Probabil că ar face-o! Cu inima lui mare, cum ar putea să facă altfel?“

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

Apa proaspătă păru să fie de folos. Finn deschise ochii şi studie faţa lui Jakob.

— Am scăpat? întrebă el într-un final.

— Aproape, spuse Jakob. Nu mai avem mult.

Finn închise ochii şi tresări. Jakob nici nu-şi putea imagina ce dureri are. Acele de pin fuseseră destul de rele, dar Finn avea şi zeci de muşcături de cărăbuşi. Şi, mai rău, avea şi rana de sabie. Nici nu era de mirare că era slăbit! Sângele îi curgea prin cămaşă, iar Jakob se simţea vinovat numai văzându-l. Voia cu disperare să repare răul pe care îl făcuse, dar nu putea. Nu încă. Magia funcţiona în pădure doar dacă pădurea o permitea şi orice se afla acolo părea să se bucure de durerea lui Finn.

Şi ei fuseseră duri cu el, Jakob şi Moller, târându-l prin pădure, ca să scape de pini. Finn ar fi trebuit să se zvârcolească în agonie; Jakob era uimit că nu o făcea. Şi foarte impresionat. Acesta era curaj adevărat.

— Am vorbit cu şoimul, spuse Moller, venind spre ei. Spune că e un deal în faţă – nu foarte înalt – şi, odată ce am ajuns de partea cealaltă, am scăpat. Îl ajută pe Finn să se ridice în picioare. Poţi să mergi?

Finn dădu din cap că da.

— Cred că da. Cu siguranţă, sunt dispus să încerc.

Îşi continuară drumul. În curând, văzură dealul. Era ciudat de mic – cam de lăţimea a patru oameni întinşi cap la picioare unul după altul – şi de înălţimea celui mai înalt dintre copaci.

— Ce deal mai e şi ăsta! rosti Marianna. Îl trecem imediat.

— E cam ciudat, zise Moller precaut. Nu cresc copaci pe el. Poate că ar trebui să ocolim.

— Nu putem, spuse Jakob. Copacii sunt înghesuiţi unul în altul pe fiecare parte, vezi? Ar trebui să ne croim drum printre ei.

Finn nu zise nimic. Avea o presimţire cu privire la deal, dar spera că se înşală.

Continuară să meargă mai departe. Cărarea deveni prăfuită sub picioarele lor. Când ajunseră în vârful dealului, simţiră cu toţii o bubuitură, adânc în pământul de dedesubt. Apoi, alta şi alta.

— Aveţi pitici în Valea Spiriduşilor? îl întrebă Moller pe Finn.

O expresie nedumerită trecu pe faţa acestuia.

— Piticii lucrează sub pământ, nu? explică Moller. Sapă după aur şi ce mai aveţi pe acolo.

Finn scutură din cap.

— Nu cred că sunt pitici. Minele lor sunt în munţi, iar bătăile sunt prea regulate ca să fie târnăcoape.

— Poate sunt cârtiţe, spuse Jakob. Cârtiţe uriaşe, cât urşii de mari, cu picioare ca lopeţile de zăpadă.

Marianna îl împinse în joacă şi merseră mai departe, peste creasta dealului.

— Uite acolo! strigă Jakob. Capătul pădurii!

Şi aşa era. Dincolo de deal se întindeau câmpiile netede şi mătăsoase ale Văii Spiriduşilor, cu vârful înalt al dealului Hamelin pe fundal. Drumeţii nu mai văzuseră niciodată ceva atât de frumos.

Au început să coboare. Dar pământul părea să se mişte sub ei, de parcă ceva se agita, se trezea. Panta dealului deveni brusc abruptă, dezechilibrându-i pe toţi. O luară la vale, rostogolindu-se spre baza dealului. Doar că nu mai era un deal acum. Era un vierme. Un vierme alb monstruos, care se ridica din pământ, unde dormise secole întregi. Când drumeţii au atins

pământul, capul lui fără ochi se ridică deasupra lor ca un şarpe gigantic. Gura lui imensă se deschise şi din ea ţâşni o limbă roşie şi bifurcată, lungă cât o alee.

Marianna se lipi de pământ. Finn reuşi să se rostogolească din calea ei. Dar Jakob şi Moller căzuseră pe spate, neajutoraţi ca nişte gândăcei. Limba uriaşă îi prinse pe amândoi şi – FLP! – dispărură în gura viermelui.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

Jakob şi Moller fură aruncaţi în întuneric. Puteau simţi gura monstrului: umedă, caldă şi cavernoasă. Jakob întinse mâna şi simţi un colţ. Era uriaş şi neted, ca una dintre stalactitele din dealul Hamelin.

Apoi, viermele înghiţi şi se treziră alunecând prin tuneluri, kilometri întregi de tuneluri. Şuierau prin întuneric şi erau loviţi, şi pocniţi la fiecare cotitură – până când aterizară cu un *buuuf* puternic în stomacul gol de multă vreme al creaturii.

Era întuneric. Atât de întuneric! Jakob îşi dori să fi avut sceptrul cu el, dar acesta rămăsese pe-afară.

— Tată? întrebă el. Eşti acolo?

— Mda, spuse tatăl lui. Sunt şi n-am niciun os rupt.

— Ce facem, tată? Cum ieşim de aici?

Era o voce pierdută, curajoasă, dar temătoare, ca strigătul unui miel pierdut. Şi acolo, în întuneric, Moller se sperie deodată la gândul că era tată. Era o responsabilitate atât de copleşitoare! Jakob avea nevoie de el. Îi cerea ajutorul. Căuta răspunsuri. Voia să fie consolat. Avea încredere că toate aceste lucruri vor veni de la el – Moller –, tatăl lui bun de nimic, inutil şi pierde-vară.

Bietul băieţel! Avea să fie din nou dezamăgit. Lui Moller i se rupea inima s-o recunoască, dar era adevărat. Şi, la acest gând, îi dădură lacrimile, deşi era om în toată firea. Se bucură că era întuneric; măcar Jakob nu-l putea vedea plângând.

— Tată? Ce facem?

Din nou vocea, un pic mai neliniştită acum. Moller simţea cum era sfâşiat în bucăţi, digerat de

stomacul viermelui. Dar nu era viermele – viermele uriaş şi puternic – cel care îi strângea inima ca pe o bucată proaspătă de brânză. Era un băiat de nouă ani care nu înţelegea ce făcea el.

Moller auzi un sunet ca un târşâit. Jakob venea spre el, sprijinindu-se în coate şi genunchi, pipăindu-şi drumul dinainte. Şi, când Jakob îl găsi, îşi înfăşură braţele în jurul tatălui său şi se ghemui lângă el.

Moller simţi cum i se opreşte respiraţia în piept. Jakob nu mai făcuse asta de când era copil mic. Şoricelul tatei – aşa îi spunea mama lui. Jakob voia mereu să se cuibărească în poala lui Moller când era mic. Era cam dificil. Un cot care ieşea pe aici, un picior strâmb pe acolo. Dar întotdeauna reuşeau, Jakob şi cu el.

Moller se aplecă, îşi puse braţul în jurul lui Jakob şi îl trase şi mai aproape. Simţea cum îi bate inima fiului său în întuneric, puternică şi sinceră. Aşa voia Jakob să fie şi el, nu? Puternic şi sincer? Ei bine, nu putea să-i promită, dar va face tot posibilul. Mai mult de atât nu putea.

Moller inspiră adânc, expiră suspinând şi îşi şterse faţa cu mâneca.

— Fiule, spuse el, uite ce vom face. Ne vom lupta cu monstrul ăsta şi vom câştiga.

— Cum? întrebă Jakob. Nu avem nicio armă.

— Avem asta.

Moller scoase ceva din buzunar şi îl puse în mâinile fiului său. Jakob simţi un obiect pătrat şi lustruit.

— Cutia ta cu iască! O să aprindem un foc?

— Da, spuse Moller. Dar mai întâi trebuie să găsim ceva – ficatul!

Şi aşa au pornit în căutarea ficatului. Au mers în cerc, explorând tunelurile. Căutarea deveni mai uşoară cu cât avansau mai adânc, deoarece măruntaiele viermelui începură să strălucească cu o lumină verzuie ciudată. Şi, după scurt timp, l-au

găsit. O masă imensă, maro, moale la atingere şi plină de sânge cald.

Moller scoase un briceag şi tăie o gaură în ficat. Apoi, îşi scoase jacheta, o băgă în gaură şi începu să lovească cremenea din cutia cu iască. O scânteie ateriză pe jachetă; materialul acesteia începu să mocnească; mocneala deveni flacără; flacăra deveni vâlvătaie. Cavitatea abdominală începu să se umple de fum.

— Am terminat, spuse Moller. Hai să mergem!

Începură să alerge prin stomac în sus, către gât. Viermele se zvârcolea în jurul lor, trimiţând puternice spasme musculare prin pereţii cărnoşi. Fumul se ridica. În curând, monstrul avea să tuşească.

Viermele începu să ridice capul. Jakob şi Moller alunecară pe spate, încercând cu disperare să se prindă de ceva în interiorul alunecos. O luară din nou la vale, de-a dura, către abdomen, când deodată: îhhhhhîîîîî! Viermele tuşi puternic, cu fălcile deschise, iar Jakob şi Moller fură scuipaţi afară ca nişte sâmburi de cireşe. Ţâşniră prin aer şi aterizară pe o movilă. Marianna alergă şi îl ajută pe Jakob să se ridice în picioare.

— Ai reuşit! spuse ea. Ştiam eu că o să reuşeşti. Finn a spus că o să rămâi blocat acolo pentru totdeauna, dar eu am spus: „Nu! Jakob va găsi o cale să iasă!“

— N-am fost eu, Mari, zise Jakob. A fost tata. Eram complet disperat – pur şi simplu stăteam acolo în întuneric gândindu-mă că suntem pierduţi. Dar tata a fost genial. A venit cu un plan perfect. Şi uite-ne aici!

Marianna îl privi pe tatăl ei, uimită de-a binelea. Moller strălucea ca un felinar dintr-un bostan, deşi încerca să pară nonşalant, de parcă biruia câte un monstru în fiecare zi.

Dar nu aveau timp să stea pe acolo simţindu-se mândri. În spatele lor, viermele şuiera furios.

— FUGIŢI! strigă Moller. O SĂ EXPLODEZE!

În măruntaiele viermelui, ficatul ardea ca un foc de tabără. Viermele începu să se răsucească şi să se zbată, încolăcindu-se în cercuri nesfârşite. Capul i se întorcea într-o parte şi în alta, cercetând orbeşte pădurea de parcă ar fi căutat ceva. Ce? Nimeni nu ştia. Dacă spera să primească ajutor, acesta nu veni. Limba îngrozitoare îi ieşi din gură. Linse aerul, căutând apă. Dar era prea târziu. Viermele îşi înălţă capul spre cer şi un jet de flăcări izbucni din gâtul lui. Se duse în sus spre cer, o fântână de foc care rivaliza cu soarele, iar corpul viermelui arse într-o secundă. Petice grase căzură din cer, fierbinţi şi unsuroase, negre precum clătitele arse. Căzură peste copaci. Acoperiră pământul. Se fărâmiţară sub tălpile drumeţilor care fugeau de mizerie, fugeau de pădure şi de orice altceva mai voia aceasta să arunce spre ei.

Partea a șasea

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

— Deci, spuse Cântăreţul, unde alegeţi să vă duceţi? Hamelin?

Se aflau adânc în inima dealului Hamelin, la o răscruce de tuneluri. Finn îşi ţinea fluierul sus, umplând peştera cu o lumină blândă, aurie. În faţa lor se aflau patru arcade de piatră, fiecare cu un tunel în spatele ei.

— Sigur că în Hamelin, zise Marianna.

— Sunteţi siguri de asta?

Ooof! Marianna simţea nevoia să îl plesnească. De ce le irosea timpul în felul ăsta? Unde altundeva să se ducă? Hamelin era casa lor. Cu cât mai repede ajungeau acolo, cu atât mai repede se puteau întoarce la vieţile lor obişnuite. Da, fusese o aventură extraordinară şi şi-o va aminti toată viaţa, dar acum era obosită. Tânjea după căldura şi siguranţa propriului pat.

Dar, când se uită la ceilalţi, înţelese de ce Finn pusese întrebarea asta. Tatăl ei părea clar într-o situaţie incomodă, în timp ce Jakob era palid şi neliniştit.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea.

— Nu cred că ne mai putem întoarce în Hamelin, zise Moller calm. Nu voia s-o supere pe Marianna. Nu aici, nu acum.

Marianna se holbă la el, cu gura căscată.

— De ce nu?

— Gândeşte-te o clipă, Mari! Dacă ne întoarcem acum în oraş, cum vom explica lucrurile? Toată lumea ştie că te-ai dus cu Cântăreţul. Dacă te văd, va fi răscoală. Tot oraşul va alerga pe dealul Hamelin, aşteptându-se să îşi găsească copiii. Şi

nu-i vor găsi, nu-i aşa? Le vom da speranţe, doar ca să le zdrobim din nou. Ar fi o răutate, Mari. Nu putem face asta.

— Inventăm o poveste, spuse Mariana. Putem spune că nu m-am dus cu Cântăreţul. M-ai găsit rătăcind pe coasta dealului – singură.

— Şi atunci, de ce nu te-a găsit Jakob? S-a dus acolo în fiecare zi timp de o săptămână – oamenii ştiu asta. De ce nu te-a văzut? Şi cum explicăm situaţia lui Jakob, dacă tot veni vorba? Spunem că s-a vindecat stând pe coasta dealului? Nu prea cred.

— Trebuie să putem face ceva, rosti Marianna epuizată.

— Dacă se poate face ceva, eu nu-mi dau seama ce, zise Moller. M-am gândit la asta ore în şir, Mari, şi am întors-o pe toate părţile. Nu le putem spune adevărul, aşa că va trebui să minţim. Va trebui să ţesem o poveste elaborată şi să ne rugăm la Dumnezeu să ne creadă. Pentru că s-ar putea să n-o facă. Ştii cum sunt unii dintre ei. Morarul, de exemplu. Ţi-l poţi imagina, Mari? Îi va arunca o singură privire lui Jakob şi într-o săptămână va murmura: Vrăjitorie. Ne va face necazuri, ca întotdeauna. Nu vreau asta pentru Jakob. A trecut prin destule în ultimii ani.

Marianna se uită la Jakob. Tatăl ei avea dreptate. Jakob nu mai putea suporta şi alte abuzuri din partea locuitorilor oraşului. Dar trebuia să fie o soluţie.

— Ştiu! strigă ea. Nu le va păsa de Jakob dacă se întorc copiii! Finn, cântă la fluier şi adu-i pe toţi aici, apoi schimbă-i la loc în oameni şi îi ducem acasă.

Finn scutură din cap.

— Îmi pare rău. Nu se poate.

— De ce?

— Magia mea nu e îndeajuns de puternică, spuse Finn.

— Atunci, lasă-l pe Jakob să încerce.

Finn scutură din cap din nou.

— Cu tot respectul, Marianna, dar nu înţelegi complexitatea sarcinii. Valea Spiriduşilor e întinsă. Nu putem şti cât de departe au călătorit copiii. Cât timp să îi aşteptăm? Cât timp durează ca un melc să ajungă la noi? Cum ar putea un somon să înoate pe o cărare uscată de munte? Iar unii dintre ei…

— … Ar putea fi morţi, încheie Marianna. Şi a cui vină este asta?

— Te rog, Mari, calmează-te, zise Moller. Ascultă! Tu auzi ce-ţi spun? Nu ne putem întoarce. Nu putem minţi tot restul vieţii noastre.

Marianna se întoarse spre fratele ei.

— Tu ce părere ai, Jakob? N-ai spus nimic.

Jakob inspiră adânc, apoi expiră cu un oftat.

— Cred că tata are dreptate, rosti el. Nu vreau să dau ochii cu ei, Mari. N-ai idee cum a fost – nu erai acolo. Dar după ce ai plecat… a fost groaznic… să fiu singurul copil din oraş. Şi va fi la fel şi acum. Oriunde ne vom duce, vor fi oameni care se vor uita la noi murmurând şi înjurând, dorindu-şi să fim altcineva.

Marianna lăsă capul în jos. Era înfrântă.

Finn se apropie de una dintre arcade.

— Acest tunel duce la o coastă diferită a dealului Hamelin, spuse el. În apropiere e un mic oraş. E un loc primitor – îndeajuns de departe de Hamelin ca să trăiţi fără să vă recunoască nimeni, dar îndeajuns de aproape ca să vă simţiţi într-un mediu familiar. Cred că vă veţi descurca acolo. Ai vreo profesie, Moller?

Moller dădu din cap.

— Sunt cizmar. Dar tot ce am e în Hamelin. Nu am bani să deschid un alt atelier.

Finn zâmbi.

— Umple-ţi buzunarele cu pietre. Şi tu, Jakob.

Arătă spre podeaua tunelului.

Moller şi Jakob îl ascultară. Finn îşi duse fluierul la buze şi începu să cânte – doar câteva

secunde, dar a fost de ajuns. Moller duse mâna la buzunar şi scoase o monedă de aur.

— Ia te uită la asta! spuse el cu mirare. Aur curat! Ştii ce înseamnă asta, Jakob, nu? Acesta, fiule, este un viitor luminos.

— Cumpără-ţi un atelier, spuse Finn. Te vei descurca, îţi promit. Deşi nu cred că în hainele acelea.

Moller nu-l putea contrazice în această privinţă. Hainele lui erau pline de noroi şi zdrenţuite din cauza aventurilor şi nici Jakob şi Marianna nu arătau mai bine. Finn cântă din fluier şi imediat familia deveni curată şi cu haine noi.

— Deci, întrebă el, v-aţi hotărât?

Moller privi la copiii lui. Amândoi păreau deprimaţi, în ciuda cadourilor lui Finn, dar dădură din cap.

— Da, ne-am hotărât, spuse Moller. Arată-ne drumul!

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Şi-au continuat drumul, printr-un tunel umed, cu tavanul jos. Finn mergea în faţa lor, ca să le lumineze calea. Era adâncit în gânduri, plănuindu-şi viitorul. Acum, că blestemul dispăruse, se putea întoarce acasă la familia lui. Nimic nu-l mai oprea. Jakob îi vindecase rana de sabie imediat ce ieşiseră din pădure, aşa că se simţea din nou foarte bine. Putea pleca spre sud îndată ce familia Moller trecea de deal în siguranţă. Oare aşa să facă? Da! Începu să tremure de încântare doar gândindu-se la asta.

În spatele lui Finn mergea Moller, apoi Marianna şi la urmă Jakob, care insistase să fie ultimul. Motivul pe care îl oferise era că sceptrul lui strălucea şi lumina ar fi mai folositoare acolo. Dar Marianna simţi că mai era ceva.

— Jakob? Ce e în neregulă?

Niciun răspuns.

— Ştiu că nu vrei să îmi spui, dar aş vrea să ştiu. Poate te pot ajuta.

Marianna se uită la fratele ei. Era o privire ciudată, bântuită în ochii lui. Oare simţea blestemul trezindu-se în el?

— Mă simt bine, Mari, spuse el. Mă simt foarte bine. Doar că mă întreb… cât timp va dura.

Marianna simţi cum inima i se face cât un purice. *Era* vorba de blestem.

— O să te descurci, zise ea, încercând să pară încrezătoare. Câteva ore pe lună – asta e tot.

— Nu, spuse Jakob, nu la asta mă refer. Mă gândesc la picioarele mele. Ce se va întâmpla cu

ele când voi părăsi dealul? N-aş suporta să fiu olog din nou. Nu acum.

Marianna nu ştiu ce să spună. Ei nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Fusese atât de ocupată să se gândească la alte probleme cu care s-ar putea confrunta odată întorşi acasă.

— Va fi bine, vorbi Marianna. Magia va ţine.

Imediat ce auzi cuvintele, îşi dori să nu le fi rostit. Ce prostii mai putea spune! Nu-i putea promite asta. Îi dădea speranţe lui Jakob. Evita să se gândească la asta pentru că era un lucru prea groaznic. Dar, înainte să poată îndrepta lucrurile, au ajuns la capătul tunelului.

Finn începu să cânte la fluier şi undeva, adânc în inimile lor, Marianna şi Jakob îşi amintiră melodia. Era muzica blândă şi dulce pe care o cântase ca să deschidă uşa pe cealaltă parte.

Apoi, apăru lumina albastră familiară, tăind o uşă în piatră. Finn cântă până când uşa se deschise în linişte.

Puteau vedea cerul. Cerul albastru din miez de noapte, pătat de stele. Marianna se apropie de ieşire. Vedea valea şi un oraş mic, necunoscut. Toată lumea dormea, dar felinarele ardeau cu putere, iar Marianna simţi brusc dorinţa de a li se alătura acelor oameni, de a merge pe străzi şi de a simţi mirosul de mâncare. De a le auzi sforăiturile şi plânsetele bebeluşilor.

— E superb, spuse ea, întorcându-se spre Jakob, dar el dădea înapoi cu spatele în tunel.

— Nu pot să merg, rosti el.

— Ce înseamnă asta? întrebă Moller.

— Nu pot să merg, tată, zise Jakob. Ochii îi înotau în lacrimi. Te rog, nu mă obliga!

— Să te oblig? Acele zile s-au dus, Jakob. Nu te voi mai obliga niciodată să faci ceva. Dar ce înseamnă asta?

Jakob gâfâia, agitat ca un iepure urmărit de un câine.

— Nu vreau… nu pot… nu dacă…

— *Şşşşşşş. Gata, gata.*

Vocea catifelată a lui Finn.

Jakob simţi mâinile Cântăreţului pe umerii lui: îl ţinea, calmându-l, alinându-l. Teama şi grija se disipară.

Finn începu să îi şoptească la ureche:

— Fii fără teamă, Jakob! Nu vei pierde nimic. Magia va ţine. Cât despre blestem… Nu pot fi sigur, aşa că ascultă-mă cu atenţie. Dacă Fiara vine la tine, să nu se întâmple în lumea ta. Acolo sunt vânători; nu ai fi în siguranţă. Când se apropie următoarea lună plină, dacă ai vreo bănuială – dacă simţi ceva diferit la tine, în interiorul tău – revino aici, în locul acesta. Loveşte pământul cu sceptrul şi uşa se va deschide. Intră prin deal şi găseşte un loc unde să îţi laşi lucrurile. Şi când simţi că începi să te transformi, dezbracă-te şi lasă-ţi şi hainele. Şoimul meu va zbura în acea noapte. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă. Voi veni la tine. Acum, du-te. Şi fie ca norocul să-ți stea alături.

După ce spuse asta, Finn păşi înapoi în întuneric. Şi Jakob se apropie de lumină… păşi prin uşă… şi dispăru în noaptea de dincolo de ea.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI OPT

— N-o să ghiceşti niciodată ce mi s-a întâmplat adineaori! spuse Jakob, chinuindu-se să intre pe uşa prăvăliei cu braţele pline de pâine şi legume.

Marianna se opri din măturat şi se sprijini de mătură.

— Te-ai luptat cu un balaur. Erai în piaţă şi cumpărai cârnaţi la grătar când balaurul – care dormea pe acoperişul bisericii – le-a simţit mirosul. Şi deodată – zvârrrr! – a coborât pe aripile lui acoperite cu piele, îngrozind întregul oraş! Dar tu te-ai luptat cu el cu ajutorul unei franzele până a plecat.

— Nu, spuse Jakob. Mai ciudat de atât. Mi s-a părut că l-am văzut pe Johann, fiul măcelarului.

Mătura Mariannei zdrăngăni pe podea.

— Nu! icni ea, albindu-se la faţă. Stai jos! Povesteşte-mi!

— Stai să pun astea deoparte, spuse Jakob.

Se strecură pe lângă ea şi dispăru în camerele familiei din spatele prăvăliei.

Marianna se aşeză pe un scaun şi aşteptă să se întoarcă. De afară îl auzea pe tatăl ei şi pe un negustor râzând gălăgios. Negustorul tocmai ce sosise cu o firmă nouă:

SIMEN MOLLER & FAMILIA
~ CIZMARI DE LUX ~

Acum o agăţa deasupra prăvăliei.

Marianna îl privi pe tatăl ei prin fereastră. Era un om schimbat, mai nou, zâmbea repede şi era hotărât să le facă viaţa mai bună. Găsise prăvălia

în prima lor zi în oraş. Se afla într-un loc perfect – la intersecţia dintre două străzi aglomerate, aproape de biserică –, aşa că era ciudat că era nefolosită. Aproape că părea să îi aştepte pe ei să vină.

Din momentul în care o văzuseră, Marianna şi Jakob se îndrăgostiseră de ea. Avea un acoperiş înalt, cu grinzi mari şi negre sculptate şi pictate superb cu flori. Din camerele lor de la etaj puteau vedea tot dealul Hamelin şi acoperişurile alandala ale caselor din oraş. Avea fiecare propriul dormitor însorit. Moller era încântat de casă. Prăvălia era luminoasă şi spaţioasă, iar în spatele ei exista un atelier plin de unelte de cizmar. Foarte ciudat! Nu avea nevoie decât de piele şi de pânză.

Aşa că Moller a cumpărat prăvălia cu aurul de la Finn şi toată familia s-a mutat acolo. Trecuseră trei săptămâni într-o ameţeală de muncă şi fericire. Casa era curată şi mobilată. Rafturile din prăvălie erau pline de pantofi şi cizme. Serile erau din nou pline de poveşti, între o cină îmbelşugată şi culcat devreme pentru toată lumea. Viaţa era frumoasă.

Exista doar o singură umbră întunecată în noul lor cămin însorit. Era ceva despre care nimeni nu vorbea, deşi toţi îl aşteptau, numărând zilele una câte una.

Următoarea lună plină.

Şi, acum, iată-l pe Jakob spunând că îl văzuse pe Johann, fiul măcelarului. Ce putea să însemne asta? Oare era un semn?

Jakob reapăru din bucătărie, ştergându-se pe mâini cu un prosop.

— Deci? întrebă Marianna. Spune-mi!

— Tocmai ieşeam din brutărie, povesti Jakob. Am văzut un băiat în faţa mea – destul de înalt, cu o halcă de slănină aruncată pe umăr – şi s-a întors şi… *vai!* Pentru o clipă, am crezut cu adevărat că era Johann, mai ales după felul cum căra slănina.

— Dar sigur nu era el?

— Nu. Cum să fie el?

Marianna scutură din cap. Desigur că nu putea fi Johann. El era un somon şi înota prin râurile din Valea Spiriduşilor.

— Eşti bine, Mari? Pari puţin… pierdută.

Marianna oftă gânditoare. Jakob avea dreptate. Se pierduse pentru un moment. Se întorsese înapoi în Valea Spiriduşilor, lângă Dala de Piatră, unde Cântăreţul cânta din fluier şi copiii îşi schimbau forma în jurul ei.

— Te gândeşti la ei uneori? întrebă ea. La ceilalţi?

Jakob ridică din umeri.

— Puţin. Dar eu n-am fost ca tine, Mari. Nu am avut mulţi prieteni în Hamelin. Ei bine, am avut, dar erau mult mai în vârstă. Îl mai ţii minte pe Lemken? Bătrânul care stătea lângă abaţie? Mi-e dor de el. Dar chiar nu mi-e dor de ceilalţi copii. Mă bucur că unii dintre ei au dispărut! Îl mai ţii minte pe Albert împuţitul, ucenicul tăbăcarului? S-a purtat oribil cu mine. Sper că Finn l-a transformat în ceva urât, cum ar fi un gândac. Nu, un vierme! Ca să îl poată mânca unul dintre arici.

— Ce lucru groaznic poţi să spui! exclamă Marianna, dar nu-şi putu ascunde zâmbetul. Totuşi, ai dreptate. Pentru mine a fost diferit. Obişnuiam să bârfesc cu prietenele mele şi ne împărtăşeam secrete. Mi-e dor de asta. Şi cel mai rău lucru este că nu ştiu ce s-a întâmplat cu ele. Ne schimbam cu toţii în acelaşi timp şi eram atât de mulţi, încât nu ştiu cine ce a devenit. Şi *tot* nu pot să înţeleg de ce a făcut-o Cântăreţul.

— Nu gândea, spuse Jakob. A făcut-o pentru că putea: asta mi-a spus. Spiriduşii sunt aşa uneori. Şi ştiu că tu crezi că e un lucru oribil, Mari, dar unii dintre ei vor duce nişte vieţi frumoase. Îţi poţi imagina cât de grozav trebuie să fie pentru cei care au devenit păsări? Nu trebuie să munceşti, doar să zbori la nesfârşit! Mi-ar plăcea asta.

— Şi mie – pentru o vreme. Dar pentru tot restul vieţii? Şi îl uiţi pe Karl. Viaţa lui s-a sfârşit.

Jakob ridică din nou din umeri.

— Fiara a fost de vină, nu Finn.

Marianna nu spuse nimic, pur şi simplu se uită la fratele ei. Oare era un moment bun să vorbească despre blestem? Cu siguranţă că era disperat de îngrijorare. Avea să fie lună plină peste doar trei zile.

Dar Jakob păru să îi citească gândurile şi, înainte să apuce să spună ceva, evadă pe uşă afară. Prin fereastră, îl putea vedea alături de Moller, admirând firma proaspăt agăţată de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta.

Marianna scutură din cap a mirare şi se întoarse la mătura ei.

— Am terminat aici, spuse ea, uitându-se la podeaua curată. Acum, la etaj. Şi nu-ţi mai face atâtea griji, Marianna!

În timp ce urca scările, se gândea la cină. La primul etaj… la al doilea… se duse la al treilea. Până când ajunse în cameră la Jakob, se gândea numai la carne şi legume. Dar, când văzu ce era în odaia lui, uită de cină într-o clipită.

În colţul camerei, sprijinit de perete, se afla sceptrul de lemn al lui Jakob.

Era menţinut curat, dar nu era folosit. Jakob nu mai făcuse nimic magic de când părăsise Valea Spiriduşilor şi nu mai avea nevoie de el pentru sprijin. Corpul lui rămăsese puternic, ferm şi suplu, exact cum îi promisese Cântăreţul. Aşa că sceptrul stătea pur şi simplu în umbre, dormind în întuneric.

Numai că nu mai stătea în întuneric.

Strălucea.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI NOUĂ

Sceptrul strălucea cu o lumină roşiatică, mată, care semăna cu sângele în apă. Marianna îl aduse pe Jakob din stradă. Îl târî la etaj. Îl trase în cameră şi i-l arătă. Jakob nu spuse nimic, pur şi simplu se uită. Sceptrul nu fusese aşa cu o oră în urmă când intrase ultima oară în cameră.

Jakob nu ştia ce să creadă. Se simţea foarte bine. Nu avea febră, nu era obosit. Nu simţea nicio umbră mişcându-se în el, aşa cum îi descrisese Finn. Dar sceptrul nu strălucea fără motiv. Ştia asta. Era un avertisment. Îi spunea să se pregătească. Îi spunea să se întoarcă în Valea Spiriduşilor.

Marianna voia ca Jakob să plece imediat. Era înspăimântată că s-ar putea transforma atunci şi acolo şi că ei nu vor putea să îl reţină. Că va sparge totul în calea lui, va ieşi din casă şi va face prăpăd în oraş. Locuitorii vor ţipa de groază şi vor chema un vânător. Leşul lui va fi târât pe străzi şi ars pe rug. Vedea totul atât de clar în minte.

Dar Jakob voia să aştepte. Spuse că va pleca în chiar ziua aceea şi aşa şi făcu. Marianna şi tatăl lui merseră cu el. Au urcat dealul Hamelin, înapoi la locul pe care îl memoraseră în caz că va veni acest moment disperat.

Jakob lovi cu sceptrul în pământ şi aşteptă. La scurt timp, apăru lumina albastră.

— Lasă-mă să vin cu tine, îl imploră Marianna.

Conturul unei uşi deveni vizibil în coasta dealului.

Jakob scutură din cap.

— Nici pe mine nu cred că mă vrei, nu? întrebă Moller, cu vocea ciudat de răguşită.

Jakob zâmbi şi scutură din nou din cap.

— Atunci, mergi cu bine, spuse Moller. Ne vom gândi la tine.

Jakob dădu din cap, căci nu mai putea să vorbească. Înghiţi cu greu şi intră pe uşa deschisă. Şi atunci, exact înainte să se închidă, se întoarse şi îşi ridică sceptrul în sus.

Moller şi Marianna îi văzură numai silueta în lumina albastră orbitoare.

— Ura pentru Sir Jakob cu Picioarele Noi! strigă el. Aflat într-o nouă misiune!

Apoi, uşa se închise şi el dispăru din vedere.

CAPITOLUL ŞAIZECI

Jakob merse prin dealul Hamelin, memorând toate cotiturile din tuneluri. Voia să îşi poată găsi drumul înapoi când se va fi sfârşit totul. Ajunse în Valea Spiriduşilor după amiaza târziu şi căută un loc potrivit pentru transformare. Îl găsi repede: un pâlc mic de copaci departe de drum, lângă un iaz măricel şi o piatră plată şi joasă care să servească drept bancă.

Se aşeză pe piatră şi aşteptă lăsarea întunericului.

A fost o aşteptare lungă, întreruptă doar de fluturarea unor aripi aurii ca focul când şoimul veni în zbor şi ateriză pe o creangă joasă.

Se scutură, îşi îndreptă o pană ciufulită şi se uită la Jakob cu ochii lui negri. Dar nu spuse nimic şi, tocmai când Jakob se hotărâse că nu era Flyte, pasărea vorbi.

— Finn e prin apropiere, dacă ai nevoie de el. Norocul fie cu tine!

După ce spuse asta, Flyte îşi luă zborul spre cerul care se întuneca tot mai mult.

Jakob zâmbi. Vestea era îmbucurătoare, deşi spera să se descurce singur. Cu siguranţă, nu voia să îl vadă cineva în timp ce se transforma. Ar fi fost prea jenant.

Veni noaptea. Luna se ridică şi îşi începu lunga şi înceata călătorie de-a lungul cerului. Jakob se uită la mâinile lui. Nu îi creştea blană. Nici dinţii nu păreau să îi crească şi nu mirosea deloc. Marianna îi povestise despre duhoarea groaznică a Fiarei. Nu era niciun semn de aşa ceva, Slavă Domnului, dar mai era încă timp.

Trecu o oră. Trecură două. Luna de miazănoapte era sus în înaltul cerului acum, aproape de zenit. Jakob simţea cum îi bubuie inima în piept. Începea să îi fie rău. „E din cauza fricii, îşi spuse el. Nu a blestemului.“ Dar nu putea fi sigur.

Luna alunecă în cea mai înaltă poziţie a ei. Jakob o văzu. Chiar văzu cum se răsuceşte la locul ei, ca o cheie în broască. Apoi, simţi cum începe. O mişcare – o precipitare – adânc în interiorul lui.

Se ridică şi îşi scoase hainele, moşmondindu-se cu şireturile. Tremura din tot corpul şi nu se putea abţine. Închise ochii, sperând că senzaţia va dispărea, dar acest lucru nu se întâmplă. Simţi tremurături care îi alunecară în sus şi în jos pe corp, de parcă blestemul îl explora, hotărându-se ce să facă în noua lui gazdă.

Jakob se uită la mâinile lui.

— O, Doamne Sfinte!

Prin piele îi ieşeau fire lungi de păr argintiu. Nu doar pe mâini, ci şi pe braţe şi pe piept. Pe burtă, pe picioare şi pe spate. Apoi, simţi o senzaţie plăcută de gâdilitură în degetele de la picioare şi, când le privi îngrozit, văzu că tălpile îşi schimbaseră forma. Picioarele i se întinseră şi i se remodelară, până când deveniră atât de lungi şi de fusiforme la bază încât nu mai putea sta drept. Fu aruncat în faţă în toate cele patru membre.

Începu să tremure. Simţea gâdilitura în tot corpul acum, dar nu îl durea nimic. Nu avea nicio durere. Nu i se rupeau oasele, nu i se întindea carnea, nu i se încordau muşchii, nu cădea în întuneric. Nu avea niciun sentiment că Fiara preia controlul asupra lui, asupra corpului, creierului şi sufletului său. Doar senzaţia plăcută şi mângâietoare de gâdilitură şi un sentiment neaşteptat că se întâmpla ceva cu adevărat minunat.

Şi, apoi, gâdilitura încetă. Se terminase. Se transformase.

Jakob rămase pe loc un moment, întrebându-se ce să facă acum. Iazul îi atrase atenţia. Oare se putea vedea? Putea vedea ce devenise?

Păşi înainte, surprins de cât de natural i se părea să meargă în patru labe. Marianna îi spusese acelaşi lucru când îi descrisese cum e să fii vulpe. Nu o crezuse atunci, dar acum ştia că e adevărat.

Jakob ajunse la iaz şi privi în jos, spre apă. Văzu luna, bogată şi rotundă ca un platou imens de argint, şi văzu un lup. Nu o Fiară. Un lup. Un lup măreţ, gri-argintiu, cu ochii de chihlimbar şi un bot cu buze negre. Era extraordinar de frumos. Cea mai magică creatură pe care o văzuse vreodată.

Apoi, auzi ceva. Un sunet pierdut – o rămurică plesnind –, dar urechile lui îl percepură şi se întoarse brusc, cu colţii la vedere.

Era Cântăreţul.

Finn se holbă uimit la Jakob, copleşit de ceea ce vedea.

— Eşti *magnific,* spuse el. Pur şi simplu, *minunat.* Mi-a fost teamă pentru tine, Jakob. Fiara era atât de puternică, iar tu eşti atât de tânăr! Dar acesta… Acesta nu e Fiara. Acesta nu e un blestem. Acesta e un dar. Spiritul Pădurii ţi-a dat darul aparţinerii, Jakob. Eşti un prinţ al pădurii. Un rege al nopţii. Bucură-te de darul tău, Jakob. Foloseşte-l! Aleargă, prietene! Aleargă cum nu ai alergat niciodată!

Şi Jakob alergă, toată noaptea, până în zori, în timp ce luna îşi revărsa lumina argintie peste pământul din faţa lui. Râuri şi câmpii, păduri şi ferme – toate trecură pe lângă el ca într-o tapiserie zburătoare făcută din umbre şi nuanţe. Şi pentru Jakob nu a fost vorba de vânat sau de ucis. Când s-a trezit în dimineaţa următoare, nu avea sânge pe limbă. Nici blană printre dinţi. Nu avea secrete întunecate şi ruşinoase de ascuns.

Văzu lumina soarelui şi auzi cântecul păsărelelor. Simţi o oboseală în membre pentru că alergase toată noaptea. Avea o poftă copilărească

de a mânca micul dejun. Şi, în inima lui, era aşa un vârtej de emoţii. Atât de multă bucurie! Oare mai primise vreodată un băiat un asemenea dar? Să alerge ca un lup, cu vântul la călcâie, printr-o noapte divină de magie dezlănţuită?

Simţea mirare şi încântare. O dorinţă arzătoare s-o facă din nou! Dar mai era încă ceva. *Uşurare.* Uşurare sinceră, binecuvântată că se terminase. Supravieţuise. Acum, se putea duce acasă.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

Trecuse bine de miezul zilei când Jakob ajunse în oraş. Merse pe străzi şi nu putea să nu observe că toată lumea era prietenoasă. Fiecare zâmbet îi era răsplătit, deseori însoţit de un gest cu capul şi de o salutare. O femeie drăguţă îi dădu o chiflă.

— Pari să ai o foame de lup! declară ea. Nu-ţi dau de mâncare acasă?

Jakob rânji, îi mulţumi şi merse mai departe, molfăind fericit. Trecu prin piaţă, dădu colţul şi intră pe strada lui. Şi atunci se întâmplă un lucru ciudat. Imediat ce văzu prăvălia tatălui său, inima îi tresăltă şi fu cuprinsă de un sentiment cald, fericit. Grăbi pasul, dorindu-şi brusc să fie acolo.

Dar, când ajunse la prăvălie, nu intră. În schimb, privi pe fereastră.

Marianna se afla în spatele tejghelei, legând panglici la o pereche de pantofi roşii din satin. Purta la gât colierul ei din fructe de pădure de la spiriduşi! Cel pe care i-l dăduse el! Era ceva neobişnuit. De obicei, îl ţinea într-o cutie în dormitorul ei şi spunea că e prea preţios ca să îl poarte. Dar astăzi şi-l pusese: mica ei bucată de Valea Spiriduşilor. Oare spera că îi va aduce lui noroc? Că va avea grijă de el? Poate. Jakob zâmbi. Era minunat să aibă o soră căreia să îi pese.

Apoi, tatăl lui ieşi din atelier. La fel ca Marianna, părea disperat de îngrijorare. Avea cearcăne întunecate sub ochi, de parcă n-ar fi dormit şi mâinile îi erau agitate. Îi spuse ceva Mariannei, apoi o mângâie pe păr şi o sărută delicat pe obraz. Marianna îi răspunse cu un zâmbet, dar unul slab şi scurt. Şi Jakob îşi dădu

brusc seama: ei nu ştiau că era bine sănătos. Ştiau doar că încă lipseşte. Gândeau probabil că s-a rătăcit. Sau că e rănit. Că e prins în corpul Fiarei. Că e mort pe vreo coastă de deal.

Jakob zâmbi. Când îl vor vedea, vor fi atât de fericiţi! Şi aşa va fi viaţa lui de acum înainte. Fericită. Liniştită, veselă şi plină de dragoste, cu mâncare pe masă, un pat cald şi confortabil şi cele mai dulci vise. Şi apoi, la fiecare lună plină, vor fi aventuri şi emoţii. Întâlniri cu Finn, lecţii de magie şi goană sălbatică, nebunească sub stele. Toată Valea Spiriduşilor era a lui s-o exploreze, de la Dealul Kerin din nord până la Munţii Morvern în sud.

Nu era o viaţă rea pentru un băiat sărac din Hamelin, nu?

Jakob zâmbi: o rază orbitoare de fericire, venită direct din inimă, îi lumină faţa şi îi gâdilă urechile. Îşi netezi părul, apăsă clanţa uşii şi intră.

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, dragoste şi mulţumiri:

Tuturor de la Puffin, mai ales lui Yvonne Hooker şi Wendy Tse.

Academiei, pentru bursa pe care mi-au oferit-o ca să îmi finanţeze călătoria de documentare la Hamelin, în mai 2006.

Lui Pat White de la Rogers, Coleridge şi White.

Lui Rob Soldat, pentru ajutorul, sprijinul şi tovărăşia lui amabilă din lungile călătorii cu maşina.

Şi, în sfârşit, dragoste nesfârşită şi mulţumiri lui Ray, pentru că a făcut tot ce a putut.